RABASH

Scrieri

Volumul 1 - Scrisori

Rabash - Scrieri
Volumul 1

Scrisori (Igrot)

Rav Baruh Şalom HaLevi Aşlag

Aranjare în pagină: Dan Agent
Sursa: www.kabbalah.info
Bnei Baruch Romania

CUPRINS

O Scrisoare a lui RaBash către Studenții Săi

Pentru elevii mei,

Trebuie să ne reînnoim munca în fiecare zi, cee ace înseamnă că trebuie să ne uităm trecutul. Dacă nu am reușit până acum, atunci trebuie să începem iarăşi. La fel cum face negustorul redeschizând un magazin ce a falimentat - îl închide pe cel dinainte și deschide imediat un altul, fiind plin de speranță că, deși afacere precedentă a dat greş, cu siguranţă va reuși cu cea nouă. Este valabil şi pentru noi, chiar dacă înainte nu am reușit, de acum încolo, cu siguranță, vom reuși - niciodată însă nu vom rămâne inactivi – întrucât fără niciun efort, mai mult ca sigur orice succes este imposibil.

Trebuie să credem că în mod sigur El ne va favoriza și vom merita Lumina Torei Lui, aceasta fiind Tora Adevărului iar Adevărul ne protejează și ne atrage Lumina Torei Lui, astfel încât vom merita unirea cu Fericitul Său Nume pentru totdeauna. Aşa cum ne-au învăţat înțelepții (*Ta'anit* 5, partea 2): "*Rav Yohanan a spus: Iacob, tatăl nostru, nu a murit*, apoi însă şi-a răspuns el însuși cu *„dar nu a fost el îmbălsămat și îngropat ?* "- adică ce vreau să spun este că el se referă la versetul: *„Și tu Iacov, slujitorul meu, nu te teme întrucât Domnul este mulțumit; și nu te îngrozi Israel pentru că sunt aici, aducându-te de departe pe tine şi pogeniturile tale din țara*

captivității tale". Tot aşa cum descendenții lui sunt în viață, la fel și el (Iacov) este în viață.

Rabinul Şlomo ben Yiţhak (Rashi) explică faptul că numai atunci când vorbim despre „viață" este întru totul relevant să vorbim despre „captivitate", în timp ce, în ceea ce privește „moartea", este irelevant să vorbim despre „captivitate", iar comentatorii şi-au pus întrebarea: nr.1 şi totuşi, există o dilemă; marele înțelept Rav Şmuel Eliezer (Marşah) spune că asta înseamnă că trupul moare, dar nu și sufletul. Dacă este aşa, atunci de ce să spui că Iacov nu a murit ? Şi ei răspund, din cauza lui Avraam și Isaac, care au murit în țara lui Israel, nefiind acesta cazul lui Iacov, care a murit în afara lui Israel este necesar să se înveţe că nici Iacov nu a murit care a murit în afara ţării lui Israel; este necesar să învățăm că nici Iacov nu a murit ... și eu răspund la asta conform învăţăturii noastre (Cabala) şi astfel dilema va fi rezolvată.

După cum bine se știe, în versetul: „Și s-au adresat lui Iosif spunându-i că „Tatăl nostru ne-a poruncit înainte de a muri: "Spuneţi-i lui Iosif aşa: te rog să treci cu vederea crima fraților tăi... etc." și aceasta este cea de a doua dilemma. Nr.2: Cum se face că Iacov, tatăl nostru, ar putea comanda un astfel de lucru și, tot aşa, se întreabă şi Midraşul în versetul „Și l-a chemat pe fiul său, Iosif și i-a poruncit referitor la înmormântare". Nr.3: De ce nu i-a poruncit lui Reuben, fiul cel dintâi născut sau lui Yehuda, un rege? Și comentatorii se întrebă mai departe: #4) Iacov i-a spus lui Iosif „și fiţi buni și sinceri cu mine", adică bunăvoinţa pe care o manifestaţi cu morții, întrucât morții nu pot întoarce o favoare și i-a spus apoi lui Iosif „Iar eu îți voi da o parte mai mult decât fraților tăi" și comentează Rashi: pentru necazurile și eforturile legate de înmormântarea mea; dacă ar fi aşa, această onoare (pe care Iosif i-a făcut-o lui Iacov) nu este același lucru cu bunăvoința și sinceritatea (întrucât bunăvoința și

sinceritatea față de morți primeşte pentru a se răsplati pe sine). Și, din nou, este dificil de înțeles dilemma nr.5 de ce Iosif i-a spus (lui Iacov) „Eu, eu însumi, voi face așa cum spui." „Eu însumi" este redundant. Ar fi trebuit să spună „Voi face așa cum spui".

Și pentru a înțelege clar întrebările de mai sus, este necesar să înțelegem atributul „Adevărului", care este calitatea lui Iacov ca în versetul: „Și voi da adevărul lui Iacov". Iar tatăl meu, HaRav Aşlag, a explicat ideea „Adevărului" așa cum este menţionat în HaSulam, în Introducere (par. 185), anume că există două categorii de îngeri - unii dintre aceștia găsesc o deficienţă Creației (Omului) iar ceilalţi apără Creația (Omul). Îngerii Adevărului spun că lumea este numai minciună, adică lumea este identificată cu dorința de a primi, iar Adevărul este dorința de a dărui pentru a-i face Lui plăcere spirituală, şi aceasta este de fapt esența Unirii cu El aşadar cum ar putea fi posibil (pentru Om) să dobândescă asta? Iar Îngerii cei Buni spun că El face lucruri bune, întrucât prin intermediul acestora ei dobândesc Unirea etc. Și uitaţi-vă acolo (în HaSulam) unde se spune „... fiecare leneș... și dai cu Adevărul de pământ..." și asta vrea să s;pună că, de la a nu face pentru sine (dorința egoistă de a primi), omul poate ajunge să merite pentru sine (dorința egoistă de a dărui) și de a a-şi însuși atributul Adevărului. Iar Iacov, tatăl nostru, al cărui atribut era „Adevărul" a poruncit înainte de moartea sa, adică i-a lăsat cu limbă de moarte lui Iosif să facă „Binele Adevărului", adică, datorită acestui fapt, va ajunge să merite Adevărul; cee ace înseamnă că totul ar fi în dăruire și aşa a fost cu fiecare dintre fiii săi și i-a poruncit lui Iosif, anume, ca după moartea lui, el, Iosif, să nu caute să plătească conturi vechi fraților săi referindu-se la cum l-au trădat vânzându-l și chiar dacă Iosif i-a văzut pe frații săi că se condamnă pentru acest lucru, în orice caz, singura sa cerință este să se străduie să dobândească atributul Adevărului, adică acela de a dărui. Iar în

ceea ce privește greşeala lor, reparația o poate face numai Creatorul singur, şi această reparație a fost făcută ulterior prin martiriul celor Zece Înțelepți executaţi de romani. Și întrucât Iosif mi-a răspuns, eu, eu însumi, voi face așa cum spuneți, adică, sinele meu va fi așa cum spuneți voi, întrucât voi merge numai pe calea dăruirii și cu astfel se explică de ce a spus el Iosif, (vezi mai sus, nr. 3 și de ce a răspuns cu „eu însumi" (a se vedea mai sus, nr. 5. Iar asta rezolvă dilema nr.2, adică, cum de aflăm că Iacov i-a poruncit lui Iosif înainte să moară, după cum am menționat mai sus, ca înainte de moartea sa, el I s-a adresat anume lui Iosif spunându-i să meargă pe calea către Adevăr, care este numai dăruire și, în consecință, este nepotrivit să ceri socoteala pentru că ai fost trădat și astfel, după ce Iosif a acceptat asta și a spus „Eu, eu însumi, voi face așa cum spui", adică să dăruiesc, iar el (Iacov) i-a răspuns "și îți voi da o porție deasupra fraților tăi"; nu distruge esenţa „Binelui Adevărului" prin faptul că a primit un cadou, pentru că această primire se cheamă „a primi cu condiția de a dărui", întrucât nu există un interes în sine, ci toate faptele sale sunt condiţionate de dăruire, şi astfel se răspunde dilemei nr. 4 – întrucât a acceptat să facă Adevărul cum ar putea să-l recompenseze și, în orice caz, se consider a fi un act de dăruire completă (adică, acceptarea darului nu înseamnă să primească recompensa numai pentru sine, ci este ca şi cum l-ar fi dat deja altora).

Și asta a spus Rav Yohanan că Iacov, tatăl nostru, nu a murit, înţelegând prin aceasta că atributul lui Iacov nu a murit întrucât și-a transmis atributul copiilor săi după el; prin urmare, Rav Yohanan a spus anume „Iacov" pentru că principalul lucru este „Adevărul"; Adevărul rămâne intact dacă se asigură că atributele lui „Avraam" și „Isaac", calităţile de „Măreție" și „Putere" sunt intacte.

Ceea ce concluzionăm din toate cele de mai sus este că Iacov, tatăl nostru, nu a murit, ci mai degrabă Tora sa, adică Tora Adevărului strălucește pentru noi și merităm să mergem pe căile lui și să ne întărim întotdeauna cu o putere mai mare și, prin urmare, este de datoria noastră să auzim și să-i luminăm pe acei laici care vin la noi cu suspine de disperare; mai degrabă să spunem aşa cum ne-au învăţat înțelepții, că Fiul lui David nu vine, decât atunci când nu te aştepţi; adică Mântuirea, care se numește „Fiul lui David", vine anume pentru că laicii sunt aduşi la buimăceală.

În ceea ce privește comentariul lui Rashi, cum că „trăirea" este relevantă doar pentru „captivitate", adică numai atunci când trăieşti poţi simți că eşti captiv, iar atributul lui Jacov strălucește asupra noastră pentru a ieși din captivitate iar în versetul: „Și originea voastră din țara captivității", care înseamnă că toate înclinațiile către muncă (pentru a-L sluji pe Creator) se găsesc în captivitate; asta înseamnă „nu te teme Iacov, slujitorul meu ... căci, iată, voi veni să te salvez de departe ...; indiferent de cât departe vei fi de Numele Binecuvântat, întocmai din cauza asta Creatorul ne promite că ne va salva". Așa cum ne-au învățat înțelepții, dacă nu ar fi fost Cel Sfânt să-l ajute, nu ar fi avut nicio scăpare. Dacă este aşa, trebuie să înțelegem că Cel care ne ajută este un *Gibur* (adică posedă o mare putere), precum în versetul: „Creatorul este un războinic și, ca ajutor al unui *Gibur*, ce mai contează dacă trebuie să se întindă cu mai mult sau mai puțin ajutor, întrucât, așa cum am menționat mai sus, te voi salva de departe, chiar dacă suntem cât se poate de îndepărtaţi, El ne salvează ".

SCRISOAREA NR.1

„Și vei vorbi tuturor inimilor înțelepte pe care eu le-am umplut cu spiritul înțelepciunii", etc.

Onorabilului meu tată, să trăiască îndelung și fericit.

Referitor la ceea ce am vorbit despre Studiul Cabalei în puritate, etc. Și ceea ce nu știu, voi scrie, și tu îmi vei răspunde la toate întrebările mele.

Văd că nu am multe de scris, numai generalități. Nu se poate învăța nici măcar un cuvânt în puritate, fiindcă aceasta este calea de a rezolva îndoielile din multe certitudini, și nu certitudinile din multe dubii, și atunci omul trebuie să învețe corespunzător.

Asta depinde de cât de calificat este omul pentru asta, adică toate primirile sale sunt în puritate, însemnând primirea de dragul dăruirii. Când omul nu este la acel grad de studiu, studiile lui de Cabala nu pot fi în puritate, după cum e scris: „și tu vei vorbi tuturor inimilor înțelepte pe care le-am umplut cu spiritul înțelepciunii", adică acela a cărui inimă este deja purificată cu spiritul Creatorului.

În caz contrar, este absolut imposibil, după cum spun înțelepții noștri: „omul păcătuiește numai dacă un spirit nebunesc a intrat în el". Rezultă că omul nu poate fi numit păcătos dacă nu are spiritul înțelepciunii. Și faptul că el nu simte că este pentru totdeauna păcătos se datorează faptului că el nu simte propriile păcate. Dar adevărul este că atâta timp cât omul nu este răsplătit cu spiritul înțelepciunii, el este numit păcătos. Este necesar acest lucru și tocmai asta depinde de Creator, să umple...... (*Restul scrisorii lipsește*)

SCRISOAREA NR.2

Marți, Porțiunea Toldot (Generații), 23 noiembrie 1954, Tel Aviv

Prietenilor mei curajoși ... Creatorul fie cu voi.

În legătură cu ceea ce am vorbit în timp ce stăteam la mașină, uitați-vă în cartea Beit Șar HaKavanot (Poarta casei intențiilor) la paragraful 70 și veți găsi răspunsul.

Iar în legătură cu aderarea voastră la societate, lucru cu care am fost de acord, trebuie să recunosc că nu l-am examinat suficient. Motivul este că în timp ce am fost la Tveria (Tiberias), m-am gândit la opiniile contradictorii existente în Tveria, așa că am zis că nu e nevoie să le iau în considerare și numai adevărul va arăta calea. Dar după ce am ajuns la Tel Aviv, am simțit imediat că există puncte de vedere chiar și printre foștii noștri prieteni, adică înainte de plecarea Luminii. Acum sunt Kelim (vasele) lor, și acesta e un indiciu suficient, ei vor căuta inechități și greșeli pentru a-și justifica acțiunile și anume, că acel adevăr este numai în Ierusalim, în locul de ruină. Așa că noi acum trebuie să revenim la acest lucru, adică să nu ne alăturăm societății menționate mai sus.

Cât despre întrebarea voastră referitoare la înțelesul versetului „Oricine cu care spiritul oamenilor este mulțumit”, am găsit că am scris în numele tatălui meu, care a fost întrebat și a spus că există o diferență de opinii chiar și în rândul celor mai mari și mai faimoși. El a motivat spunând că dacă ei au spus că „oricine cu care oamenii sunt mulțumiți”, atunci ei ar fi putut să

pună această întrebare. Dar fiindcă ei au spus exact așa, „oricine cu care spiritul oamenilor este mulțumit”, însemnând că sunt creaturi, adică corpuri, și corpurile nu au nicio legătură cu spiritul Creatorului. Dimpotrivă, viziunea *proprietarilor* este opusă viziunii Torei. Dar spiritul oamenilor este sfânt.

Acesta este spiritul la care se seferă înțelepții, fiindcă „oricine ține o poruncă”, adică porunca credinței, numită „o literă”, „se judecă pe sine și pe restul lumii pe o scară de merit”.

Asta ridică întrebarea: „Dar noi nu am văzut niciodată și nu am simțit niciun merit în lume, când există în această generație oameni drepți?”. Baal HaSulam a spus despre asta că acei drepți atrag abundența pentru întregul colectiv, dar cei care nu au Kelim (vase) pentru a îmbrăca Lumina, nu se pot bucura de această abundență. Dar sufletele tuturor oamenilor primesc Lumina Înconjurătoare din abundență, deoarece „spiritul oamenilor este mulțumit cu El”, fiindcă spiritul Creatorului iluminează în spiritul oamenilor.

În orice caz, noi nu vorbim, sau nu suntem preocupați de aceia care nu au îmbrăcat încă spiritele lor.

Fie ca meritul vostru să fie din ce în ce mai puternic.

Prietenul vostru care vă trimite salutări și urări de bine,

Baruh Șalom Așlag

SCRISOAREA NR. 3

Vaiehi Yakov (Și Yacov a trăit), 2 ianuarie, 1955, Tel-Aviv

Prietenilor mei dragi și credincioși,

Citesc o scrisoare semnată de… și mă bucur cu adevărat că luați asupra voastră munca iubirii față de prieteni. Referitor la prima voastră întrebare, nu vă pot răspunde în scris fiindcă sunt chestiuni de discutat oral și nu este indicat să le scriem.

Referitor la cea de a doua întrebare, vă scriu un articol despre ceea ce am auzit de la tatăl meu, Baal HaSulam: „Tu păstrezi omul și animalul, o, Doamne". Înțelepții noștri au explicat că, „aceștia sunt oameni vicleni care pretind că sunt ca animalele" și voi îmi scrieți că, de fapt, este bine să fii animal! Voi ar trebui în schimb să mergeți pe căile Torei și ale înțelepciunii și să atrageți din strălucirea plăcerii de Sus, dulceața delicioasă a Luminii Superioare. În orice caz, trebuie să fie ca „păstorii vitelor lui Avraam" și nu ca „păstorii vitelor lui Lot".

Voi ar trebui să înțelegeți aceste lucruri, împreună cu ceea ce am spus ieri înaintea prietenilor noștri la cea de a treia masă, legat de versetul „Voi coborî în Egipt cu voi și de asemenea vă voi scoate"… și, la fel, versetul „Fiindcă EKIEH (Voi Fi) cu tine și acesta va fi un semn pentru tine că ANOHI (Eu) te-am trimis. „Când am să scot poporul din Egipt, pe acest munte (Har) te vei închina lui Dumnezeu". Care este conexiunea dintre EKIEH (Voi Fi), ANOHI (Eu Sunt) și Har (munte)?

În cartea „Scrierile lui Rabi Akiva”, la paragraful 5, este scris „EKIEH Așer EKIEH (Voi Fi ceea ce Voi Fi), spune Creatorul. „Am creat lumea cu calitatea bunătății, cu calitatea bunătății o conduc și cu calitatea bunătății o voi înnoi”. Încă ceva „EKIEH Așer EKIEH (Voi Fi ceea ce Voi Fi), a spus Creatorul. „Cu calitatea credinței Am creat lumea, cu calitatea credinței o conduc și cu calitatea credinței o voi înnoi”. Va trebui să înțelegem ce spune versetul „EKIEH Așer EKIEH (Voi Fi ceea ce Voi Fi)” cu respect față de calitatea bunătății și față de calitatea credinței. Înțelepții noștri au interpretat versetul „EKIEH Așer EKIEH” cu sensul „Eu voi fi cu ei în acest necaz, fiindcă Eu voi fi cu ei în robia lor în alte regate”.

Pentru a înțelege cele de mai sus, trebuie să știm că atunci când omul începe să împlinească Tora și Mițvot în linia Lișma, el simte că este în necaz, în Egipt, adică regele Egiptului întreabă mereu „Cine este Dumnezeul la al cărui glas ar trebui să mă supun?”. Se întâmplă atunci când sosește munca minții, când gândurile lui încep cu Zivughim de Hakaa (împerecheri prin lovitură) care distrug mintea lui. Atunci când omul gândește că toate aceste gânduri străine sunt numai spionii care vin „să vadă goliciunea țării” adică, să se uite prin coșurile sobei și nu mai mult și nu este nicio legătură între aceste gânduri și munca pentru Creator. Alteori, omul crede că „noi suntem onești, fiii unui singur tată” adică, toate gândurile noastre sunt legate numai de Creator și noi suntem întăriți și depășim toate gândurile de felul „Cine este Dumnezeul la al cărui glas ar trebui să mă supun?” și „Ce înseamnă pentru voi această muncă?” numită „exil în Egipt”.

Noțiunea EKIEH înseamnă starea de „de la tine, mai departe” ceea ce înseamnă starea de deasupra rațiunii. Această perioadă de timp este numită „Voi coborî în Egipt cu voi” pentru că „Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru”, adică povara credinței

însemnând că El a fost coborât prin exil în Egipt. Când vrem să calmăm corpul și să îi promitem recompensă, sub forma dorinței de primire, îi spunem „și tot Eu am să te scot" adică, până la urmă, tu vei rămâne de asemenea în starea de Anohi („Eu sunt" sau „egoist"), ceea ce înseamnă starea de credință.

Și aceasta este Așer EKIEH (ceea ce Voi fi), însemnând în cele din urmă și că El va rămâne în starea de EKIEH adică, chiar atunci „Când tu vei scoate poporul din Egipt, vei servi pe Dumnezeu pe acest munte (Har – cuvânt ce vine de la Hirhurim – reflectări) adică, după aceea, el va fi clădit de asemenea în fundația muntelui, ceea ce înseamnă „așa cum munții atârnă de un fir" ca în „El fixează pământul pe nimic".

Dar după ce obținem Dvekut (alipirea) cu Creatorul, „nimic" devine „fără ce" acolo unde nu este niciun loc pentru ca „ce" să fie trezit. În schimb, „EKIEH Așer" devine „Am creat lumea prin calitatea bunătății". Și când simțim că El este tot bunătate, înțelegem „Am creat lumea prin calitatea credinței".

Acesta este înțelesul la „Inima mea este inundată de ceva bun". Baal HaSulam a explicat că acea trăire este doar în inimă, nu este revelată de la inimă la gură. Gura înseamnă cunoaștere, însemnând că gura dezvăluie mintea și gândurile omului, pe când inima este numai primirea în inimă, numai un potențial. Atunci când omul ia asupra lui acest potențial, el este răsplătit cu un lucru bun, cu un sentiment că nu este nimic mai bun în lume decât credința. În acel punct el poate spune „Munca mea este pentru Rege", adică pentru dăruire și nu pentru primire. Pentru aceasta este recompensat cu starea „Limba mea este creionul unui scriitor rapid", ceea ce înseamnă starea de Moise.

Asta înseamnă „Voi coborî cu voi în Egipt", adică în timpul exilului omul vede că nu este nimic mai rău sau mai josnic decât starea de „Anohi" („Eu sunt" sau „egoism"). Dar când sunt răsplătiți, ei văd că este și starea de „și Eu de asemenea vă voi

scoate", că toate urcările sunt stări de „Anohi". „EKIEH Așer EKIEH" înseamnă că el a fost întâi în necaz dar acum, el privește asta ca pe un bine. Asta este „Și este vreme de necaz pentru Iacov dar el va fi salvat din asta" pentru că toate salvările sunt privite ca „Anohi".

Îmi închei scrisoarea cu dorința că vom merita primirea poverii regatului cerurilor în starea de „Anohi".

SCRISOAREA NR.4

10 Februarie, 1955

Prietenului meu….Te salut și toate cele bune,

Mă surprinzi …fiindcă a trecut ceva timp de când am primit de la tine ceva noutăți referitoare la sănătatea și puterea ta.

Cred că sunteți lipsiți de încredere și tărie și, în viziunea mea, din cauza gândurilor exterioare și a opiniilor pe care le absorbiți prin canalele atașate, găsite când ați ajuns într-un mediu care nu este de acord cu spiritul și calea noastră. Și, în cazul în care gândurile străine au fost pentru voi în „Nukva marelui adânc", adică gândurile nu au avut nicio putere sau control, fiindcă voi le-ați anulat deja și le-ați aruncat sub picioarele voastre, fiindcă deja le puteți călca în picioare și puteți trece peste ele, adică, în corpurile voastre sunt încă gânduri străine dar, nu mai dețin controlul.

Acesta este înțelesul la Șabat, înseamnă că, deși Klipot (cojile) sunt prezente în lume și corectarea nu a fost completă, când „întunericul strălucește ca lumina" însă, locul gândurilor străine este în „Nukva marelui adânc". Deci, ele nu se agață în niciun fel de om. Dar, când omul pleacă de sub o singură autoritate, la autoritatea mulțimii, adică atunci când scoate gândurile și lucrează sub autoritatea mulțimii, pentru ca mulțimea să se uite la ele și, dacă mai și inserăm gândurile oamenilor din autoritatea mulțimii în autoritatea unică, asta se cheamă deja „profanarea Șabatului. Asta înseamnă că noi dăm

spațiu pentru trezirea acelor Klipot (coji) a căror putere a încetat, deși ele deja erau în „Nukva marelui adânc”, să iasă în gândurile noastre.

În acel moment, nu crezi că acele gânduri străine sunt mărturiile și erudiția oamenilor din afară, care este vlăstar al ticăloșiei (răutății) voastre și care, acum, sunt alipite adevărului, adică au adevăratul control, iar acum, concluziile pe care le trageti sunt prin adevăr și, în procent de 100% pură contemplare a gândurilor străine. Și de asemenea că, până acum, tot ceea ce ai făcut a fost doar datorită controlului insuficient pe care ar trebui să îl facă omul care vrea să meargă pe calea adevărului?

Și, de acum înainte, va trebui să mergeți pe calea care este obișnuită oamenilor care se comportă după curentele lumești, și rezultatele sunt destul de previzibile. Și cu toate că eu nu țin să vorbesc, cu atât mai puțin să scriu, despre această chestiune, o să-mi schimb calea, deși știu că va fi cu totul inutil, numai pentru scopul „eu mi-am salvat sufletul”.

Am avut o petrecere a pomilor în seara de Anul Nou (al pomilor) în luna Șvat, când lumea este condamnată fie la bici, fie la milă. Luna Șvat este a cincea lună din lunile iernii. Prin blestemele și înjurăturile pe care le auzim despre Tora și Mițvot (porunci) când ajungem la a cincea Bhina, care este Sfira Hod, noi trebuie să ne corectăm și să fim judecați favorabil, astfel ca durerea să se transforme în splendoare. În acel moment, biciul devine milă, extinzând toate cele cinci Bhinot (faze) de la Hesed la Hod, după cum e scris „Pentru că Eu am spus: Să fie construită o lume a milei”, fiindcă Lumina Hasadim este numită „deasupra rațiunii” și numai acolo se află binecuvântarea.

Din acest motiv, pe 15 al lunii Șvat, noi binecuvântăm fructele, după cum a spus Baal HaSulam, că toată deosebirea dintre Kdușa (sfințenie) și Klipa (coajă) este în fructe: munca este răsplătită cu fructe dar, „un alt Dumnezeu este nefertil și nu dă roade”. De asemenea, a fi recompensat cu fructe este numai prin

calitatea Hesed și omul este recompensat cu un pom roditor. „Pentru că omul este „pomul din câmp" adică, numai pe calea pe care noi am primit-o de la Baal HaSulam suntem recompensați cu fructe și asta se numește a fi „roditor și a te înmulți". Prin fructe noi suntem întotdeauna în starea de tinerețe, adică să fii ca un băiat tânăr, să fii „încântător, tinere, în copilăria ta".

Acesta este sensul la „Aceia a căror speranță este în Domnul, vor câstiga o nouă putere", fiindcă numai asta se numește „ajutor de Sus". Deci, când omul ajunge într-o stare în care sunt argumente pentru ambele direcții, omul nu poate alege adevărul. În acel moment el are nevoie numai de ajutor de Sus. Asta se numește „Aceia a căror speranță este în Domnul", pentru că el are nevoie de mila cerurilor.

Fie ca Creatorul să ne dea mântuirea Lui în corporal și în spiritual,

Prietenul tău,

Baruh Șalom HaLevi Așlag

SCRISOAREA NR.5

24 Februarie 1955

Prietenului meu,

Am citit scrisoarea ta după Şabatul de săptamâna aceasta, şi am găsit plăcută nevoia ta de a-mi destăinui stările tale, de la o scrisoare la alta. Cu siguranţă, Creatorul ne va deschide ochii prin legea Sa.

Părerea mea este că ar trebui să lucraţi mai mult cu iubirea pentru prieteni. *Este imposibil să ajungi la iubirea permanentă, altfel decât prin Dvekut (adeziune), adică să fiţi uniţi printr-o strânsă legătură.* Şi acest lucru poate avea loc doar dacă încercaţi să vă "dezbrăcaţi" de îmbrăcămintea în care este aşezat sufletul interior-numită "iubirea de sine"- pentru că doar aceasta este cea care separă cele două puncte.

Dar dacă mergem pe calea corectă, cele două puncte, care sunt văzute ca două linii care se resping una pe alta, ele devin o linie de mijloc, care conţine cele două linii.

Şi atunci când vă simţiţi provocaţi, fiecare dintre voi va şti şi va simţi că are nevoie de ajutorul prietenului său, şi că fără el, şi puterile sale vor slăbi. Apoi, după ce veţi înţelege că trebuie să vă salvaţi viaţa, fiecare dintre voi va uita că are un corp la care

ţine, şi amândoi veţi fi legaţi prin preocuparea de a găsi modalitatea de a vă folosi în acest scop de inamic. De aceea, grăbeşte-te, şi adevărul va arăta calea de urmat şi astfel cu siguranţă vei reuşi.

Aştept să îmi scrii în continuare,

Baruch Şalom HaLevi Aşlag

SCRISOAREA NR.6

15 aprilie 1955, Londra

Pentru studenți:

Am primit o scrisoare de la….. și e bine că el interpretează detaliile cât de mult poate. Cât despre restul problemelor de care el m-a informat, sper să se rezolve totul cât de curând.

Mișna spune că „tuturor le revine sarcina să vadă”, adică fiecare în parte trebuie să fie văzut la Templu, după cum e spus „toți bărbații tăi să fie văzuți”. Omul care este considerat bărbat, adică dăruitor, trebuie să simtă că este văzut și supravegheat de Creator.

Înțelepții noștri au spus „Omul care este orb de un ochi este exceptat de la vedere, după cum este spus „Vom vedea, vom vedea”. Ca omul care vine să vadă, vine să fie văzut. Fiindcă cel care vine să vadă cu ambii ochi, vine să fie văzut cu ambii ochi.”(Haghiga 4).

„Ochii” înseană Anohi (Eu) și „Să nu ai”. Anohi înseamnă iubire, considerată Hasadim (mile), adică credință. „Să nu ai” este considerat femeie, adică stânga. Numai atunci omul este răsplătit cu salutarea feței lui Șchina (Divinitatea).

„Ei nu vor vedea fața Mea cu mâinile goale, ci fiecare om cu un dar, în funcție de abilitățile lui”, adică în măsura în care el a avut o trezire de jos, în limita binecuvântării Creatorului și, atât de mult cât a iluminat pentru el Creatorul în timpul muncii lui,

astfel încît el să poată persevera în timpul muncii sale. Prin asta, omul poate fi răsplătit cu salutarea feței Șchina (Divinității).

În Gmara (p 4) este scris despre ceea ce este scris în Mișna „Cu excepția surzilor, a proștilor și a celor mici”. În Tanya: „Cine este prost? El, cel care a pierdut ceea ce i s-a dat”, el este exclus de la vedere, adică lui nu îi poate fi acordată nicio îmbrăcăminte de Kdușa (Sfinţenie).

Prin acestea am interpretat cuvintele înțelepților noștri „Rabi Yohanan a spus: Cine este un discipol înțelept căruia i s-a restituit o pierdere prin simțire? Cel care este grijuliu cu haina lui, să o întoarcă pe dos”. (Șabat 114). Trebuie să înțelegem măreția acestui lucru.

Pe calea noastră este simplu, „haina lui” este îmbrăcămintea sufletului, adică, el este grijuliu cu schimbarea dorinței de primire în a fi de dăruire. Este o lege că, fiecare este recompensat cu o trezire de Sus la un moment dat. Dar de ce pleacă de la el această trezire? Pentru că omul păcătuiește doar dacă a pătruns în el un spirit de prostie.

Asta înseamnă că este un înțelept și un prost. Cel înțelept este numit „Creatorul”. „Discipol înțelept” înseamnă că omul a învățat calitatea Creatorului – să fie dăruitor. „Prost” este opusul Creatorului, este cel care dorește să primească pentru sine. Prin trezirea vaselor de primire, trezirea îl părăsește imediat.

Dar când el este meticulos cu întoarcerea pe dos a îmbrăcăminții, adică de dragul dăruirii, pierderea îi este înapoiată imediat prin simțire, adică el este recompensat cu ochii de Kdușa (Sfinţenie), cu Anohi și „Să nu ai”.

Dar, noi trebuie să știm că este o Mițva (Poruncă) și că este Tora, după cum e scris „lumânare este Mițva și Lumina este Tora”.

Sfântul Zohar explică de ce a dat ofrandă cereale de Pesah. Omer a fost de cereale fiindcă luna a fost imperfectă, adică a fost o circumcizie fără îndepărtare (și numai în prima noapte a fost

ca o trezire de Sus). Circumcizia este îndepărtarea prepuțului, ceea ce înseamnă lepădarea de dorința de primire.

Dar acest om este răsplătit cu o Mițva, credință, numită „Tfilin de mână, a mâinii slabe”. Această judecată este numită „regatul cerului”, numitul BON, considerat animal în Ghematrie. De asemenea, prin corectarea făcută în timpul numărătorii de Omer în timpul celor șapte săptămâni, omul este răsplătit cu primirea Torei, care este cerul, Zeir Anpin, care este în Ghematrie Adam (omul). Din acest motiv, în a opta zi a adunării s-au oferit două pâini din grâne, ceea ce reprezintă hrană pentru om.

Prin asta vom înțelege Mișna **„**De Pesah, omul este condamnat pentru produsele din grâne și în a opta zi a adunării pentru rodul pomului. Rabi Yehuda a spus în numele lui Rabi Akiva „De ce spune Tora:„ Aduceți recolta înaintea Mea de Pesah, astfel ca roadele tale de la câmp să fie binecuvântate”. Și de ce spune Tora: „Aduceți două pâini din grâne înaintea Mea în a opta zi a adunării? Fiindcă adunarea este timpul când pomii rodesc” Creatorul a spus: „Aduceți două pâini din grâne înaintea Mea astfel ca rodul pomului să fie binecuvântat”**”.** (Roș HaȘana, 16)

Trebuie să înțelegem conexiunea dintre hrana pentru animale și roadele câmpului și conexiunea dintre hrana pentru om, grânele cu rodul pomului. Pe calea noastră, este simplu: Omer înseamnă hrană pentru animal, credința, Mițva, frica de ceruri, de aceea Malchut este numită „animal”. Cele două pâini sunt hrana omului după cum a interpretat RAȘI „După Rabi Yehuda pomul din care a mâncat primul om a fost grâul, pentru că omul este numit „pomul câmpului” și Tora este numită „pom” după cum e scris „Ea este pomul vieții” și, când a fost răsplătit cu Tora s-a numit „a fost condamnat pentru pom în a opta zi a adunării”

Nu a fost foarte lungă această scrisoare, nu am nicio noutate și, să sperăm că totul va fi bine.

Prietenul vostru

SCRISOAREA NR.7

24 Aprilie 1955

Salutări și tot binele prietenilor mei care stau de pază împotriva norilor și a umbrelor cu care se confruntă în prezent neamul și Domnul.

După marea ascundere care a coborât în acest timp peste lumea noastră, scânteia de Lumină a Domnului pe care ei au obținut-o de la Baal HaSulam, încă strălucește în inimile lor; ei știu cum să-și țină punctele din inimile lor și așteaptă mântuirea veșnică.

Aș vrea să adaug câteva cuvinte referitoare la motivul discuției care a avut loc în 23 aprilie. A fost pusă o întrebare mare „Care este motivul pentru care există toate lucrurile laice din lumea noastră, și anume munca și durerea, dacă Creatorul a vrut ca creaturile Sale să beneficieze de lucruri sfinte, pentru ca ele să simtă bucurie și plăcere din alipirea (Dvekut) cu Creatorul? Această laicitate pentru ce este?"

În opinia voastră, sfinţenia ar fi de ajuns pentru creaturi, atunci, de ce tot acest sistem de Klipot (coji)? Ce câștig și ce mulțumire și beneficiu sunt aduse Creatorului dacă noi credem că El însuși a creat toată această fabrică?

Voi ați spus și că, numai deasupra rațiunii putem accepta aceste chestiuni; și mintea mea crede că toate lucrurile spirituale pe care le primim deasupra rațiunii, ne fac să câștigăm după aceea îmbrăcămintea cunoașterii Creatorului până în organele noastre, prin îmbrăcare completă, după cum este scris „și Eu voi

turna peste tine binecuvântarea nesfârșită". Dar și prin studiu, putem să înțelegem gustul și gândirea conforme cu calea Torei.

Vedem în Zohar (Tazria (Când o femeie concepe) 36, paragraf 105), în articolul „Acesta este avantajul înțelepciunii asupra prostiei" și în „Scara", unde este explicat, că deși sunt multe lucruri în lume, dacă nu este nimic care să se poată desfășura, nu există nicio percepție și nicio simțire a tuturor lucrurilor minunate care există în lumea noastră.

Asta înseamnă că nu avem Kelim (vasele) cu care să obținem nici cele mai simple lucruri în care să simțim gustul delicios, dulceața și plăcerea. Numai atunci când avem Kelim potrivite, numite „dorința de a primi umplerile bune" și când nu putem spune că am fi în stare să primim și să obținem aceste lucruri fără să avem foame de ele.

Să facem o alegorie, este știut că este plăcere în pasiune, adică ai plăcere când ești pasionat de ceva și ai plăcere când obții acel ceva. Măsura plăcerii în pasiune depinde de măsura durerii pe care o ai dacă nu obții acel ceva. Deci, dacă omul simte că dacă nu obține chestiunea respectivă va fi dezamăgit în viață, plăcerea se îmbracă în durata pasiunii și a tânjirii după lucrul respectiv.

Să luăm ceva mai simplu ca exemplu: când omul bea apă pentru a-și calma setea, apa umple măsura Kli (vasului), adică până la gradul suferinței lui de sete. Dar, dacă întrebăm un om, în timp ce bea apă, dacă este fericit că, suferind de sete a primit acum apă, el va răspunde cu certitudine „da". Și totuși, dacă sfătuim un om: „dacă vrei să te bucuri de apă mănâncă mâncare sărată și abține-te să bei apă jumătate de zi, până vei fi îndeajuns de însetat ca să te bucuri de apă", el îți va răspunde cu siguranță „nici vorbă". La fel și dacă nu avem Kelim.

Referitor la Rabi Akiva, „toată viața m-am chinuit, când va veni la mine această chestiune astfel încât să o pot ține".... (restul scrisorii lipsește)

SCRISOAREA NR.8

26 Mai 1955, Tel-Aviv,

a 48 a zi după Numărătoarea Omer, o zi înainte de Şavuot

Salutare şi toate urările de bine, prietenilor mei,

Ca răspuns la scrisoarea voastră, trebuie să vă spun că până acum, nu am nimic de adăugat la cele scrise anterior. Mai degrabă, după cum este scris, "Vorbeşte copiilor lui *Israel* şi ei vor călători". Cu privire la călătorii, voi ştiţi că acestea se referă la a merge de la starea A la starea B, că acesta este înţelesul expresiei a schimba locurile, după cum a spus Baal HaSulam într-o interpretare a versetului, "Exprimarea zilnică a discursului". El a scris acolo că este imposibil să nu existe o stare de noapte intre zile, adică există o spargere la mijloc. Altfel, se numeşte "zi lungă" şi nu "zi de zi". Dar munca are loc cu siguranţă "zi de zi.". Şi "noapte de noapte se revelează cunoaşterea", înseamnă că există o zi între ele, până aici a mers inţelesul cuvintelor sale.

Aceasta este ordinea călătoriilor. De aceea, să nu vă fie teamă de niciuna dintre aceste stări, pentru că, aşa cum am menţionat mai sus, "călătorie", înseamnă a înainta. De fiecare dată trebuie transmis un nou curent, aşa cum mi-a scris.......în ultima sa scrisoare, versetul, "În fiecare dimineaţă ei sunt alţii, atât de mare este credinţa Ta".

Întâmplător, vă destăinui vouă gândurile şi voinţa, deşi nu obişnuiesc acest lucru. Şi totuşi, doresc să vă împartăşesc ce

gândesc despre oamenii din Tiberias, pentru a şti cum ne privesc, amiabil sau răuvoitor. În această scrisoare, vă voi scrie cum îmi imaginez şi cum îi văd pe oamenii din Tiberias. Şi chiar dacă nu descriu esenţa celor din Tiberias (Tveria), voi aşterne gândurile mele.

Momentan, m-am eliberat oarecum de problemele mele personale şi generale, şi îmi aloc un timp pentru a privi ce se întâmplă acolo. Este ca şi cum aş vedea trei feluri de oameni, trei imagini şi forme îmbrăcate în trei feluri de corpuri.

1) O mare parte, majoritatea, nu cred că ne judecă nici favorabil şi nici nefavorabil, că ne respectă sau nu. Cu toată onestitatea cred că, nu suntem în atenţia lor. Altfel spus, nu se gândesc la noi şi nici nu ne iau în considerare. Este ca şi cum nu am exista împreună cu ei în lume, pe acest pământ.

Chiar dacă se întâmplă să audă că există elevi ai lui Rav Aşlag, nu îi interesează. Ei sunt preocupaţi doar de propriile nevoi - pasiunile lor, obtinerea respectului, sau propria spiritualitate. Nu iau în considerare chestiuni neînsemnate, ca de exemplu noi- acest mic grup de oameni- mai ales că au auzit că există o polemică în acest grup restrâns.

"Leul nu se mulţumeşte cu resturi". Adică, micul grup este în ochii lor prea mic şi neînsemnat, nu îi îndestulează şi nu le oferă satisfacţie mentală, din moment ce ne lasă să decidem dacă suntem buni sau răi. Atât suntem de inferiori în ochii lor- de neluat în seamă, nevrednici de a fi observaţi. Şi chiar dacă eu consider că acest leu are idee despre noi, în realitate nu este aşa.

2) Al doilea tip de oameni sunt cei care ne respectă şi pentru care existăm deja. Ei ne consideră oameni vrednici, cu un anumit statut. Ei ne fac favoarea de a ne aloca timp în minţile şi gândurile lor în timpul lor liber. Sunt interesaţi de noi şi ne observă activităţile pentru a vedea dacă suntem cu adevărat virtuoşi şi integri, şi de a comenta dacă găsesc ceva, cu un aer critic.

Şi când se gândesc, ei văd că în definitiv, există un grup de oameni care s-au adunat într-un loc, sub îndrumarea unui lider, pentru a fi împreună. Şi care, cu un curaj supraomenesc îi înfruntă pe toti cei care se ridică împotriva lor. Ei sunt cu adevărat oameni curajoşi cu un spirit puternic, şi care sunt hotărâţi să nu cedeze nici un centimetru. Ei sunt bravi luptători, care luptă împotriva înclinaţiei lor, până la ultimul lor strop de sânge, şi a căror dorinţă este de a câştiga bătălia pentru gloria numelui Său.

Însă, pe lângă toate acestea, în momentul în care incep să reflecteze la ei înşişi- conform propriilor prejudecăţi şi a propriului interes cu privire la dorinţe şi onoare- ei trebuie să fie în unanimitate de acord şi să se unească împotriva noastră. Aşadar, ei din toată inima, răspicat, decid că este mai bine să nu se unească cu noi. Deşi ei înşişi sunt foarte îndepărtaţi şi diferiţi unii de alţii încât nu se pot pune de acord cu nimic. Poate că se urăsc atât de mult încât nici nu pot suporta să stea in aceeaşi cameră, şi vor să se omoare între ei. Însă împotriva noastră sunt uniţi.

Şi deoarece sunt părtinitori datorită voinţei de a primi care se află în ei, iar "Mita orbeşte ochii înţeleptului", ei văd opusul a ceea ce au crezut despre noi. Iar după toate laudele şi virtuţile pe care le-au găsit în noi- acelea, că fiecare dintre noi este demn de laudă şi cinste- ei pun în aplicare de îndată ce au hotărât, în mod pasionat şi zelos, verdictul lor, deoarece noi le-am stricat reputaţia cu punctele noastre de vedere. Astfel, pe de o parte, ei văd că adevărul este de partea noastră; iar pe de altă parte, calea noastră este o povară pentru ei.

Iar pentru a se absolvi, ei nu au altă posibilitate decât să ne distrugă şi să ne şteargă numele de pe faţa pământului. Ei se străduiesc şi fac eforturi pentu a ne împrăştia în toate direcţiile, şi complotează şi conspiră ca să ne distrugă şi să aşeze piedici în

calea noastră, folosind tot felul de mijloace- atât legitime cât şi nelegitime, chiar dacă acestea vin în contradicţie cu spiritul uman şi cu cel al Torei. Nu le pasă, pentru că văd că voinţa lor este atacată dacă noi vom stăpâni sau ne vom extinde scopul către oamenii oneşti şi de bună credinţă, pentru că vom avea atunci puterea de a le arăta acestora adevărul.

Şi acesta este un lucru rău pentru ei, pentru că lor le convine să facă ce doresc şi în acelaşi timp să fie "faţa generaţiei"- lideri influenţi şi spirituali. De aceea, ei complotează împotriva noastră pentru a distruge şi a duce spre ruină viitorul nostru spunând, "Cu cât mai repede cu atât mai bine; este mai bine să îi dezintegrăm cât sunt încă mici, astfel încât să nu rămână nicio urmă".

Însă, trebuie să le fim foarte recunoscători pentru respectul şi aprecierea pe care o arată punctului nostru de vedere, măcar pentru faptul că admit că există ceva care trebuie revocat. Cu alte cuvinte, nu ne ignoră ca şi cum am fi neînsemnaţi, ci reprezentăm totuşi ceva pentru ei. Asta, spre deosebire de ceilalţi oameni care nu ne acordă atenţie şi cred că ceea ce se întâmplă în jurul nostru nu merită *nicio* atenţie. De asemenea ei nu sunt deloc impresionaţi de slăbiciunea noastră de a crede că acestea reprezintă urmarea acţiunilor noastre, motiv pentru care evităm să facem anumite acţiuni, ca nu cumva să ne ataşăm de ele şi că acest lucru ne face de multe ori să scăpăm de teama generată de primul tip de oameni.

Ca să fiu sincer, niciunul dintre ei nu ne acordă vreo atenţie sau consideraţie. Poate că este după cum este scris, "Vei scăpa atunci când nimeni nu te va urmări". Aşadar ar trebui să fim mulţumiţi cu oamenii din a doua categorie, pentru că cel puţin ei glumesc, ridiculizează, desconsideră, şi ne calomniază. Cel puţin existăm în realitate în această lume iar pentru ei nu este aşa uşor să reuşească să şteargă numele nostru de pe faţa pământului.

3) Al treilea tip de oameni sunt aceia care ne doresc şi sunt în favoarea noastră. Însă, ei sunt foarte puţini, ca în zicala "Doi reprezintă pluralul". Şi eu îi denumesc prin iniţiale BSMA, adică B..., S..., M... şi A....În limba sfântă (ebraică), ei sunt numiţi *Bosem* (parfum), şi în traducere (aramaică), *BoSMAi*, pentru că traducerea este considerată *Ahoraim* (posterioară). Cu alte cuvinte, ei ar trebui recompensaţi cu lumina *Panim* (lumina anterioară), că toate acţiunile lor vor fi în *Kduşa* (sfinţenie), care este numită "limba sfântă".

Şi ce ar trebui să fac atunci când văd că doresc să îi descriu şi să îi ilustrez pe cei dragi din Tiberias? Simt că Tiberias este un oraş agitat, şi că a treia categorie care este înveşmântată în două corpuri este amestecată intr-o vâltoare, printre toate dorinţele şi capriciile care îmbracă alte corpuri, adică prima şi a doua categorie. Şi apoi este greu pentru mine să îi găsesc pentru că este ca şi cum trebuie să găsesc acul în carul cu fân, şi cum poate cineva să găsească două preţioase perle, două boabe de grâu care se pierd în mulţime? Şi chiar dacă regula spune că o singură persoană dintr-o mie face diferenţa, ei trebuie încă să îndure şi să plângă, asemeni cocorilor, care sunt creaturi cu adevărat minunate.

Aşa putem inţelege alegoria pe care ne-au spus-o înţelepţii noştri, că paiele, fânul şi grâul au dezbătut, pentru cine a fost însămânţat câmpul. Argumentul paielor şi al fânului pare atât de corect încât nu pot fi convinse, iar la acea vreme exista teama că grâul se va preda conducerii paielor şi fânului. Paiele şi grâul au argumentat "Noi suntem majoritatea, iar tu grâule, nu te compari cu noi ca număr. Noi suntem de rang înalt şi ne-am născut înainte ca tu să vii pe lume. Cu alte cuvinte, în timp ce tu nu existai, noi crescusem deja şi eram frumoase, şi măreţia noastră putea fi văzută de toată lumea. Noi încântăm de departe privirea cu frumuseţa pe care o dăruim întregului cămp. Însă tu,

grâule, eşti atât de mărunt şi imperceptibil încât poţi fi zărit doar atunci când cineva priveşte cu atenţie şi de aproape. Asta, probabil datorită incompetenţei tale. Însă noi oferim un loc şi un adăpost drumeţilor epuizaţi şi pierduţi, şi care nu au unde să-şi pună capul. Noi îi luăm în mijlocul nostru şi îi protejăm de vânturi şi de animalele sălbatice astfel încât să nu fie văzuţi. Dar de tine cine se poate bucura?"

Însă când a venit vremea recoltei, toti au ştiut pentru cine a fost însămânţat câmpul, deoarece paiele şi fânul sunt singurele potrivite pentru hrana animalelor; ele nu pot fi mai mari decât sunt deja. Însă grâul, după câteva corecţii, după ce este spart, cernut, amestecat cu vin şi ulei, şi după ce este copt, este servit la masa regilor şi este demn de a fi servit ca ofrandă Domnului. Şi toate meritele care pot fi atribuite paielor şi fânului sunt în serviciul grâului, pe care l-au hrănit şi crescut.

Cu alte cuvinte, acestea au luat hrană din pământ şi au transformat-o în hrană pentru grâu. A fost o greutate şi o povară pentru ele căci grâul a fost ţinut pe spinările paielor şi fânului, şi valoarea lor este aceeaşi precum a unui servitor ce serveşte regele, sau a unei fete ce îşi slujeşte doamna.

Dar înainte de timpul culesului, înainte de sfârşit, a fost imposibil să fie clar care este adevărul şi sinceritatea acestei realităţi. Mai degrabă fiecare era pentru sine, argumentând în funcţie de propriile senzaţii. Iar a avea în vedere adevărul fără a lua în considerare dacă acesta poate cauza neplăcere sau descurajare este o sarcină dificilă, cu excepţia cazului în care o persoană poate analiza fiecare element în cele mai mici detalii până când adevărul şi justeţea situaţiei pot fi aduse la lumină. Pentru asta este necesară recompensa de sus, pentru ca persoana să nu fie prinsă în iubirea de sine şi să fie atrasă de fluxul colectiv care o înconjoară.

Din toate cele spuse mai sus, este greu pentru mine să te găsesc atunci când eşti singur, fără niciun amestec de dorinţe şi puncte de vedere, deoarece toţi te ţin ascuns, aşa cum am descris în alegoria cu grâul.

Totuşi am găsit o modalitate similară celei cu timpul culesului menţionată mai sus. Numai noaptea, după miezul nopţii când briza suflă şi vântură grămada de paie şi fân, şi toţi stau întinşi peste câmp ca nişte carcase, adică dorm în paturile lor, cele două boabe de grâu se eliberează şi îşi scot inimile în faţa Tatălui din ceruri. Ele intră în flăcările focului Torei până dimineaţa, când este timpul rugăciunii. La acel moment, sufletele lor ies ca şi cum ar vorbi cuvintele Domnului cel viu. Cred că acesta este momentul potrivit pentru a ne bucura de preţioasele perle care strălucesc precum flăcările focului, pentru a se amesteca cu întregul *Israel* cu ajutorul Pietrei Mântuitorului său, şi poate că atunci Creatorul va dărui.

Voi mai scrie câteva cuvinte despre iubire. Se ştie că nu există lumină fără *Kli* (vas), adică fiecare plăcere trebuie să aibă un înveliş în care lumina plăcerii se poate înveşmânta. De exemplu, atunci când o persoană doreşte să câştige respect, să câştige onoare în ochii oamenilor, prima sa preocupare sunt hainele. Cu alte cuvinte, trebuie să se îmbrace cu haine onorabile, aşa cum au spus înţelepţii noştri, "Rabi Yohanan îşi numea veşmintele 'Onorurile mele'".

Aşadar, persoana trebuie să depună un anumit efort până când obţine îmbrăcămintea onorabilă şi chiar după aceea, trebuie să o ferească de deteriorări şi stricăciuni. Adică in fiecare zi trebuie să o scuture de praf iar dacă este pătată sau se murdăreşte, trebuie să o cureţe şi să o calce.

Dar ce e mai important, trebuie să o ferească de cel mai periculos sabotor – molia de haine! În idiş, se numeşte „o Molie", un mic ţânţar care nu poate fi văzut. Prima condiţie este că nu

trebuie să intre în contact cu hainele vechi. Şi există de asemenea un minunat remediu numit „naftalină", care le protejează de dăunătoarele numite „Molii". Şi când are această îmbrăcăminte, persoana este gata să primească lumina plăcerii care se îmbracă în onorabilele veşminte.

La fel este şi cu iubirea. Pentru a fi recompensat cu lumina iubirii, persoana trebuie să găsescă hainele în care lumina se poate îmbrăca. Şi aceleaşi reguli se aplică acestui veşmânt: evitarea "prafului" bârfei, şi în special a ţânţarului sabotor numit Molie (în idiş, Moil înseamnă "gură", deci este un joc de cuvinte), adică oamenii cu aspect plăcut, care vorbesc frumos. Ai crede că deja s-au „circumcis" în legământul împreunărilor interzise şi al calomniei, şi de la inima necircumcisă, dar în adâncul lor ei sunt sabotori care îţi pot face rău, şi nu te poţi apăra de ei deoarece sunt în totalitate chipeşi şi frumoşi.

De aceea acest ţânţar este atât de mic încât fără a fi atent în mod special, este imposibil să detectezi stricăciunile făcute, care vin de la cei circumcişi care pot strica aceste preţioase veşminte. Se ştie într-adevăr că această molie face mai multe stricăciuni veşmintelor din lână (ebraică- *ȚeMeR*), adică literele *MeReȚ* (ebraică: energie) care distruge energia pentru muncă. Şi *Yituş* (ţânţar) vine de la *„VaYitoş* (şi el abandonează) pe Dumnezeul care l-a făcut", sau în aramaică, „Şi a încetat să se-nchine la Dumnezeul pe care îl servea".

În mod obişnuit, cineva care are o îmbrăcăminte valoroasă din lână, trebuie să evite contactul cu hainele vechi. Cu alte cuvinte, trebuie să evite contactul cu vechii „adepţi", care fură energia deoarece nu mai sunt competenţi pentru muncă, şi toate cuvintele lor sunt spuse numai pentru a scădea energia. Şi chiar acela care are o îmbrăcăminte puternică de iubire, care este ca un copac – însemnând că se autosuşţine – trebuie să se ferească în continuare de acea molie. Dacă acea molie atacă lemnul, poate de

asemenea dăuna, pentru că vedem că lemnul se degradează şi se dezintegrează pentru că moliile intră în el.

Şi singurul medicament este Naftalina, de la cuvântul, *Naftoley*, pe care Onkelos îl interpretează ca *Tfilah* (rugăciune), adică să te rogi la Creator ca această stricăciune să nu fie permisă îmbrăcăminţii Sale.

Persoana trebuie să fie atentă cu îmbrăcămintea onorabilă, căci dacă pe ea sunt pene de cocoş, ele trebuie îndepărtate. De asemenea nu trebuie să intre într-un loc unde sunt pene de cocoş în timp ce poartă această îmbrăcăminte. În veşmântul luminii iubirii este interpretat, ca *Noţot* (pene), ce vine de la cuvântul *Niţim* (altercaţie, ceartă), ca în luptele cu cocoşi. Care se referă la cântecele şi slava oamenilor, care încă sunt în exil de la calea adevărului şi sunt înrobiţi de iubirea de sine. Toate cântecele şi slava pe care ei o arată în timpul Torei şi rugăciunii lor produc numai certuri în sufletul tău până când începi să te războieşti cu propriile concepţii – de partea cui este adevărul şi justiţia. Asta ruinează şi distruge îmbrăcămintea, pe care iubirea o poate locui. De aceea, trebuie să fii atent să eviţi locurile unde sunt pene de cocoş, pentru ca după aceea să nu trebuiescă să munceşti pentru a te curăţa de aceste pene.

Putem vedea că oamenii care se străduiesc să obţină strălucirea onorurilor, dacă nu îşi întreţin cum se cuvine hainele, atunci când ies, cei din afară imediat se lipesc de hainele lor când văd că nu este îmrăcămintea adecvată, potrivită pentru a onora persoana. Cu alte cuvinte, oamenii vor vedea că le acceptă autoritatea asupra lui şi că este atât de înrobit de acei oameni din afară, încât el este obligat atât să obţină hainele cât şi să le întreţină. Chiar şi moda (stilul), adică modelul şi maniera în care sunt purtate, trebuie să fie pe placul celor sub a căror autoritate se află. Aşadar, tocmai pe aceia de la care doreşte să primească respect trebuie să-i adore cu mult efort ca să fie favorizat de ei,

astfel încât ei vor revărsa lumina plăcerii care este îmbrăcată în veşmintele onorurilor.

Şi dacă, Doamne fereşte, nu i-a servit suficient, acest lucru poate avea consecinţe neplăcute. Adică nu numai că nu-i vor da respectul pe care şi-l doreşte de la ei, ci dimpotrivă, ei toţi îl vor degrada, umili şi îl vor face să se simtă josnic şi inferior. Şi acea senzaţie de inferioritate mai întâi îl va întrista, apoi îl va face inactiv, şi apoi va simţi că toată lumea s-a întunecat pentru el, până când nu mai vede nicio speranţă pentru a obţine plăcere în viaţă. Apoi, el găseşte un singur sfătuitor – să se ducă acasă, să se întindă în pat şi să stăruie ca rugăciunea lui să fie acceptată – adică îngerul somnului, care este o şesime din moarte, îi va acorda lumina plăcerii somnului. Aceasta este singura plăcere la care poate spera.

Şi dacă, vai, îngerul somnului nu are milă de el şi persoana nu găseşte remediu pentru ea însăşi, atunci, pentru amărăciunea sufletului său nu are altă şansă decât să obţină plăcere printr-un remediu popular printre cei disperaţi care caută alinare pentru tristeţea lor. Ei se luptă cu înclinaţia care doreşte persistenţă, o depăşesc, şi adaugă plăcere de la îngerul denumit „sinucidere". Adică ei simt că numai acest înger îi poate scăpa de melancolia lor. Evident, este imposibil să obţină plăcere de la îngerul menţionat, fără chinuri teribile şi fără o puternică şi groaznică luptă emoţională.

Aşadar, „Ochii celui înţelept sunt în capul său", şi el ştie şi vede dinainte ce poate dobândi, şi ceea ce ar putea obţine dacă nu respectă legile şi condiţiile contemporanilor săi. Adică, trebuie să se predea şi să-şi asume tot ceea ce oamenii exteriori îi cer, sau aceştia îl vor pedepsi în această lume. Cu alte cuvinte, recompensa şi pedeapsa sunt revelate în această lume şi nu necesită credinţă deasupra raţiunii.

De aici putem deduce necesitatea unei nemărginite griji şi a unei vigilenţe, precum şi marea şi speciala atenţie care sunt necesare pentru a obţine îmbrăcămintea ce înveşmântează lumina iubirii – o haină ce este făcută dintr-o ţesătură atât de fină şi delicată – doar dacă cei din afară nu apucă să ruineze această preţioasă haină, care la propiu a fost cumpărată cu atât de mult sânge şi sudoare.

Şi acum o să vă lămuresc, cum şi în ce fel încep să obţin acea îmbrăcăminte a iubirii: Ordinea pentru a avea o îmbrăcăminte potrivită este ca mai întâi să împleteşti o bucată de stofă. Cu alte cuvinte, luăm fire şi le aşezăm într-un fel de urzeală şi bătătură (încrucişate). Prin urzeală şi bătătură este ţesută o bucată de îmbrăcăminte.

Aşadar, trec bătătura (fire orizontale) prin urzeală (un ansamblu de fire verticale). O *Nima* (Aramaică: „fir" şi de asemenea a „spune") vine de la cuvintele „Spune un cuvânt despre asta". *Şti* (urzeală) vine de la cuvântul *Taşi* (uitare), ca în „Ai uitat Stânca, ce te-a creat". Cu alte cuvinte, încep să acţionez cu puterea memoriei mele, şi curând îmi amintesc că prietenii mei au vorbit nefavorabil despre mine, că aceste cuvinte i-au determinat să-mi facă lucruri rele, şi aceste vorbe (de asemenea „urzeală") uzează prietenia, camaraderia şi frăţia.

Apoi, îmi apare în minte un fir de *Erev* (bătătură), adică aud că prietenul meu a vorbit favorabil despre mine, ceea ce l-a determinat să facă fapte bune, adică *Arevim* (plăcute) şi dulci pentru gustul meu. Adică, aud şi văd că prietenul meu şi-a abandonat toate angajamentele şi se gândeşte, şi acţionează numai în favoarea mea astfel încât să am numai plăceri încântătoare. Şi aceste două fire creează o combinaţie în mine şi nu ştiu în ce parte să mă decid, spunând, „Este adevărat, de partea urzelii sau de partea bătăturii"?

Se ştie că tot ceea ce există în lumea noastră este în forma pozitiv şi negativ – stânga şi dreapta, adevărat şi fals, lumină şi întuneric, *Israel* şi naţiunile, sfânt şi profan, impuritate şi puritate, şi rău sau bun. Este aşa, deoarece este imposibil să identificăm un gust bun fără să simţim gustul amar a ceva rău. Acesta este înţelesul a ceea ce înţelepţii noştri au spus, „Să se răzbune pe cei răi şi să le dea o recompensă bună celor drepţi".

Cuvântul *Para* (răzbuna) vine din versetul „*Para* (a lăsa liber) părul de pe capul unei femei". Cu alte cuvinte, este posibil să primim ajutor de la cei răi pentru a descoperi adevărata aromă şi senzaţie a recompensei celor drepţi.

Din acest motiv, când este lucrată ţesătura, stau confuz şi aştept verdictul care va scoate mizeria minţii care este îmbrăcată în mine. Şi deoarece acum sunt angajat în a ţese îmbrăcămintea iubirii, ca să aşez lumina plăcerii acolo, sunt deja părtinitor şi parte interesată. Din acest motiv, decid potrivit cuvintelor batăturii, aşa cum Tora ne sugerează că „Mita orbeşte ochii înţeleptului".

Aşadar, nu îmi mai pasă care este adevărul; dimpotrivă, îmi pasă de scopul pe care îl doresc în acest minut, în timp ce port îmbrăcămintea iubirii. În acea stare, am o linie decisivă în mijloc, adică scopul este chiar lucrul care decide întotdeauna între stânga şi dreapta.

Şi de îndată ce am obţinut această îmbrăcăminte mai sus menţionată, scântei de iubire încep deodată să strălucească înăuntrul meu. Inima începe să tânjească a se uni cu prietenii, şi îmi pare că ochii mei îi văd pe prietenii mei, urechile mele le aud vocile, gura mea le vorbeşte, mâinile îi îmbrăţişează, picioarele dansează în cerc cu iubire şi bucurie împreună cu ei, şi îmi traversează barierele corporale. Uit de vasta distanţă dintre prietenii mei şi mine, şi întinsul teritoriu de mile, nu va mai sta între noi.

Este ca şi cum prietenii mei stau chiar în inima mea şi văd tot ceea ce se întâmplă acolo, şi mi se face ruşine de actele mele meschine împotriva prietenilor mei. Apoi, ies pur şi simplu din vasele corporale şi mi se pare că nu este o altă realitate în lume în afară de prietenii mei şi de mine. Apoi, chiar şi „eul" este anulat şi este scufundat, amestecat în prietenii mei, până când stau şi declar că nu există nicio realitate în lume – numai prietenii.

Trebuie să fiu scurt pentru că sărbătoarea se apropie.

Prietenul vostru, Baruch Shalom HaLevi.

SCRISOAREA NR.9

5 august 1955, Londra

Către prieteni, fie ca ei să trăiască veșnic,

„Și acest lucru se va împlini din cauza „Poruncilor (Mițvot) pe care omul le va călca cu propriile lui picioare" (Colecție/Yalkut).

Baal HaSulam a interpretat că acest lucru înseamnă credința pe care omul o desconsideră călcând-o cu propriile lui picioare.

Pentru a înțelege asta mai clar, hai să clarificăm ceea ce au spus înțelepții noștri (Tanhuma) și, acestea sunt cuvintele lor: *„Și acest lucru se va împlini din cauza" adică versetul „De ce ar trebui să mă tem în zilele de nenorocire, nelegiuirea dușmanilor mei mă înconjoară" (Psalm 49). Binecuvântat să fie numele Creatorului, care a dat Tora lui Israel, în care sunt 613 porunci (Mițvot), în care sunt cele ușoare și cele grele. Deoarece se află porunci ușoare printre ele, pe care oamenii nu le bagă în seamă ci, mai degrabă le aruncă sub picioarele lor, însemnând că ele sunt ușoare, și fiindcă David s-a temut de Ziua Judecății și a spus: „Doamne, eu nu mă tem de o poruncă serioasă din Tora fiindcă ele sunt serioase. De ceea ce mă tem sunt cele ușoare, ca nu cumva să fi călcat vreuna dintre ele, că am observat sau nu, fiindcă ele erau ușoare. Și Tu ai spus: „Fii atent la o poruncă ușoară la fel ca la una serioasă". De aceea el a spus „De ce ar trebui să mă tem în zilele de nenorocire" și, este scris „Robul tău să fie de asemenea precaut cu ele, din cauza majorității"*, până aici au fost cuvintele lor.

Noi ar trebui să ne întrebăm: „E știut că sunt mai ușor de ținut poruncile (Mițvot) ușoare decât cele serioase, ușoare însemnând că sunt ușor de făcut și serioase însemnând că sunt greu de îndeplinit. De aceea, de ce se teme el mai mult că a încălcat Mițvot care sunt ușor de îndeplinit decât pe cele grele?” Totuși, Midraș explică asta ca fiind din cauza faptului că el se teme de lucrurile ușoare. De aceea încheie el cu „Robul tău să fie de asemenea precaut cu ele, fiindcă ele sunt majoritatea”, fiindcă el trebuie să fie mai atent și să se îngrijească mai mult să țină chestiunile ușoare decât pe cele serioase.

Noi va trebui să înțelegem că, în ceea ce privește ușor și serios, lumea hotărăște ce este privit ca ușor și ce este privit ca fiind grav. Și fiindcă lumea atârnă de externalitate, ea știe că ceea ce trebuie urmărit cel mai mult sunt acțiunile, pentru că ele sunt evidente pentru toți. Deci, oricine poate măsura și cântări cât de multe fapte a făcut pe parcursul zilei și cât de multe ore a fost angajat în studiul Torei. Și când tovarășul lui de grup (prietenul) vede că altul ține/face numeroase Mițvot și stă multe ore să studieze Tora, el îl respectă și îl apreciază pe acesta. Și când, Doamne ferește, el nu vede că tovarășul lui face fapte bune, atunci el vede că prietenul lui este într-o stare joasă, departe de Tora și de muncă, fiindcă el poate vedea doar ceea ce este evident. De aceea sunt privite acțiunile ca porunci serioase.

Pare cu adevărat că acestea sunt cele serioase fiindcă întreg sensul Sfinţeniei (Kdușa) este în „Vom face și vom auzi”, de aceea este acțiunea cea mai importantă, fiindcă este singura care îl face pe om să audă, ceea ce este numit Lișma (În numele Ei) fiindcă, de la Lo Lișma (Nu în numele Ei) ajungem la Lișma, și fără acțiuni este imposibil să obținem orice grad.

De aceea au hotărât oamenii că cea mai importantă este acțiunea și aceasta este cea mai serioasă. De aceea au hotărât ei

că gândul, adică intenția, este privit ca ușor, de jos, adică nedemn de timp și efort, fiindcă cea mai importantă este acțiunea.

Și, deși este adevărat că cea mai importantă este acțiunea, ea este doar în scopul Sgula (remediu, virtute, putere). Deci, primul sfat pentru obținerea stării Lișma este acțiunea, dar din cauza asta, oamenii au abandonat scopul dorit, adică munca pentru Creator, fiindcă angajarea în Tora și în Mițvot are puterea de a purifica trupul pentru a obține Lișma. Oricum, ei au părăsit scopul și obiectivul și au schimbat munca în scop, și asta este ceea ce ei privesc ca fiind foarte serios.

Ei au făcut gândul, ceea ce înseamnă intenția de a fi în Lișma, o chestiune „ușoară". Asta înseamnă că este respectat doar omul care se angajează în Tora și Mițvot și nu este interesat să aibă intenția de Lișma, lucru privit de ei ca fiind un păcat ușor, nedemn să te deranjezi pentru el. Chiar dacă cineva se străduiește, nimeni nu va vedea cât de mult și cât de greu a muncit pentru a o respecta, fiindcă majoritatea urmează numai calea Lo Lișma.

Pentru ca la începutul muncii lumea să poată urma calea Lo Lișma, a fost necesar ca ei să nu poată vedea adevărul, adică să nu-l remarce deloc fiindcă este neînsemnat și nu merită truda. Altfel, dacă omul ar vedea seriozitatea chestiunii chiar de la începutul muncii, după cum au spus înțelepții noștri „El, cel care învață în Lo Lișma, ar fi fost mai bine să fi fost avortat", care ar mai fi vrut să înceapă munca?

Și fiindcă nu există altă cale de a intra în Lișma decât venind anume din Lo Lișma în Lișma, a fost necesar să se ascundă adevărul și să se spună că acțiunea este cea mai serioasă, iar gândul a contat puțin.

Noțiunea de „ușoară" ar trebui interpretată ca însemnând „banal", ceva ce nu este foarte important, în timp ce „serioasă" înseamnă ceva important. Va trebui să mai înțelegem că vine de

la lumea trecătoare, demnă de dispreț și rușinoasă. Deci, când omul începe să muncească la această intenție în muncă, el o găsește demnă de dispreț, fiindcă scopul principal ar trebui să fie acela de a fi răsplătit cu credința și este natura omului să pună preț pe rațiune și nu pe ceva ce este deasupra rațiunii.

Prin asta, noi ar trebui să interpretăm cele spuse în Midraș, că David a spus: *„De ceea ce mă tem sunt cele ușoare, ca nu cumva să fi călcat vreuna dintre ele, că am observat sau nu, fiindcă ele erau ușoare. Și Tu ai spus: 'Fii atent la o poruncă ușoară la fel ca la una serioasă'"*. Noi va trebui să înțelegem ce înseamnă „că am observat sau nu". Ar trebui să nu știe dacă a observat? De ce nu ține minte?

Așa cum s-a spus mai sus, ușurința este pe intenția din Lișma. În această privință, el nu poate ști sigur dacă intenția a fost pentru Creator, din moment ce cu poruncile serioase, adică cu acțiunile, știu că am fost atent, fiindcă există opinia majorității că aceste acțiuni trebuie să fie observate.

Dar nu există nicio opinie majoritară asupra intenției, fiindcă lumea nu este atentă să aibă ca scop ceva pentru Creator. De aceea se teme el că intenția lui se poate să nu fie adecvată. Și în această privință Midraș conchide *„Robul tău să fie de asemenea precaut cu ele, din cauza majorității"*.

Deci, prin frică - el s-a temut să nu fie atras după mulțimea care crede că nu e așa o mare nelegiuire dacă intenția nu e corectă, în schimb, „M-am făcut atent la „din cauza" referitor la intenție, întrucât viziunea majorității este că a fost privită ca „din cauza" - el a fost prin urmare recompensat cu Lișma permanent în toată munca lui, astfel încât, chiar faptele din trecut vor fi corectate în el.

Acesta este sensul la „Și acest lucru se va împlini din cauza poruncilor pe care omul le va călca cu propriile picioare", adică viziunea majorității este că a fi atent la ținerea intenției în Lișma

nu este o interdicție și o nelegiuire așa de mare. Este vorba despre această muncă prin care omul devine unul care „a păcătuit și a repetat" și asta se numește „călcare cu propriile picioare" și nu bagă de seamă acest lucru din cauza viziunii majorității care îl susține.

Totuși, noi va trebui să știm că aceasta este corectarea lumii și că ea nu va vedea adevărul fiindcă nu oricine este capabil să meargă pe calea adevărului, după cum au spus înțelepții noștri „omul iese să învețe". Din această cauză, lui nu îi este arătată adevărata stare pe căile Domnului, adică să fie în stare să se angajeze în Tora și în Mițvot și să gândească că intenția lui este numai pentru Creator, după cum au spus înțelepții noștri „omul nu vede propria lui vină". De aceea, omul se judecă totdeauna pe sine după o scară de merit.

Dar omul care este obișnuit cu munca și dorește să vadă adevărul, pentru a putea merge în el, și dorința lui este numai de a-și corecta propriile acțiuni, atunci, în funcție de această dorință a lui pentru adevăr, exact în această măsură, îi este arătat de Sus adevăratul nivel – cât de departe este el de munca în Lișma. Din cauza aceasta, el este silit să fie în umilință, fiindcă el (vede) răul din el mai mult decât toți contemporanii săi, fiindcă întreaga lume nu vede adevărul, cum sunt ei puși sub guvernanța răului și nu au început munca pentru Creator. Dar el vede că nu poate face nimic pentru Creator, și de aceea, se simte rupt de El.

El se simte ca și mort fiindcă este separat de Viața Vieților. Și fiindcă el simte gustul morții, el este în umilință totală, fiindcă nu este nimic mai jos de moarte. Și, la acea vreme, el strigă „mai bine sunt mort, decât viu", fiindcă cel puțin nu va păta Tora și Mițvot, adică să folosească lucrurile sfinte pentru binele lui, fiindcă el atunci va simți că folosește Numele Sfinte pentru nevoile lumești.

Din acest motiv, în măsura în care el merge pe calea adevărului el devine în mod natural mai umil. Astfel, omul care este mândru, este semn că el nu a fost încă răsplătit cu vederea adevărului și nu există o umilință mai mare decât asta, fiindcă el este scufundat din cap până în picioare sub guvernanța minciunii.

Câțiva deștepți se mândresc cu vederea adevărului. Asta înseamnă că, chiar dacă ei se văd pe ei înșiși că sunt supuși în totalitate guvernanței răului și sunt fără puterea de a face ceva pentru Creator și, văd că sunt mai rău decât contemporanii lor, ei încă se mândresc cu asta și spun „Avem virtutea vederii adevărului, în timp ce ceilalți nu văd adevărul, nu văd cât sunt ei de supuși guvernanței răului. Ei se bucură și se desfată cu munca în Tora și Mițvot, chiar dacă nu este cu adevărat pentru Creator, în timp ce eu văd adevărul". De aceea ei se mândresc cu asta și nu simt nicio umilință.

In orice caz, acest lucru este similar cu un grup de oameni bolnavi care sunt primiți într-un spital și doctorii decid că ei, Doamne ferește, au cancer. Doctorul dezvăluie unuia acest lucru și spune: „Știi, fiule, ce pot să fac pentru tine, câtă vreme ai cancer". Acel om a fost stresat fiindcă a știut că zilele lui sunt numărate și că a fost condamnat la moarte și, tot ceea ce poate face el e să se roage la Creator. Dar ceilalți oameni, cărora doctorul nu le-a dezvăluit că au cancer, s-au bucurat și s-au simțit bine, și în momentul în care boala a încetat să-i mai sâcâie au crezut că în curând vor părăsi spitalul și vor pleca acasă și vor petrece cu prietenii, deoarece ei au simțit că sunt perfect sănătoși.

Într-un astfel de caz, când omul știe că are cancer, nici nu-i va trece prin cap să fie mândru și să spună că el este mult mai important decât ceilalți, adică să aibă mai multe motive de vitalitate și de bucurie, fiindcă el știe că are cancer. Vedem clar că celui care știe că are această boală nu-i pasă de nimic și nu e

interesat de nimic, fiindcă el are o singură grijă – cum să facă boala să plece de la el.

El nu poate participa la bucuria celorlalți pacienți, care nu știu că au această boală și că, motivul pentru care doctorul îi eliberează din spital nu e că sunt sănătoși, ci că nu are tratament pentru ei. Dar ei cred că motivul pentru care au fost eliberați din spital este că sunt sănătoși.

Același lucru este și în munca pentru Creator. Oricare care vede că răul din el este în plină forță și i s-a dezvăluit de Sus adevărul – că nu este niciun leac pentru boala lui și că doar Creatorul îl poate ajuta, cum au spus înțelepții noștri „Înclinația omului îl învinge în fiecare zi și unde nu a fost pentru Creator, el nu a fost în stare să o depășească – spre deosebire de ceilalți, conform alegoriei de mai sus, el nu poate fi mândru de descoperirea adevărului.

Rezultă că umilința pe care o simte, mărturisește măsura în care acesta merge pe calea adevărului. Numai atunci, când vede adevărul, se face acolo loc, în adâncul inimii lui, pentru rugăciunea adevărată, fiindcă numai atunci poate el să spună „Doamne, dacă nu mă ajuți, nu văd nicio metodă care să mă poată ajuta să-mi scot singur iubirea de sine și să fiu răsplătit cu cu puterile dăruirii si credinței în Creator”.

Prin urmare, ordinea este așa, omul trebuie să înceapă munca în LoLișma, și apoi să încerce să fie răsplătit cu mersul pe calea adevărului și să obțină Lișma.

Aceasta este problema despre care discută Iacov, și RAȘI a interpretat că el s-a pregătit pentru un dar, o rugăciune și pentru război. Noi ar trebui să întrebăm referitor la această notificare: „De ce ar da Iacov un dar din el, lui Esav și de ce ar da omul un dar răului din el?”

Așa cum s-a spus mai sus, începutul muncii este în Lo Lișma. Deci, când începem să facem munca sfântă, îi promitem corpului că îi vom da multe lucruri bune, că el se va bucura angajându-se în Tora și Mițvot. Spunem asta, ca el (corpul) să poată obține Lo Lișma în general, adică, fiecare corp are diferite pasiuni: unul tânjește după bani, altul după respect, etc. Și asta se numește „cadou". După aceea vine rugăciunea, când începem să ne rugăm Creatorului să ne reveleze adevărul și să vedem situația noastră exactă – cum să trecem la munca în Lișma. În acel moment începe războiul, adică nu mai vrem să-i dăm corpului nicio recompensă ca să lucreze în Tora și Mițvot.

În cele din urmă, omul este compătimit Sus și i se dă cadoul de a avea credință și de a fi servitorul Regelui, simțind astfel că asta este tot pentru ceea ce merită să trăiască – să fie în stare să spună așa cum au spus înțelepții noștri: „O oră de pocăință și de fapte bune în această lume, este mai bună decât toată viața din lumea următoare".

Ceea ce rezultă din tot ce s-a spus mai sus este că acțiunea, numită „chestiune serioasă" este numită Lo Lișma. Și după aceea, omul trebuie să fie atent cu „chestiunile ușoare", adică cu intenția în Lișma. Semnul acesteia este umilința, fiindcă omul care-și vede umilința, vede că el merge pe calea care îl conduce la munca în Lișma. Asta îi dă lui loc pentru o rugăciune reală, din adâncul inimii, atunci când vede că nimeni în afară de Creator nu-l va ajuta, după cum a interpretat Baal HaSulam chestiunea eliberării din Egipt: „Eu, și nu un mesager", pentru că toți au văzut că numai Creatorul însuși i-a izbăvit de sub guvernanța răului.

Și când a fost răsplătit cu muncă în Lișma, cu siguranță nu e ceva de care el să fie mândru, fiindcă atunci vede că este numai cadoul de la Dumnezeu și nu „puterea și forța mâinii mele", și nu este nicio altă mână străină care să îl poată ajuta. De aceea, el

își simte umilința – adică, servirea Regelui este o plăcere imensă și că, fără ajutorul Lui, el nu ar fi fost de acord cu această servire. Cu adevărat, nu există smerenie mai mare ca asta.

Fie ca Creatorul să ne ajute să fim răsplătiți cu servirea Regelui pe calea adevărului.

Baruh Șalom HaLevi Așlag,

Fiul tatălui meu, Baal HaSulam

SCRISOAREA NR.10

24 august 1955

Prietenilor, viață lungă,

Sunt foarte surprins că nu am primit niciun cuvânt de la nimeni. Am crezut că voi primi munca fiecăruia dintre voi, adică, fiecare dintre voi își va analiza faptele ca în „Fiindcă voi vedea cerurile Tale, muncile mâinilor Tale". „Cerurile Tale" înseamnă muncile pentru Creator. Ele sunt recunoscute de „munca mâinilor Tale", adică de către fiecare care încearcă să muncească să ridice Șchina (Divinitatea) din țărână, să țină (să respecte) „Fiecare a arătat cu degetul și a zis: 'Acesta este Dumnezeul nostru'".etc.

Va trebui să știm că munca este pe partea din dreapta, după cum a fost scris „Fii totuna cu Domnul Dumnezeul tău". Deci, omul trebuie să meargă în întregime, adică să creadă că Creatorul este totul și îi lipsește. Acest lucru poate fi simțit numai din „Partea din dreapta a Domnului este înălțătoare" adică, în măreția Creatorului – însemnând că noi trebuie să vizualizăm permanent măreția Creatorului.

În ceea ce privește omul, în tot ceea ce face, el servește Regele. Și fiecare poruncă (Mițva) pe care o face omul, îi dă satisfacție Creatorului. Când el se roagă, Creatorul aude rugăciunile și îl laudă pe acel om care cântă și slăvește Creatorul.

Ar trebui, de asemenea, să ne imaginăm faptul că sunt mulți oameni cărora Creatorul nu le-a dat ocazia să-L servească și să-L bucure, ci i-a împins departe. Și chiar când ei îndeplinesc vreo poruncă (Mițva), ei nu își amintesc și nu cred că Creatorul vede și aude, primește și acceptă muncile celor de jos. Creatorul îi dă deoparte prin faptul că nu le dă ocazia să gândească, să facă sau să creadă.

Pe aceia pe care Creatorul dorește să-i aducă aproape, El le dă gânduri bune, adică să-și amintească în timp ce îndeplinesc o poruncă, că o fac pentru Creator sau, pur și simplu, când binecuvântează, să își amintească „Că totul a fost făcut prin cuvântul Lui", fiindcă el vorbește din obișnuință și, în timpul acțiunii, el nu dă atenție faptului că vorbește cu Creatorul. Sau, și mai mult, nu-și dă posibilitatea să binecuvânteze nici măcar din obișnuință.

Iar dacă cineva își imaginează, măcar o dată pe lună, că Creatorul i-a dat ocazia să îndeplinească o poruncă (Mițva) cu scopul de a aduce Făcătorului său mulțumire și, să-L servească pe Rege măcar o dată pe lună, ar trebui să fie mulțumit. Tatăl meu (אביי) a spus: „de aceea trebuie spus în timp ce stai în picioare". „În picioare" înseamnă nivel complet. Deci, omul trebuie să vorbească în poziție verticală și să fie fericit că i-a fost dată ocazia să servească Regele, în timp ce altora, nu. În acel moment Creatorul este complet, însemnând că trebuie să spunem că Numele Creatorului, prin Nume înțelegem „Bun și care Face Bine", apare și îi strălucește omului în totalitate completă, așa cum și omul este întreg, adică are încă un merit în Tora, porunci (Mițvot) și fapte bune.

Este așa, deoarece oricât face omul pentru a-L servi pe Rege, el încă nu merită asta. Omul ar trebui (să știe) că sunt mulți oameni în lume cărora Creatorul nu le permite să facă nimic pentru Numele Lui.

Va trebui însă să mergem și pe linia din stânga, însemnând critică, dacă este adevărat, dacă credința cuiva este întreagă, dacă lucrurile pe care le face sunt în puritate totală și în sfințenie, fără motive ascunse, dacă numele „Binele care Face Bine" este înghițit în organe, etc.

În acel moment, linia din stânga este contestată de linia din dreapta pentru că el vede că, dacă face calculele sincer, totul este către împotrivire. Atunci este disputa dintre linii – între cea din dreapta și cea din stânga. Și dacă omul nu lucrează în linia din mijloc, stânga anulează dreapta și el devine acela la care „cunoașterea este mai presus decât faptele", adică, el critică mai mult decât faptele bune pe care le face.

Rezultă că el cade în Iad, care este o prelungire din linia stângă. Și acolo este Iadul focului poftelor corpului sau, zăpada răcită de muncă și, el vrea să fie doar în starea de odihnă, în lene și în somn, etc. Acest lucru cere depășirea lui și cere rugăciune Sus pentru mila Creatorului, astfel încât, el să poată prelungi linia din mijloc, adică să supună linia din stânga liniei din dreapta. Deci, deși în alte privințe el mandatează (împuternicește) critica, el merge deasupra rațiunii.

Prin faptul că linia din stânga îmbunătățește linia din dreapta, fiindcă înainte a prelungit linia din stânga și a mers pe dreapta, el a crezut că și rațiunea împuternicește lucrul în munca pentru Creator. Dar acum, fiindcă el a prelungit linia din stânga când a stăpânit peste dreapta, este evident că el a ales dreapta chiar dacă are o altă viziune, dinspre stânga.

De aceea ar trebui să ne amintim cum am mers în extinderea muncii spre stânga, adică să ținem intenția numai pentru a arăta că, chiar dacă este stânga, omul alege totuși dreapta. De aceea el trebuie să împartă timpii de lucru și să nu-i amestece unul cu celălalt.

Am scris Ahoraim (partea din spate) a celor trei linii și, când suntem răsplătiți, prelungim cele trei linii în Panim (partea din față).

Să vă fie dată o înscriere și o semnătură bună,

de la mine, prietenul vostru, Baruh Șalom

Fiul tatălui meu, Yehuda HaLevi Așlag

SCRISOAREA NR.11

8 septembrie 1955

Prietenilor,

Fie ca Domnul să fie cu voi,

......și probabil că acesta este înțelesul la ceea ce spunem la serviciul Musaf de Roș HaȘana (Anul Nou evreiesc), „Fericit este omul care nu Te uită și omul care se străduiește în Tine". Noi ar trebui să înțelegem că, dacă omul își amintește întotdeauna de Creator, ce alt efort mai este acolo?

În „Sprijinul Tatălui nostru" (partea de serviciu), înainte de A Optsprezecea Rugăciune, spunem: *„Fericit e omul care aude poruncile Tale și Te pune pe Tine Tora (lege, învățătură) și cuvintele Tale, în inima lui"*. Va trebui să înțelegem:

1) că el ar fi trebuit să spună „care respectă poruncile Tale"

2) ce este „Tora" și ce sunt „cuvintele"

3) care este conexiunea între plasarea Torei și „inimă", ar fi trebuit să spună „în minte".

Înțelepții noștri au spus „Regalitate, Amintiri, Șofar": „Regalitate, deci *„tu Mă vei face Rege peste tine"*. Amintiri, deci *„memoria ta va veni în fața Mea"*. Dar de ce Șofar (corn)?" Trebuie să înțelegem ce înseamnă „amintiri" din moment ce nu există uitarea față de Tron. Deci, cum poate fi spus „deci memoria ta va veni în fața Mea"? De asemenea, dacă vom sufla,

atunci Creatorul își va aminti de noi? Cum poate fi spus asta? În corporal, sunetul trezește omul adormit, dar cum poate fi spus asta despre Creator?

Dar, toate aceste versete și vorbe ale înțelepților noștri ne sfătuiesc cum să ne agățăm de El, din moment ce singurul nostru cusur e că nu simțim măreția Lui.

Când începem să criticăm, de exemplu, „Ce este această muncă", este pentru că vrem să primim prompt totul ca Or Pnimi (Lumină Interioara). Și voi știți că Or Pnimi strălucește doar când acolo există Masah (ecran) și Or Makif (Lumină Înconjurătoare), adică, vase (Kelim) curate. Dar Faza a Patra (Bhinat Dalet) primește de la Or Makif, fiindcă Or Makif străluceşte de departe, după cum e scris în Pomul Vieții.

Asta înseamnă că, chiar dacă un om este încă departe de Creator și nu are echivalență de formă, el poate primi de la Lumina Înconjurătoare (Or Makif). ARI a scris că Lumina Înconjurătoare este mai mare decât Lumina Interioară. Deci, când poate un om să primească, deși el este încă departe? Numai atunci când el crește măreția și importanța Luminii Înconjurătoare, adică prelungirea Creatorului și, importanța Luminii Torei. Atunci, omul poate primi iluminarea de departe.

Noi trebuie să credem că toată frumusețea Creației este în internalitatea Torei. Dar credința cere eforturi mari. Asta înseamnă *„Fericit este omul care nu Te uită"* Cum este omul răsplătit cu asta? Prin *„se străduiește în Tine"*.

Sunt două înțelesuri la „Tine":

1) „Tine" înseamnă Creatorul;

2) Înseamnă Creatorul care este îmbrăcat în cele douăzeci și două de litere ale Torei.

De asemenea, *„Fericit e omul care aude poruncile Tale"* înseamnă răsplătirea cu auzul. Ne sfătuiește cum să fim răsplătiți prin *„Tora Ta și cuvintele Tale"*.

Cu alte cuvinte, el crede că toată Tora reprezintă (este) cuvintele Creatorului, însemnând că, „Tu" este îmbrăcat în cele 22 de litere ale Torei. Trebuie să fim atenți la asta, după cum știți că a spus Baal HaSulam, că mintea doar deservește omul, dar omul este în primul rând inimă.

Acesta este sensul la „Regalitate", *„că tu Mă vei face Rege peste tine"*. Deci este o acțiune care ne va inspira să luăm asupra noastră sarcina Împărăției Cerurilor. Dar vedem că imediat după primire, uităm primirea. În acel moment suntem sfătuiți*„memoria ta va veni în fața Mea"*, adică în fața Creatorului. Deci, toată memoria pe care o avem ar trebui să muncească doar ca să ne amintească de Creator. Asta înseamnă că amintirile sunt ca Tronul, adică trebuie să fim inspirați.

Și cu ce putem fi? Cu Șofarul. Voi știți probabil ca ARI interpretează „Șofarul" înțelegându-l ca fiind al lui Ima (Mama), Șofarul lui Bina. Șofar înseamnă frumusețe, și Baal HaSulam explică faptul că frumusețea este Hohma care se extinde din Bina care s-a întors să fie Hohma. După aceea, omul care crede că toată frumusețea și importanța sunt în Hohma (Înțelepciune) și, în ea sunt incluse toate plăcerile, și tot ceea ce lipsește sunt corectările, astfel că omul vrea să-și amintească lucrurile bune, fiindcă natura omului este să uite doar lucrurile rele.

De aceea, trebuie să credem că totul a fost pregătit pentru noi, și că noi vom fi răsplătiți cu amintirea Creatorului și neuitarea Lui, nici măcar pentru un minut și vom fi răsplătiți cu înscrieri și semnături bune.

De la mine

SCRISOAREA NR.12

10 octombrie 1955 Londra

Prietenilor mei,

Ieri am primit scrisoarea voastră destinată oamenilor din Gateshead. Între timp, am transmis scrisoarea voastră prietenilor din Londra și, aș dori în primul rând să le dau lor posibilitatea să vă dea un răspuns la scrisoarea voastră și, astfel va fi corespondență între voi. Dacă asta va avea succes, va aduce un mare beneficiu, atât în corporal cât și în spiritual.

Vă scriu conținutul discursului pe care l-am ținut într-o zi din săptămâna sărbătorii de Sukot, pentru studenții defunctului Rav Desler, referitor la „umbra credinței”: trebuie să știm că „umbra”, adică ascunderea, este Kli (vasul) care urmează să fie recompensat cu Lumina credinței.

Prin asta am interpretat cuvintele înțelepților noștri referitoare la versetul *„Astfel încât generațiile voastre să știe că am avut fiii lui Israel vii în Sukot (colibe tradiționale)”*. Ele erau *„nori de glorie”* după spusele lui Rabi Eliezer. Rabi Akiva spune că ele erau *„de fapt Sukot”*. Și am întrebat „Cum pot exista între ei astfel de dispute fundamentale în care unul spune *„de fapt Sukot”*, adică niște colibe materiale și, celălalt spune „Suka” spirituală, *„de nori de glorie”*?

De fapt, amândouă sunt cuvintele Dumnezeului cel viu și nu există aici niciun fel de dispută. Mai degrabă, unul spune că lucrul principal este să se menționeze Kelim (vasele), iar celălalt Luminile. De fapt, Sukot înseamnă ascundere, de la cuvântul „shah" adică „umbră". Rabi Eliezer spune că noi trebuie să menționăm Luminile, numite „șapte nori de glorie", care se interpretează ca fiind credință. Amândouă discernămintele coincid cu timpul exodului din Egipt. De aceea, când ne lămurim, suntem răsplătiți cu Lumina. Cu toate acestea, nu trebuie să ne gândim că nu există nicio plăcere sau bucurie când muncim în Lișma (De dragul Ei).

Le-am spus despre asta o alegorie: trebuie să știm că lumea a fost creată cu dorință de primire. De aceea, deîndată ce se naște un copil, el vrea să se bucure până la sfârșitul zilelor sale – de exemplu, să ne jucăm cu el. Și când crește, vrea doar plăcere și bucurie.

Trebuie să știm că plăcerea este un lucru spiritual. Nu putem pricepe plăcerea; ea este Lumină și este lege că, nu există Lumină fără vas (Kli). De aceea, fiecare plăcere trebuie să vină într-o anumită îmbrăcăminte.

Din acest motiv hotărâm că, fiecare încântare și plăcere este adevăr, fiindcă fiecare plăcere se extinde din Lumină și, singura diferență între om și animal stă în îmbrăcăminte, adică în Kelim. Și, desigur, Lumina este îmbrăcată în funcție de valoarea Kli (vasului). Dar, asta este în particular. În general, nu există nicio diferență între un om mare și unul mic decât în îmbrăcăminte.

La fel este când vedem o fetiță care se joacă cu o păpușă, plăcerea pe care o simte fetița este reală și, dacă noi, părinții, vrem ca fetița să lase păpușa și să vină să mănânce, ea crede că are părinți cruzi, mai răi decât vecinii, fiindcă aceștia nu o întrerup când se joacă, așa cum fac părinții ei. Vedem de asemenea că, dacă este în casă și un bebeluș de 6 luni și începe să

plângă și spunem fetiței „De ce te joci cu păpușa și o săruți? Este un bebeluș fals, hai să te joci cu unul real!”, ea refuză, chiar dacă noi suntem siguri că aceasta este o îmbrăcăminte adevărată.

Dar dacă întrebăm fetița „De ce îți place să te joci cu un bebeluș real?”, ea nu va avea niciun răspuns. Dacă însă îi spunem „Vezi cum se joacă mama bebelușului cu el?” sau „Chiar și ceilalți oameni se joacă cu băiețelul și îl sărută dar, nu se va întâmpla niciodată ca un adult să se joace cu o păpușă și să o sărute”, atunci, probabil că ea va răspunde că „plăcerea reală este de fapt în păpușă”, adică în îmbrăcămintea falsă și, motivul pentru care adulții sărută și se joacă cu bebelușii reali este doar „fiindcă ei nu au nicio dorință pentru plăcere, dar eu vreau să mă bucur de viața mea așa că, trebuie să fiu fericită cu păpușa”. Și este cu adevărat așa, dar un om care nu este suficient dezvoltat, nu poate obține plăcere din îmbrăcămintea adevărată, deși plăcerea este acolo. La fel este și în cazul de la Lo Lișma la Lișma.

Această alegorie conține răspunsul la scrisoarea prietenilor noștri.....

Baruh Șalom HaLevi Așlag

SCRISOAREA NR.12B

Octombrie 1955

Prietenilor, viață lungă,

Nu am nicio noutate și sper că Creatorul va face calea mea cu succes.

Vă scriu un rezumat al discuției avută cu studenții lui Rav Desler, referitoare la Suka (coliba din sărbătoarea de Sukot) numită, „umbra credinței".

Suka înseamnă paie, resturi de la grajd și resturi de la vițele de vie. Aceste resturi înseamnă „umbră" și, umbra înseamnă „ascunderea feței". Pentru a nu avea „pâinea rușinii", avem un loc pentru muncă, adică ne putem angaja în Tora și Mițvot (porunci), deși nu simțim pentru asta nici gust și nici putere. Firesc, după aceea, putem primi putere și nu pătăm darul, adică darul nu va fi pătat cu rușinea existentă în primire.

Și înainte de a primi puterea Torei, trebuie să primim puterea din lucruri corporale, fiindcă fără putere este imposibil să trăim. De aceea a pregătit Creatorul pentru noi primirea puterii din corporal. Asta înseamnă că puterea este numită „Lumină" și „plăcere" și, plăcerea este spiritualitatea. Este lege că nu există Lumină fără Kli (vas), adică nu există nimic ca „plăcere" fără îmbrăcăminte. Din acest motiv, toată diferența nu este în „plăcerea" numită „Lumină", ci în îmbrăcăminte, adică în

Kli (vas), fiindcă există o îmbrăcăminte de minciună și o îmbrăcăminte de adevăr.

Acest lucru este asemenea fetiței de 5 ani care se joacă cu o păpușă. Fetița se joacă cu păpușa ca și cum aceasta ar fi un copil real, cu sentimente. Și chiar dacă păpușa nu îi răspunde, ea îi vorbește. În același timp, dacă există în casă un bebeluș de 6 luni și acesta plânge, iar fetiței i se spune „Du-te și te joacă cu bebelușul real și, vom profita și noi, că bebelușul nu mai plânge”, ea va refuza complet. Deci, ea nu poate obține plăcerea din îmbrăcămintea de adevăr, ci din îmbrăcămintea de minciună. Cât despre plăcere, vedem că fata simte plăcere reală.

Dar când fata ajunge la 18 ani, ea trebuie să simtă plăcere din îmbrăcămintea adevărului. Și noi, de asemenea, înainte să creștem, obținem plăcere anume din Lo Lișma (Nu de dragul Ei), considerată ca fiind „îmbrăcămintea falsității”. Aceasta este numită „umbră”, „ascundre” și, atunci există loc pentru muncă și noi primim putere din lucruri false. După aceea, când suntem răsplătiți, primim Lumina credinței.

SCRISOAREA NR.13

20 octombrie 1955 Londra

Pentru toți studenții, Domnul fie cu voi.

Am primit scrisoarea de la Rabi.... și...și voi răspunde în general la toate întrebările, inclusiv la întrebările lui Rabi... Este scris în Gmara *„Un înțelept stătea în fața lui Rabi Yohanan „Toți care se angajează în Tora și fapte bune și își îngroapă fiii, toate fărădelegile lui sunt iertate"" (Brahot 5b)* Asta înseamnă că dacă omul este obligat să se angajeze în Tora și fapte bune, el este obligat să-și îngroape fiii. Altfel, nu îi sunt iertate toate fărădelegile. Mă întreb, poate să fie așa?

Noi ar trebui să interpretăm aceasta după calea noastră. Toată munca pe care o avem este numai pentru a schimba primirea în a fi de dragul dăruirii. Asta este împotriva naturii și dorinței noastre. Dar, ne-a fost dat remediul Torei și al Mițvot (poruncilor) prin care obținem puterea și forța de a supune corpurile noastre astfel ca, toate intențiile noastre să fie pentru Creator. Asta înseamnă angajarea în Tora prin Lumina din ea, ca și angajarea în fapte bune, care înseamnă iubire pentru ceilalți. Prin acestea două putem ieși din primire și putem să fim recompensați cu dăruirea.

În acest sens, acuzatorul argumentează „Du-te și vezi ce fac oamenii". Din ziua aceea am înțeles că toți cei mari și faimoși din generația noastră nu sunt de acord că ar trebui să facem aceste

munci, și, de asemenea, nici că ceea ce am învățat ne învață că omul trebuie să fie un adevărat servitor al Creatorului în ascundere. Deci, că faptele bune pe care ei le fac, sunt ascunse oamenilor. Adică, chiar dacă omul face fapte bune și se angajează în Tora și Mițvot (fiindcă ei nu văd), oamenii spun că nu acesta este munca și aceasta nu este Tora și nu acesta e drumul. Rezultă că, cu cât oamenii muncesc mai mult în Tora și Mițvot, ei nu văd nimic fiindcă asta nu le place. Deci asta se numește „ascundere".

S-a spus despre asta că „își îngroapă fiii". Deci, el trebuie să-și îngroape toate conceptele și percepțiile primite și văzute din mediul său, care contrazic adevărata cale a Creatorului. Cu alte cuvinte, el va trebui să plaseze toate aceste percepții în pământ. Dar și acele percepții vor fi de asemenea reînviate la sfârșitul corectării. Asta înseamnă că în ele va fi viață când el va fi recompensat cu Lișma (de dragul ei) și își va subjuga înclinația.

Cu alte cuvinte, în măsura în care ele i-au cauzat muncă și lucru și, în funcție de efort, ele merită viață și mulțumire fiindcă i-au obstrucționat munca pentru Creator. Dar, pentru moment, cu ele nu se poate lucra, adică cu conceptele și percepțiile care îl întrerup de la adevărata muncă pentru Creator. De aceea, ele trebuie îngropate. Atunci, toate păcatele lui sunt iertate. Prin „păcat" înțelegând secretul primului păcat, adică despre credința deasupra rațiunii.

Ar trebui să încercăm totdeauna să facem astfel încât căderea datorată obstrucționărilor să nu dureze prea mult ci, imediat să crească mai puternică încrederea în Creator și, să ne rugăm din adâncul inimii. Adică, când omul cade într-o groapă adâncă „Te strig, Doamne".

Prin asta înțelegem cuvintele înțelepților noștri din Brahot (binecuvântări) *„Aba Beniamin spune: „două lucruri regret toată viața: rugăciunea mea și, că va fi în fața patului meu""*. Ei au interpretat în Gmara ce înseamnă *„în fața patului meu"*. *„...și*

pentru ca patul meu să fie pus între nord și sud". Va trebui să înțelegem de ce este atât de dificil să facem asta, pentru ca el să fi regretat-o.

În conformitate cu cele de mai sus înțelegem că pat (*mita*) înseamnă jos (*mata*), cădere. De aceea, el nu regretă căderea, deoarece calea Creatorului este cu căderi și urcări. Și atunci, ce regretă? Că nu se află lângă patul lui. Adică, atunci când cade, el vrea să crească imediat mai puternic și se roagă la Creator să-l ajute.

De asemenea, dacă el trebuie să cadă, adică să fie jos, nu va trebui să fie între est și vest, ceea ce înseamnă între față și spate, s-a spus că este Hohma, ci patul lui să fie între nord și sud, ceea ce înseamnă între stânga și dreapta, adică Hasadim. Deci, căderea trebuie să fie pe dorința de primire în inimă și nu în minte, care este considerată Hohma (înțelepciune), fiindcă coaja (Klipa) împotriva minții este numită *„gândind începutul"*, iar inima păcătuiește numai în *„ce"*.

Și voi încheia cu Gmara *„Locuitorii din Yehuda erau meticuloși cu cuvintele lor și Tora lor era adevărată. Locuitorii Galileii nu erau meticuloși cu cuvintele lor și Tora lor era neadevărată" (Iruvin 4:53).* Cu alte cuvinte, ei s-au asigurat că tot ce au spus în Tora și Mițvot va fi în limba sfântă, adică, în cuvintele dăruirii. În timp ce locuitorii din Galileea nu au fost meticuloși și au spus că ei se pot angaja în Tora și Mițvot pentru a primi, pentru a fi competenți în Mișna.

Putem spune de asemenea că Tora locuitorilor din Yehuda (Iudeea) care au învățat de la un profesor a fost adevărată și, Tora locuitorilor din Galileea, care nu au învățat de la un profesor, era neadevărată. Noi va trebui să explicăm că nu este nicio diferență între prima explicație și a doua. Adică, între omul care a avut un profesor, înseamnă că este meticulos cu limba sfântă, însemnând cuvinte de dăruire și ascundere și, omul care vrea să învețe în

restul limbilor, adică în limbajul primirii. Rezultă că el are doi profesori – unul din primire și unul care este Baal HaSulam, care înseamnă limbajul dăruirii.

Este speranța mea că Creatorul ne va ajuta să fim în stare să ne încredem în Domnul și El ne va elibera din tot întunericul și vom fi răsplătiți cu croirea drumului spre El o dată pentru totdeauna.

Salutări tuturor,

Baruh Șalom HaLevi Așlag, fiul lui Baal HaSulam

SCRISOAREA NR.14

21 noiembrie 1955 Londra

Studenților, viață lungă,

Văd că vă comportați cu mine după „ochi pentru ochi", adică, dacă eu nu vă răspund la scrisori imediat, atunci credeți că voi sunteți deja iertați și puteți să nu mai îmi scrieți. Aveți într-adevăr dreptate; este doar vina mea pentru că corespondența nu este atât de deasă. Mă rog ca El să îmi dea cunoașterea pentru a-mi corecta toate greșelile.

Ieri, înainte să mă întorc în Israel, am avut o discuție cu grupul de studenți ai lui Rav Desler. Le-am spus versetul „Raba a spus: 'omul ar trebui să știe în inima lui dacă e drept complet'". Am spus că pocăință înseamnă că omul trebuie să se întoarcă la originea lui.

Deci, deoarece esența Creației, numită „om" (Adam), este dorința de primire, iar Creatorul este dăruitorul, atunci când omul se întoarce la rădăcina lui se cheamă „pocăință". Cum este pocăința? Este, cum spune Maimonides „Până când El, Cel care cunoaște tainele, va adeveri că el (omul) nu se va întoarce la nebunie". Acea adeverire apare în om numai atunci când el s-a pocăit. Atunci obține el plăcerea de Sus, adică Creatorul pune Divinitatea (Șchina) Lui în el. Un om pocăit înseamnă că a fost răsplătit cu alipirea (Dvekut).

Asta înseamnă „omul ar trebui să știe în inima lui, în sufletul lui”, adică, dacă vrea să știe dacă este deja pocăit, el trebuie să analizeze dacă a fost deja răsplătit cu plăcerea Creatorului. Acesta este semnul că El s-a pocăit, înseamnă că el muncește deja de dragul dăruirii (vezi „Introducere în Talmudul-Studiul celor zece Sfirot”).

Asta înseamnă „Caută pacea și urmeaz-o”. Toată disputa este numai de la dorința de primire și, „caută pacea” poate fi în dorința de dăruire. Asta înseamnă ceea ce este scris „Și Israel a semănat în țara aceea și el a găsit 100 de porți”, adică în procent de 100%. Aceasta este tocmai calitatea Ițhak primită de la Avraam, după cum e scris „Și Avraam i-a dat lui Ițhak tot ce a avut”.

Iar Rași interpretează Midraș „Rabi Iehuda spune: ‘Aceasta este Gvura (tăria/puterea)’, și Rabi Nehemia spune ‘Aceasta este binecuvântarea’”. Dar ei amândoi se referă la același lucru. Rabi Iehuda vorbește din perspectiva muncii, că El i-a arătat locul de muncit, care este tocmai prin depășire, iar Rabi Nehemia vorbește de recompensă, unde tocmai prin depășire omul este răsplătit cu binecuvântarea, iar binecuvântarea este 100%. Fiind răsplătit cu pocăința din iubire, tot procentul de 100% de muncă este binecuvântat, chiar și timpul păcatelor.

Și omul este răsplătit cu tot numai prin depășirea numită „putere” și, cu fiecare putere pe care omul o adaugă se obține o cantitate mare. Deci, chiar dacă omul depășește (învinge) o dată și, vine un gând străin și spune „dar eu știu deja din experiență că, în curând, nu voi mai avea această dorință pentru muncă deci, ce obțin acum dacă depășesc un pic?”, atunci, el trebuie să răspundă cu mulți bani mărunți adunați într-o sumă mare, adică într-un cont general, fie la rădăcina sufletului său, fie către public.

Poate că asta înseamnă „Porțile lacrimilor nu au fost ferecate”. Porți (Șaarei) vine de la cuvintele „păr” sau „furtuni” (Searot), ceea ce înseamnă depășire (biruire). „Lacrimi” (Dmaot) vine de la cuvântul (Haamdama-lăcrimare dar și spargere, rupere) adică este un amestec cu alte dorințe și, numai în mijlocul dorințelor există un scurt moment de dorință de depășire spre iubire și teama de ceruri. „...nu au fost ferecate” ci, mai degrabă, acea clipă s-a adăugat la cantitatea mare. Când cantitatea este completă (contul este plin), omul începe să simtă îmbrăcămintea spirituală.

Asta înseamnă importanța lacrimilor adică, chiar dacă omul este în starea cea mai de jos și are dorințe de bază, dar are încă puterea de a depăși, însemnând că din punctul lui din inimă el tânjește și aspiră la Creator, atunci, acea forță este foarte importantă. Astfel, chiar atunci când omul este în exil, când punctul lui din inimă este pus sub alte guvernanțe, asta se numește că „Divinitatea (Șhina) este în exil”, pentru acel om, pentru un moment; el depășește și Îl sfințește pe Creator. Și, chiar dacă el este deja sigur, din cauza experienței lui, că după aceea va cădea din nou, este încă foarte important că un om poate să spună deschis adevărul.

Acest lucru este asemenea omului care stă printre criminali care blestemă și înjură munca Creatorului și, printre ei, sunt unii care predau elocvent și te lasă să înțelegi că nu are niciun rost să-L servești pe Creator. Dar, chiar și acolo, este cineva care nu poate explica atât de bine valoarea și esența muncii dar, poate face câteva obiecții, adică protestează la ceea ce spun ei și spune că nu e adevărat. Este bine că el nu este de acord, chiar dacă el nu este la fel de elocvent ca cei care înjură. Asta înseamnă „porțile lacrimilor” și se numește „mulți bănuți se adună într-o sumă mare”.

Să sperăm că Creatorul ne va deschide ochii și ne va încânta inimile cu „Spune în Sion, Dumnezeul tău este Regele”.

SCRISOAREA NR.15

3 decembrie 1955

Cum s-a putut să o iubească Iacov pe Rahela mai mult decât pe Lea fiindcă aceasta era frumoasă? Noi știm vorbele înțelepților noștri „Cine se însoară cu o femeie pentru frumusețe?"

Răspuns: Tora ne învață căile Creatorului. În muncă există două judecăți:

1) Hohma
2) Hasadim

Hohma înseamnă a vedea și a ști (a cunoaște) și este numită „lumea revelată". Și, este o lume ascunsă, numită „Lea". Asta înseamnă „Ochii lui Lea erau moi", adică Hasadim și credință deasupra rațiunii.

Acesta este de asemenea și înțelesul chestiunii lui Iacov și Lavan (Laban). Iacov este numit „servitorul Creatorului" și Lavan este numit „Creator", cel care este Emanatorul (Sfântul ARI, în „Pomul vieții", Poarta Akudim (Poarta legăturilor) interpretează că Lavan (alb în ebraică) este numit „Albul Superior", adică Emanator). Lavan are două fete, adică două grade: Lea, numită „lumea ascunsă" și Rahela, numită „lumea revelată".

Scopul Creației este de a face bine creaturilor Sale. Este în lumea revelată. Iar lumea ascunsă, numită Lea, este numită „Lumina alipirii (Dvekut)”.

„Și Iacov a iubit-o pe Rahela” înseamnă că el a vrut să extindă Lumina scopului Creației. Dar Lavan a spus că, mai întâi trebuie să o primească pe Lea, care este Lumina de Dvekut, numită „Lumina de Hasadim”.

„Și Domnul a văzut că Lea a fost urâtă/neplăcută”. Adică Iacov nu a fost mulțumit cu Lea așa că, Creatorul i-a dat să se înmulțească anume cu Lea. Deci, El i-a arătat că în Tora și în muncă, tocmai prin Lumina de Dvekut (alipire) suntem răsplătiți cu înmulțirea.

Dar, în același timp, avem nevoie de corectarea cu Rahela, înțelegând extinderea Luminii scopului Creației, considerată ca fiind Hohma. De aceea i-a spus Rahela: „Dă-mi fii că dacă nu, voi muri”. Asta înseamnă că Iacov a trebuit să pregătească toate corectările necesare pentru Rahela, astfel ca să aibă înmulțire și la gradul de lume revelată. Este așa fiindcă dacă el nu are urmași, nu va avea nicio vitalitate în această muncă și, va trebui să părăsească acel grad. Astfel se consideră „Și dacă nu, voi muri” adică, el a trebuit să extindă Hasadim în Hohma.

Asta înseamnă „Și Dumnezeu și-a amintit de acea Rahela”. Înțelepții noștri au spus „acea” (considerând „acea” ca fiind articol hotărât pentru numele Rahela-întâlnit numai în ebraică HaRahela), adică mulțumită lui Lea, însemnând prin extinderea de Hasadim în Hohma. Deci, noi putem extinde lumea revelată bazându-ne pe Hasadim.

Fie ca Domnul să ne ajute să mergem pe căile Domnului cu credință.

SCRISOAREA NR.16

21 Decembrie, 1955

Fie ca frunza căzută să se vindece şi lasă-i să spună că eu sunt în delegaţia Făcătorului lor, zburând printre zburători, Marele Tamarisk, pe care Cel de Sus îl asistă, măritul nostru profesor, Rav...

Am primit scrisoarea voastră şi fie ca Creatorul să ilumineze, calea noastră să fie calea cea dreaptă, şi ne vom îndrepta memoria pentru ziua memorială. Atunci ni se va da lumina memoriei care este bună pentru curăţarea aerului material şi vom respira aerul sfinţeniei care este viaţa adevărată şi eternă.

Aş vrea să adaug la ceea ce ai scris, precum urmează „Sunt sigur că am întâlnit cel mai mare agnostic, etc.”.

Ştim că este un obicei, aplicat peste tot în lume, că nu este bine pentru un profesionist înalt calificat să fie printre muncitori necalificati şi să înveţe din acţiunile lor. De exemplu, când un cizmar este printre cizmari nepricepuţi, îl fac să înţeleagă că nu merită să facă un pantof bun, ci să îl facă oricum o ieşi, şi că nu merită să facă un pantof bun şi frumos.

Sau un croitor, dacă este priceput, când este printre croitori nepricepuţi, ei îl fac să înţeleagă că nu merită să se străduiască să facă îmbrăcăminte aspectoasă, aranjată, şi care să i se potrivească

proprietarului. Aşadar, ar trebui să fie atent să nu intre în contact cu ei.

Dar când un constructor este printre croitori, el nu poate învăţa din acţiunile lor rele deoarece nu este nicio conexiune între ele. Totuşi, în aceeaşi profesie, fiecare trebuie să fie atent şi să intre în contact numai cu oameni cu inima curată.

Conform celor de mai sus, cu fiecare om pe care îl consideri servitorul Creatorului, ar trebui să fii atent şi să vezi dacă este un profesionist calificat, însemnând că vrea ca munca să îi fie curată şi pură şi destinată pentru Numele Lui. Într-un final, va trebui să ştie că el nu este un muncitor bun, şi să caute sfat în sufletul lui prin care să fie muncitor calificat, şi nu un muncitor obişnuit care urmăreşte numai recompensa.

Dar un muncitor bun, calificat este cineva care nu se gândeşte la recompensă, ci se bucură de munca sa. Dacă, de exemplu, un croitor calificat ştie că o îmbrăcăminte i se potriveşte propietarului în fiecare punct, asta îi oferă plăcere spirituală mai mult decât banii pe care îi primeşte.

Aşadar, de ce cu oamenii care nu sunt din profesia ta nu este important să fii printre ei, deoarece tu te ocupi cu construitul, şi ei se ocupă cu tăbăcirea.

Dar cu oamenii care se implică în Tora, dar nu sunt meticuloşi în păstrarea îmbrăcăminții potrivite proprietarului ei, ei au doar o minte care este împotriva Torei, opusă punctului de vedere al Torei. Şi aici trebuie să fii mereu atent... şi să te ţii la o depărtare bună de aceşti oameni, la o distanţă de zbor de săgeată. Și acest lucru nu este la fel cu oamenii de rând.

Aşadar, deoarece nu ai contact cu oamenii din Mizrah (est), nu ai nevoie de o atenţie aşa de mare.

Dar de oamenii din Aguadat Israel (formațiune politică de ultrareligioși), trebuie să te ţii departe.

Şi cu Hasizii, trebuie să ai o vigilenţă şi mai mare.

Şi cu oamenii care erau foarte apropiaţi de tatăl meu (Baal HaSulam) trebuie să fii foarte atent.

Şi iată motivul: În lumea *Nekudim, Melech haDa'at,* nivelul *Keter*, care este primul *Melech* (rege), a căzut mai jos decât toţi *Melachim* (regii), în timpul spargerii. Aceasta fiindcă în timp ce, cei cu Aviut (grosime) mare sunt totodată și cei mai înalţi când au *Masach*, este şi mai rău când pierd *Masach*-ul. Din acest motiv, au căzut mai jos decât toți *Melachim* (regii).

Şi putem interpreta cuvintele: „Când merg pe calea Creatorului, au o dublă dorinţă de a primi: pentru corporalitate şi pentru spiritualitate". Aşadar, cei care erau aproape de Baal HaSulam, în timp ce se înclinau, aveau un *Masach* şi un *Aviut* (grosieritate). Dar acum, că ei nu se mai predau şi nu au niciun interes să aibă *Masach*, întreaga lor muncă este să devină „evrei frumoşi" sau „Ravi" (mari rabini).

Acesta este *Aviut* fără *Masach*, şi în mod natural transmit ceea ce fac. Cât despre mine, eu nu am încredere în ei, şi nu este nimeni să îi pună la respect. Sunt succint, deoarece nu vreau să îi am în coaste, căci ştii regula: „Cineva este acolo unde se gândeşte".

Ca să înţelegi această problemă mai clar, o să îţi dau un scurt exemplu: se ştie că între fiecare două nivele este un mediu făcut din ambele discernăminte împreună.

Între mineral şi vegetal este un mediu numit „corali".

Între vegetal şi animal este piatra câmpului, care este un animal legat de pământ în centru, şi se hrăneşte din el.

Şi între animal şi vorbitor este maimuţa.

Aşadar, este o întrebare: Care este mediul dintre adevărat şi fals? Care este punctul alcătuit din ambele discernăminte împreună?

Înainte să clarific, voi adăuga încă o regulă: Se ştie că este imposibil să vezi un obiect mic, şi este mai uşor să vezi un obiect mare. Aşadar, când va spune câteva minciuni, nu va putea vedea adevărul – deoarece merge pe o cale falsă. Dimpotrivă, el spune că merge pe o cale a adevărului. Dar nu este o minciună mai mare decât asta. Şi motivul este că nu are suficiente minciuni pentru a-şi vedea adevărata stare.

Dar când o persoană a acumulat multe minciuni, minciunile cresc în el în măsura în care le poate vedea dacă doreşte. Aşadar, acum că vede minciunile, că merge pe o cale falsă, vede adevărata sa stare. Cu alte cuvinte, vede adevărul din sufletul său şi cum să se întoarcă pe calea cea dreaptă.

Prin urmare, acest punct, care este un punct de adevăr – adică el calcă pe o cale falsă – este jumătate între adevăr şi fals. Acesta este podul care conectează adevărul cu minciuna. Acest punct este de asemenea sfârşitul minciunii, şi de aici incepe calea adevărului.

Aşadar, putem vedea că pentru a fi recompensaţi cu *Lișma* (pentru Numele Ei), mai întâi trebuie să pregătim cea mai mare *Lo Lișma* (nu pentru Numele Ei), şi apoi putem dobândi *Lișma*. Şi similar, *Lo Lișma* se numeşte „minciună", şi *Lișma* se numeşte „adevăr".

Când minciuna este mică şi *Mițzvot* şi faptele bune sunt puţine, are Lo Lișma mică şi nu poate vedea adevărul. Aşadar, în acea stare spune că merge pe calea adevărată şi bună, însemnând că lucrează în *Lișma*.

Dar când se angajează în Tora toată ziua şi toată noaptea în *Lo Lișma*, atunci poate vedea adevărul, fiindcă prin acumularea minciunilor, minciuna sa creşte, şi vede că merge cu adevărat pe o cale falsă.

Şi după asta începe să îşi corecteze acţiunile. Cu alte cuvinte, simte că tot ceea ce face este în *Lo Lișma*. Din acest punct, omul trece la calea adevărului, la *Lișma*. Numai acolo, la acel punct, începe chestiunea „de la *Lo Lișma* ajunge la *Lișma*". Dar mai înainte de asta, argumentează că lucrează *Lișma*, şi cum îşi poate schimba starea şi căile sale?

Aşadar, dacă o persoană este leneşă în muncă, nu poate vedea adevărul, anume că este scufundat în falsitate. Dar aprofundând Tora pentru a dărui mulţumire Creatorului său, omul poate vedea atunci adevărul: că merge pe o cale falsă, numită *Lo Lișma*. Şi acesta este punctul central între adevăr şi fals. Aşadar, trebuie să fim puternici şi încrezători pe calea noastră, astfel încât fiecare zi să fie una nouă pentru noi, așa cum totdeauna avem nevoie să ne înnoim fundamentele, şi apoi vom mărşălui înainte.

Prietenul tău, Baruh Șalom HaLevi Așlag.

SCRISOAREA NR.17

18 ianuarie 1956

Bună ziua și tot ce e mai bun prietenului meu, care este legat de cătușele inimii mele …

Un răspuns la scrisoarea ta din 29 decembrie 1955, la care până acum nu am avut timp să răspund din cauză că am fost împovărat de nunta fiicei mele.

Și în ceea ce privește prima întrebare: „De ce Iacov, tatăl nostru, a binecuvântat pe fii printr-un înger?"

Se explică în scrierile lui Ari că *NRN* de *Țadikim* (drepți) sunt internalitatea celor trei lumi, *Bria, Yețira, Asia*. Originea sufletelor provine din lumea *Bria*, *Ruah* se extinde din lumea *Yețira*, iar *Nefeș* este din lumea *Asia*. Și toate darurile se extind din lumea *Ațilut*, numită „El, viața și esența Lui sunt una".

În lumea lui *Ațilut*, cele zece *Sfirot* de acolo se împart în trei discernăminte: 1, *Keter*; 2, *Hohma* și *Bina*; 3, *ZA* și *Malchut*.

Ele sunt considerate ca *Șoreș*, adică *Keter*, *Mochin*, adică *Hohma* și *Bina*, și destinatarii ai *Mochin*, *ZA* și *Malchut*, numiți „masculin" și „feminin", Israel și Leah, Iacov și Rachel. *ZON* primește *Mochin* pentru sufletele celor neprihăniți, care sunt internalitatea celor trei lumi *BYA*.

Operatorul și transmițătorul din abundența superioară este Îngerul Matat, vezi în *Zohar* (*VaYțe*, p. 36 și în Sulam, punctul 71,

ce a scris acolo). Îngerul *Matat* este numit „ministru al lumii", al cărui nume este numele ravului său. La un moment dat, el este numit pe numele *HaVaYaH* și altă dată pe numele *Șadai*, deoarece efectuează două operațiuni.

1. El primește *Hohma* și dă către *BYA*, iar apoi el este numit *Șadai*, ca și în „El a spus lumii Sale, lumea 'îndestulătoare', nu s-a răspândit", referindu-se la abundența *Hohma*, așa cum a fost un *Țimțum* (restricție) la primirea *Hohma* în *Kelim* (vasele) voinței de a primi. Prin urmare, Emanatorul a adus piciorul stâng al *Tav* înapoi sus și, din cauza asta, piciorul lui *Tav* este gros pentru că a adus piciorul stâng înapoi sus, astfel încât să nu lumineze în *Klipot* (coji) (vezi „Introducere la Cartea Zohar", p. 26, și în Sulam, punctul 23).
2. Al doilea discernământ al Îngerului Matat este atunci când el are de asemenea *Hasadim* să dăruiască celor inferiori. În acel moment numele său este ca numele ravului său care este *HaVaYaH*, iar Matat este complet și este numit pe numele stăpânului său, *HaVaYaH*.

Când Iacov i-a binecuvântat pe fiii săi, el a trebuit să extindă binecuvântarea potrivit ordinii gradului, până când abundența va fi extinsă la cele inferioare. Prin urmare, el a extins abundența pentru fii până la Îngerul Matat, iar din Matat abundența ar fi curs la fii. Acesta este motivul pentru care Iacov i-a binecuvântat pe fiii lui prin Îngerul Matat, care este cel care a transmis abundența din lumea *Ațilut*către *NRN* de *Țadikim* și către cele trei lumi *BYA*, de aceea a spus: „Îngerul răscumpărător mă va binecuvânta pe mine".

Prin aceasta, vei înțelege a doua întrebare cu privire la „numele Meu în mijlocul Lui", despre care Maimonides a scris: „pentru că numele Meu este inclus în mijlocul Lui". Ai întrebat: „Ce înseamnă că numele său este ca și numele rav-ului său?",

Deoarece nu avem nici o atingere în esența Sa, ci numai în ce este revelat.

Chestiunea este că un nume comun înseamnă că fiecare nume indică o realizare, pentru că la ceea ce nu ajungem (nu obținem) nu definim prin nume. Și orice realizare în spiritualitate este tocmai atunci când există o legătură între atins și atingere. Aceasta se numește „împărtășită de atingere și atins împreună". Apoi, putem spune că există dezvăluirea unui nume, a unei forme și a unei limitări specifice asupra abundenței. Dar, pentru a obține fără o atingere, nu poți vorbi despre o formă sau limitare și nu se aplică nici un fel de atingere. Aceasta este considerată că „Nu există nici un gând sau percepție în el deloc", și ca „esență fără substanță" (vezi „Prefața la Cartea Zohar", p. 50, p. 12).

Acesta este înțelesul numelui Său, adică ceea ce obținem prin intermediul Îngerului Matat, este numele ravului său, care este și o dezvăluire specifică, ceea ce înseamnă că Matat dă *ZON*, care este destinatarul *Mochin* de *Ațilut*, unde există două discernăminte – *Hohma* și *Bina* – care apar la cele inferioare sub formă de *Hasadim* și *Hohma*.

Când Matat dă *Hohma*, el este numit după numele ravului său, sub numele de *Șadai*. Și când dă și *Hasadim*, atunci numele ravului său este *HaVaYaH*. Apoi, Matat este numit „bătrânul casei sale, care conduce tot ceea ce are", unde Îngerul Matat este ministrul lumii și conduce lumea, ceea ce înseamnă că prin el abundența se extinde la lumile *BYA* și sunt incluse în *NRN* de *Țadikim*.

Acesta este înțelesul „Numele Meu este în mijlocul Lui", ceea ce înseamnă că Matat care dă numele de Matat se referă la forma abundenței care constă în două forme, care sunt *Hohma* și *Hasadim*, că aceste nume operează în Matat conform măsurii numelui ravului pe care îl extinde.

Și în ceea ce privește a treia întrebare, de ce Sfânta Torah elaborează în întâietatea lui Efraim față de Menașe, putem explica acest lucru conform regulii pe care o avem în lucrarea Creatorului, că scopul trebuie să fie întotdeauna înaintea omului și să știe care este rolul său în viață și la ce punct final trebuie să ajungă, astfel încât să poată spune că a obținut pacea și liniștea

Acest lucru se întâmplă deoarece doar atunci când obiectivul final este dezvăluit în fața sa, o persoană se poate pregăti cu toate mijloacele și poate activa forțele aflate la dispoziția sa. Dacă nu ar fi așa, nu ar ști cum să-și echilibreze forțele și stăpânirea, deoarece în mijloacele reale cerute pentru a avea, ca și în a stăpâni căile - sunt implicate pericole, atunci când nu cunoaște forța deplină a inamicului ascuns, dacă nu știe cine este adevăratul dușman care ar trebui să fie învins. Prin urmare, atunci când o persoana începe să vorbească despre ordinea lucrării și despre a avea binecuvântare în lucrare, obiectivul ar trebui să fie de cea mai mare importanță.

De asemenea, se știe că atunci când începem să mergem pe calea muncii, începem de la ușor până la greu. La început, învățăm și facem lucrurile cele mai ușor de înțeles și de făcut, și apoi ceea ce este puțin mai dificil etc., până când suntem obișnuiți și experimentați în căile războiului cu înclinația. În acel moment atacăm prin cele mai violente atacuri.

Se pare că avem două lucruri pe care trebuie să le punem unul în celălalt. Viziunea lui Iosif a fost că ar trebui să vorbim, în principal, despre căile lucrării conform ordinii, de la ușor la greu. Iar părerea lui Iacov a fost că, în primul rând, trebuie să vorbim despre scop.

Ciorne și anexe la această scrisoare:

1) În ceea ce privește a treia întrebare: „De ce Sfânta Tora este așa elaborată în întâietatea lui Efraim față de Menașe: Se știe că întâietatea cuiva față de alții depinde de importanța problemei.

În ceea ce privește lucrarea Creatorului, trebuie să știm ce este important, adică să punem accentul principal pe punctul principal, acesta fiind scopul.

Este scris în *Zohar* (*YaYechi* 4:14, și în Sulam, punctul 41) că există doi miniștri mari și importanți. Un ministru este de la Efraim, a cărui calitate este să-l țină pe Israel în exil și să-i multiplice acolo. Celălalt ministru este de la Menașe, de aceea calitatea lui este să-i facă uitați în exil.

El explică acolo că există două tipuri de judecăți: 1) judecățile din *Rahamim*, numite *Malchut* în *Bina*, și una de la *Malchut* în *Malchut* numite „judecățile care vin de la *Malchut*". El explică acolo că fiecare ministru constă în ambele discernăminte.

El explică acolo că ministrul lui Menașe constă din *Rahamim* (milă) și judecată în milă, iar ministrul lui Efraim constă în îndurare și judecată în judecată, numită *Malchut*.

Rezultă că Iacov i-a binecuvântat, ceea ce înseamnă că judecata va fi atenuată, iar prin aceasta ar fi răscumpărarea. Și deoarece ordinea lucrării este în milă și apoi judecată, căci se știe că există patru discernăminte:

1) primirea pentru a primi;
2) dăruire pentru a primi;
3) dăruire pentru a dărui;
4) primirea pentru a dărui.

Primele două discernăminte nu corespund cu adevărat căii Torei, ci în conformitate cu Tora *Lișma* (de dragul Său), începând cu dăruirea pentru a dărui, iar aceasta se numește „calitatea milei". Al doilea discernământ al Torei *Lișma* este numit „primire în scopul de a dărui", iar aceasta se numește „calitatea judecății".

Acesta este motivul pentru care Iosif a vrut să-i binecuvânteze pe ordinea lucrării, în care apare întâi calitatea

milei, numită Menașe, și apoi calitatea lui Efraim, numită judecată, dar Iacov a binecuvântat în ordinea importanței. Corecția este calitatea judecății care trebuie corectată, care se numește „întunericul strălucește ca lumina”. Opinia lui Iacov a fost că, deși începem să lucrăm cu calitatea milei, scopul trebuie să fie dezvăluit înaintea lui – că scopul este de a atinge sfârșitul corecției și apoi începe să lucreze conform ordinii, adică cu calitatea milei.

2) Îngerul: *Șchina* este numită Înger, așa cum este scris: „Iată! Îți trimit un înger înaintea ta”. Se numește înger deoarece *Șchina* lucrează prin Matat. Acest lucru se întâmplă în timpul exilului, dar în momentul răscumpărării el se află în *Dvekut* (adeziune) cu regele numit *ZA* (*Vayechi* p. 18, punctele 53, 23).

3) Vezi în porțiunea *VaYtze* (p 36, punctul 71 din Sulam), unde explică ceea ce este scris în corecțiile (*Tikunim*) (versetul 70, p 119) despre versetul, „iar animalele au fugit încoace şi încolo”. „încoace” este Nuriel, iar „încolo” este Matat. El interpretează acolo în Sulam că „încoace” înseamnă *Hohma* și „încolo” înseamnă *Hasadim*. Din moment ce are deja *Hohma*, el va primi *Hasadim*. Se pare că el are deja împreună *Hohma* și *Hasadim*. Acesta este motivul pentru care Matat este numit „ministru al lumii”, pentru că există în el deplinătate pentru cei inferiori din cele trei lumi *BYA* unde se găsește *NRN* de *Țadikim*, numite aici „internalitatea *BYA*”.

Acesta este sensul „cel mai vârstnic din casă, conduce tot ce are”, înseamnă că el are *Hohma* și *Hasadim*. În conducerea lumii, el este cu numele *Șadai*, care este primul discernământ al “și încolo”, ceea ce înseamnă de la *Sfira Hohma*, care este lăsată, și acesta este sensul numirii *Șadai*. După aceea, el urcă, ceea ce este al doilea discernământ al “și dincolo”. Aceasta înseamnă că el se întoarce la numele *HaVaYaH*, care este *Hasadim*, și e chemat după numele stăpânului său *HaVaYaH*.

SCRISOAREA NR.18

Manchester, 11 Mai 1956

Pentru prieteni, fie ca ei să trăiască mult:

Am primit scrisorile … și ceilalți prieteni sunt inactivi în scrisul lor, deoarece ei cred că nu pot exista profituri din corespondență, fiindcă se îndoiesc că pot exista profituri din corespondență. Acest lucru ridică întrebarea: „Ce poate aduce profit?" Unii cred că au deja răspunsuri la toate întrebările. În acest caz, ce nevoie este aici de întrebări, deoarece răspunsurile sunt deja plasate într-o cutie pentru ei și tot ce au nevoie este să facă ceea ce deja știu.

Sau unul care presupune că mai are nevoie să-și corecteze calitățile rele, deci ce înseamnă asta? Se gândește să-mi spună că regretă aceasta zi și noapte, ceea ce înseamnă că pentru el este ca în „Și păcatul meu este întotdeauna înaintea mea", ceea ce înseamnă că el este întotdeauna îngrijorat și neliniștit de acest lucru și alte preocupări nu are? Dacă aceasta ar fi intenția lui, mi-ar plăcea foarte mult.

Totuși, este scris: „O îngrijorare în inima sa l-a lăsat să vorbească despre asta cu alții". Și de când se apropie sarbătoarea Șavuot și avem nevoie de multă pregătire pentru a fi răsplătiți cu darul Torei, voi aduce aici câteva cuvinte în numele tatălui meu.

Această chestiune este adusă în articolul „Arvut" („Garanția reciprocă") și acestea sunt cuvintele sale: „Acum, dacă ascultați glasul Meu și veți fi virtutea Mea din toate neamurile, căci tot pământul este al Meu și voi veți fi o împărăție de preoți și un popor sfânt". Nu voi detalia întrebările, dar principalul lucru care se explică aici este că, prin poporul Israel, care este mai capabil decât toate națiunile să se apropie de Creator, El va revărsa apoi abundența asupra celorlalte națiuni.

Prin urmare, știți prietenii mei, că de când suntem împreună cu Baal HaSulam, suntem mai capabili să ne apropiem de Creator, dar trebuie să ascultăm vocea lui și să păstrăm legământul său, pentru că glasul lui Ari cel viu (Baal HaSulam) cu siguranță nu ne va opri. Când eram aproape de el, el vorbea cu siguranță în numele nostru, iar vocea lui se auzea când intra în locul sfânt. Când o persoană se apropie de *Kdușa* (sfințenie), vocea lui se aude și suntem siguri că reușim.

Acesta este înțelesul „Pentru binele fraților și prietenilor mei voi spune: „Lăsați pacea să fie în voi". Aceasta înseamnă că tocmai din cauza fraternității și a prieteniei „eu voi vorbi în pace". În caz contrar, ei vor vorbi în dispute și certuri.

Interpreții au interpretat că „voi spune, și pacea fie în tine" se referă la Ierusalim. Ar trebui să înțelegem conform modului nostru. Ierusalim este numit „inima lumii", iar în suflet, Ierusalimul este numit „inima omului", adică dorința omului este numită Ierusalim și există o dispută acolo, adică dorințele națiunilor lumii din care este făcut omul, iar acolo există și dorințe ale lui Israel și fiecare vrea să domnească asupra celuilalt.

Se pare că în inimă, numită Ierusalim, doresc să se certe și să se ciocnească unele cu altele și în acel moment nimeni nu stăpânește. Desigur, nimeni nu-și poate dobândi deplinătatea. Acesta este sensul a ceea ce a spus Raba: „Vă implor, nu

moșteniți poarta iadului”. Adică, există suferințe atât din dorințele corporale cât și din dorințele spirituale.

Aceasta se aplică studenților care încep să intre în lucrarea Creatorului. Din moment ce nimeni nu-și poate arăta toată forța, sunt ca niște vase sparte, adică dorințe care vin din spargere, în care s-au amestecat scânteile sfințeniei numite scântei de dăruire, în Klipot (coji) care sunt numite „scântei de primire”.

Dar, „de dragul fraților și prietenilor mei”, însemnând că scopul creației fiind de a face bine creațiilor Sale și, într-un loc de ură, este inadecvat pentru lumina Creatorului, numită „lumina iubirii” să apară. „Voi spune, ‚Lăsați pacea să fie în voi’”, unde „în voi” înseamnă că în interiorul inimii va fi pace. Este ca și în „Creatorul dorește să locuiască în cei de jos”, adică să fie cu cei inferiori în dragoste, fraternitate și prietenie, pentru ca cei de jos să atingă lumina Creatorului, așa cum este scris „Eu voi asculta ce zice Dumnezeu, Domnul, căci El vorbeşte de pace poporului Său şi iubiţilor Lui, numai ca ei să nu cadă iarăşi în nebunie”.

Înțelesul când voi asculta glasul Creatorului care vorbește inimii, ca în „Cel care vine să se purifice este ajutat”, a fost interpretat în sfântul *Zohar*, că este ajutat de un suflet sfânt, ceea ce înseamnă că inima aude glasul Creatorului și apoi în mod special vocea sfințeniei primește guvernarea peste toate dorințele, adică dorința de a dărui. Și, firește, ei nu se vor întoarce la nebunie, adică nu vor mai păcătui din nou, pentru că toate dorințele de primire s-au predat sub dorința de a dărui.

La acea vreme, toată bunăvoința apare în inimă, căci atunci există loc în inimă pentru instilarea Șchina (Divinității), blândețea și plăcerea, aroma și prietenia sunt răspândite și umplu toate organele omului.

Aceasta se aplică în mod special atunci când auziți vocea Creatorului. În acel moment întregul corp se predă și se înrobește sfințeniei. În acel moment, corpul devine sclav servind sfințenia.

Dar când nu suntem răsplătiți cu a auzi glasul Creatorului, vedem altfel, după cum spune versetul: „Tu ne dai ca pe nişte oi de mâncat" (Psalmul 44), adică toate dorințele sfințeniei sunt ca hrana înghițită de voința de a primi.

„Vrăjmașii lui își iau pradă pentru ei înșiși", ceea ce înseamnă că voința de a primi primește toată energia destinată sfințeniei; Este nevoie de ea însăși, adică dacă uneori se poate angaja în Tora și lucrează, este nevoie de toată energia și lucrăm fără nici o forță de impact sau rațiune. „Și ne-ai împrăștiat printre neamuri", adică toate forțele de dăruire au fost împrăștiate sub guvernarea primirii, numită „națiuni".

„Vindem oamenii tăi ieftin", ceea ce înseamnă că, nu există plăcere în lucrarea de primire, încă. Dacă trebuie să facem un act de dăruire, nu există energie deoarece ei sunt conducătorii. „Și nu au profitat prin vânzarea lor" înseamnă că nu trebuie să ne bucurăm în timp ce facem lucruri corporale, dar chiar și atunci când există doar o fărâmă de speranță că ar putea exista un beneficiu pentru primitor, atunci există deja energie pentru a lucra. La fel și contrariul: dacă există vreo umbră de speranță că o *Mițva*(faptă bună) va ieși din ea, atunci primitorul este în control.

Ascunderea este atât de mare încât orice lucru care este *Lo Lișma* (nu de dragul Său) poate fi făcut, iar ceva care este *Lișma* (pentru dragul Său) este atât de detestabil, de infam și de josnic încât el respinge acel gând extern cu toată puterea, pentru că natura omului nu poate tolera ceva rău.

Acesta este înțelesul: „Ne faci de ocara vecinilor noştri, de batjocura şi de râsul celor ce ne înconjoară". Adică voința de a primi numită „națiunile care trăiesc lângă noi", adică în inimă, aceste națiuni batjocoresc și deranjează lucrarea *Lișma* cu tot felul de batjocuri până când suntem în stare să luptăm împotriva lor.

Rezultă că toate eforturile omului trebuie să fie favorizate de Creator și să încerce să audă glasul Creatorului care a spus: „Pentru binele fraților și prietenilor mei, voi spune, lăsați pacea să fie în voi”. Vocea Creatorului, pentru că am fost răsplătiți cu auzul în timp ce eram împreună cu vocea lui Ari cel viu, ea, cu siguranță se manifestă în numele nostru.

Tot ce avem nevoie este să fim păzitori, așa vom cunoaște situația noastră apropiată, așa nu-i cerem Creatorului bogății, ci pur și simplu o viață de sfințenie și „cel care vine să se purifice este ajutat”.

Prin aceasta vom înțelege cuvintele „O bâtă și o jimblă legată una de cealaltă ne-au fost date din cer”. Trebuie să întrebăm: „Nu se contrazic una pe alta?”

Chestiunea este că o „bâtă” înseamnă suferință. O bâtă este doar pentru a tiraniza, adică cineva care suferă, iar o „pâine” este plăcere. Aceasta înseamnă că o persoană este răsplătită cu două lucruri împreună, adică să simtă gustul suferinței în timp ce lucrează *Lo Lișma*, adică în scopul primirii, și gustul plăcerii atunci când se angajează în scopul dăruirii, și apoi cuvintele „Să nu se întoarcă înapoi la nebunie”, se vor împlini.

Semnând cu o binecuvântare și că poate vom fi răsplătiți cu primirea Torei.

Baruch Șalom HaLevi Așlag,

Fiul lui Baal HaSulam

SCRISOAREA NR.19

15 mai 1956, Manchester

Către prietenul meu,

Am primit scrisoarea ta și m-am bucurat de ceea ce ai scris cu privire la ceea ce este explicat în introducerea la Sulam (Comentariul Scării), și doar voi completa după tine. Voi prezenta problema de mai sus ca fiind o întrebare: în scrierile lui ARI este scris că există o realitate a lumilor și că acolo există *Zivugim* de *Haka'a* (cuplare prin lovitură), precum și *Masachim* (ecrane) , *Hitpaștut* (expansiune) și *Histalkut* (depărtare), *Or Pnimi* (lumină interioară) și *Or Makif* (lumină înconjurătoare). Aceasta are legătură cu ei înșiși, ceea ce înseamnă că această *Sfira* dorește acest lucru și că alta dorește altceva? Asta înseamna că ei au alegere și sentimentul că oamenii din această lume sunt neînsuflețiti, fără emoții, ca lumea în care ne aflăm?

De exemplu, pământul produce fructe și primește energie din ploaie, vânt și de la soare. Dacă îi lipsește o parte din energia pe care trebuie să o primească, nu produce și nu oferă produse. Oamenii nu se pot bucura de ele și ar putea chiar să moară de foame, dacă pământul nu va produce.

Iar prin arat, semănat, recoltat și cules, omul se comportă în același mod – dacă omul slujește pământul, pământul slujește omul.

În același timp, știm, și aceasta este opinia acceptată, că pământul nu simte sau nu are libertatea de a alege. Mai degrabă, el urmează pur și simplu condițiile date de natură, pe care Creatorul le-a sigilat și le-a inscripționat, și astfel funcționează cel mai bine.

Dar noi numim acest lucru „neînsuflețit", adică nu se mișcă din proprie inițiativă, deoarece nu are dorință. De asemenea, soarele și toată oștirea cerului, toate respectă directivele naturii și nu au nici o alegere proprie încât să putem spune că așteaptă răsplată sau pedeapsă. Mai degrabă, toate acțiunile lor rezultă din natură, în măsura în care Creatorul dorește ca ele să lucreze, astfel încât totul să funcționeze.

Aceasta este și ceea ce ar trebui să înțelegem în privința lumilor superioare. Totul a fost creat numai pentru a sluji omul, când prin ajutorul pe care el îl primește din lumea noastră, acolo unde el există, primește de asemenea ajutor din partea lumii superioare pentru a atinge scopul pentru care a fost creat, și anume de a fi răsplătit cu *Dvekut* (adeziune) cu Creatorul și ca să primească turnul plin cu bunătăți pe care Creatorul l-a pregătit în favoarea sa.

Iar atunci când cineva este răsplătit cu acest lucru, se consideră că el a obținut deplinătatea gândului creației, ca și în „Creatorul a dorit să locuiască în cei inferiori" și „*Șchina* (Divinitatea) din cei inferiori – o mare nevoie", pentru că aceasta este voia Lui și omul din această lume ar trebui să se străduiască doar să facă voia Lui – să primească toată bucuria și plăcerea pentru că aceasta este voia Lui.

În conformitate cu celebra regulă, că nu există deloc vreun gând sau percepție în esența Sa, rezultă că tot ce apare sufletelor pe grade, din lume în lume, este numai în expansiunea luminii, adică în măsura în care Creatorul dorește a fi cunoscute – dezvăluindu-le o măsură de lumină din lumea superioară. Se

consideră că lumina superioară se răspândește la cei inferiori, ceea ce înseamnă că cei inferiori Îl ating în măsura în care El dorește ca ei să Îi atingă măreția.

Măsurile de realizare se schimbă din când în când, deoarece depind de capacitatea celor inferiori. Indiferent dacă este mare sau mică – în această măsură lumina apare. De asemenea, fiecare măsură de realizare are propriul nume, deoarece *Sfirot* sunt numite „acoperiri". Acoperământul se îndepărtează, iar *Sfira* (singular pentru *Sfirot*) începe să se lumineze conform muncii omului.

Înainte ca lumea să fie creată, nu a existat nicio *Țimțum* (restricție). Dar pentru ca cei inferiori să poată primi, trebuia să existe această ascundere, și cu orice măsură de lucru *Lișma* (de dragul Său), ascunderea din lumină strălucește în consecință. Pe măsură ce pământul produce fructe în această lume numai ca urmare a muncii, nu există nicio dezvăluire a luminii fără calificare din partea celui inferior.

Și dacă doriți să spuneți: „Ce sunt *Sfirot* și gradele în sine?", spunem că acest lucru nu poate fi atins, pentru că realizarea noastră este numai cu privire la dorința Lui de a face bine creațiilor Sale. Prin urmare, trebuie să se atingă numai ceea ce este legat de realizarea omului, adică impresia unei persoane de la lumina superioară care apare prin *Sfira* către creaturi, dar nu și a *Sfirei* în sine.

Înmulțirea *Sefirot* se face numai în funcție de atingerea celor inferiori, în funcție de gradul lor de realizare, și fiecare are o îndemânare specială în funcție de munca lui. În plus, totul este egal pentru că nu există schimbări în spiritualitate. Acesta este motivul pentru care spunem despre *Sfirot* însele că sunt considerate ca „nu există niciun gând sau percepție în El, deloc".

Ei au atribuit un nume pentru fiecare *Sfira*, deoarece toți aceia care au atins lumina Creatorului prin munca lor, au vrut ca

toți cei care îi urmează să beneficieze și de descoperirile lor. Prin urmare, ei au numit fiecare realizare, astfel încât aceștia să înțeleagă intențiile și realizările pe care le-au atins. Acest lucru ar crea un limbaj comun între ele.

Așa cum am învățat, în cele descoperite, fiecare inovație pe care cineva o face în Tora, el o poate trece către posteritate. La fel, în lumea superioară – trebuie să acceptăm inovațiile pe care le-au descoperit predecesorii, astfel încât ei să poată merge pe calea succesului și să nu se oprească la jumătatea drumului deoarece cred că starea în care se află este deja perfecțiune. Din acest motiv, nu avem rezultate în toate aceste nume și *Parțufim* în sine și pentru ele însele, căci este vorba despre spiritualitate și sfințenie, și este scris: „Eu, Domnul, nu mă schimb". În schimb, totul este cu privire la atingerea individuală.

Acest lucru este similar cu zece persoane care stau în picioare și se uită la un avion care zboară în depărtare. Pentru privitori, avionul pare un punct mic. Dar unii oameni au binocluri care măresc avionul de mai multe ori. Cu toate acestea, fiecare dintre ei are un binoclu diferit – unul are un binoclu care amplifică în mod semnificativ, iar un altul, unul care mărește mai puțin. Rezultă că unul vede avionul ca având lungimea de patru metri, altul spune că este de trei, iar altul spune că are doar doi metri lungime. Ei toți spun ceea ce văd, dar totuși există diferențe între ei. Cu toate acestea, diferențele nu fac nicio schimbare în obiectul propriu-zis, pentru că toate schimbările sunt doar în ochii celor care percep.

La fel este și în spiritualitate. Toate schimbările sunt numai în funcție de măsura calificării celor inferiori. Și prin aceasta putem înțelege ceea ce este scris, că sufletul este parte a lui Dumnezeu de sus. Aceasta înseamnă că ceea ce sufletul atinge este sfințenia, dar el poate atinge doar o parte din ea. Prin urmare, deși atinge Dumnezeirea, deoarece depinde de

calificarea celor inferiori, aceștia nu pot atinge decât o parte. Cu toate acestea, partea pe care o realizează nu cauzează schimbări în sfințenie, la fel ca în planul menționat mai sus.

Acesta este motivul pentru care spunem că cei inferiori pot atinge numai lumina în expansiune, care este partea pe care Creatorul a vrut ca ei să o atingă. Din acest motiv, nu există nici o diferență între lumina în expansiune și esența Sa, cu excepția faptului că atinge doar partea pe care Creatorul a vrut să o atingă, ca și în cazul exemplului cu avionul.

Acest lucru va clarifica întrebările pe care le-ai adresat.

Prietenul tău…

SCRISOAREA NR.20

Manchester, 15 Iunie 1956

Pentru studenți, să aveți viață lungă,

Am primit recent scrisori de la ... și voi răspunde la toate scrisorile într-un mod general și abstract. Aceasta înseamnă că chiar și cel mai bătrân din grup va putea primi răspunsuri satisfăcătoare, chiar și la acele întrebări pe care nu le-a pus în scris. Îmi amintesc încă, cum l-a învățat Baal HaSulam să scrie și sunt sigur că și el își amintește.

Baal HaSulam a explicat scrierea referitor la ceea ce spunem: „Adu-ne aminte de viață, O Împărate, care dorești viață și scrie-ne în cartea celor vii". Scrierea este întotdeauna cu cerneală neagră pe hârtie albă. „Albul" este timpul Torei și al muncii, iar „negru" este timpul răului și zădărnicia pe care o persoană o simte despre sine. Acest negru ar trebui să fie înconjurat de alb în jurul fiecărei litere. Cu alte cuvinte, este imposibil să vedem situația așa cum este cu adevărat, cu excepția orelor pe care le acordăm pentru Tora și pentru muncă, căci lumina din ea reformează.

Prin urmare, în mod special prin înmulțire, adică din dreapta, se ajunge la o stare de stânga, numită „negru". În acel moment se consideră că scrierea este așa cum ar trebui să fie. Dar doar negrul, atunci când o persoană nu exercită în mod extensiv poruncile Torei și *Mițvot* și spune despre sine că este rea, acest

rău se întinde din locul *Klipot* (cojilor) și nu există loc pentru acest lucru în singura autoritate.

Ar trebui să fim întotdeauna atenți să nu inversăm ordinea vremurilor de dreapta și stânga. Vorba înțelepților noștri despre versetul: „Ochii Domnului, Dumnezeului tău, sunt întotdeauna asupra ei de la începutul anului până la sfârșitul anului etc., uneori favorabil și uneori nefavorabil" . „Uneori favorabil", cum? Când Israel au fost complet răi la începutul anului și au fost condamnați cu puține ploi, dar în cele din urmă ei s-au pocăit. Este imposibil să adăugăm că, deoarece sentința a fost deja dată, dar Creatorul aduce ploile la timp pe solul care are nevoie de ele. Totul este în funcție de sol. „Uneori nefavorabil", cum? Când Israel a fost complet neprihănit la începutul anului și au fost condamnați la multe ploi, dar în cele din urmă au mers pe căi greșite. Este imposibil să fie diminuate, deoarece sentința a fost deja dată, dar Creatorul le aduce la timpul lor pe un sol care nu are nevoie de ele (*Roș Hașana*, 17b).

Eu interpretez acest lucru în două moduri: Un răspuns prietenilor care spun că atunci când s-au născut li s-a dat puțină putere de sus, însemnând o minte limitată care nu este nici dornică, nici înțelegătoare, nici cu o bună memorie sau energie sau cu o puternică și cuprinzătoare vedere. Mai degrabă, ei vorbesc prost despre capacitățile lor mintale și își spun că acest lucru se datorează probabil unui păcat din încarnarea anterioară, iar Creatorul i-a condamnat să coboare cu mici puteri corporale, de vreme ce la începutul anului, adică atunci când au fost creați, au fost condamnați la asta.

Cu toate acestea, ei trebuie să știe că dacă se pocăiesc, acele puține ploi, adică puținele capacități mentale, coboară pe pământ. Adică, ei folosesc toată energia pe care o au în mod pozitiv, iar acest lucru este suficient pentru măsura în care

pământul, adică inima, produce recolta- înmulțirea în Tora și *Mițvot*.

Dacă nu sunt răsplătiți, chiar dacă au fost condamnați la mai multe ploi, dar apoi au mers pe căi greșite, toate capacitățile corporale, numite „multe ploi”, sunt aduse jos nu în momentul în care pământul are nevoie de ele. Adică, ei își folosesc toată energia și spiritul nu pentru pământul sfințeniei, ci pentru un deșert, unde sunt animale rele. Dar pentru pământul care va da roade nu există ploi deloc. Acolo ei văd despre acei mari care, în ceea ce privește lucrul pur și curat, nu au nici minte și nici energie sau putere.

De asemenea, cineva ar trebui să-și pună mintea și inima numai pentru ca ploile să meargă acolo unde sunt necesare. Aceasta este o măsură suficientă, astfel încât pământul să poată da recoltele sale, iar acest lucru se numește „uneori favorabil”.

Acest lucru explică ceea ce au ilustrat înțelepții noștri, „uneori favorabil”, tocmai când au fost complet răi la începutul anului. De ce nu au spus că sunt neprihăniți și că au rămas neprihăniți? Mai degrabă, oricare ar fi puterea minții, el poate spune mereu că aceștia sunt mici. Ei au explicat despre aceasta că, chiar și cu răul complet la începutul creației lor, adică la începutul anului, când sunt condamnați la puține ploi, este încă suficient ca pământul, adică dorințele lui, să dea roadele *Kdușa* (sfințeniei).

Am dezvoltat acest lucru pentru a respinge scuzele pe care unii dintre prietenii inteligenți le folosesc pentru a-și explica acțiunile.

Un alt înțeles este că dacă o persoană nu este răsplătită cu corectarea muncii sale, astfel încât să fie curată, chiar dacă i se dă o anumită vitalitate a sfințeniei – pe care o poate folosi pentru a simți un pic de integritate în sine, astfel încât poate să laude și să îi mulțumească Creatorului pentru că îl aduce mai aproape de

lucrarea Sa – această forță trebuie să-l lumineze în timpul păstrării Torei și *Mițvot*, deoarece nu trebuie să intri în casa regelui purtând zdrențe.

Dacă nu este răsplătit, el se simte deplin când se angajează în lucruri inaccesibile, cum ar fi mâncarea și băutura și alte asemenea lucruri. Dar când se apropie de păstrarea Torei și *Mițvot*, el își simte josnicia. Rezultă că, în mod special la poarta împăratului, el poartă sacul umilinței și, prin urmare, nu poate da fructe binecuvântate pentru că blestematul nu se agăță de binecuvântat.

Mai degrabă, ar trebui să fie contrariu – tocmai atunci când face *Mițvot*, el ar trebui să se simtă întreg. Prin aceasta el se califică pe sine însuși ca Creatorul să însuflească *Șchina* asupra lui și este răsplătit cu încântarea și dulceața plăcerii superioare. În cele din urmă, el este milostivit de sus și se leagă la eternitatea Lui.

Dar lucrul cel mai important este să ne întărim în problemele credinței exact acolo unde apar întrebările „cine" și „ce".

Prin aceasta vom înțelege ce spune RAȘI despre versetul: „Acesta este statutul legii". Acestea sunt cuvintele Lui: „De vreme ce Satana și națiunile lumii numără Israel, spunând: 'Ce este această poruncă și care este motivul pentru ea?', El a scris un statut despre aceasta: 'Este un decret înaintea Mea și nu aveți nici o permisiune să vă îndoiți'. Aceasta înseamnă că de aceea raționamentul său nu este scris.

Dar ar părea logic că ar trebui să fie contrariu, ceea ce înseamnă că atunci când nu există nimeni care să ceară, nu este nevoie de un motiv. Dar când cineva întreabă, ar trebui să existe un raționament acolo. Cu toate acestea, sensul statutului legii se referă la credință, și tocmai acolo unde există întrebări, răspunsul ar trebui să fie mai presus de rațiune.

Cu aceasta veți înțelege, de asemenea, ceea ce au spus: „Să vină mama și să-și șteargă fiul ei curat”. Care este legătura dintre vaca roșie și vițel? Este din cauza jocului de cuvinte, unde el spune „vacă” și aici se spune „vițel”, că aceasta este singura legătură? Dar, așa cum am menționat mai sus, păcatul cu vițelul este așa cum este scris în „Introducere la Cartea Zohar”, MI-ELEH (cine sunt aceștia), așa cum se spune: „Aceștia sunt dumnezeii voștri,O Israel!” Adică cunoașterea și nu MI, numită *Hasadim* (îndurări), care este credință. Acesta este motivul pentru povestea despre vacă, care este credința deasupra rațiunii, și prin aceasta veți ispăși păcatul vițelului.

Prietenul tău, Baruch Șalom,

Fiul lui Baal HaSulam

SCRISOAREA NR.21

Manchester, 7 iulie 1956

Pentru studenți, viață lungă,

Sunt surprins că nu primesc scrisori de la voi în fiecare săptămână; Credeam că veți înlocui legătura care era între voi în timp ce eram în Israel, când vă plimbați să studiați Tora cu mâna, ceea ce înseamnă că veți scrie scrisori, dar tot nu ați ajuns la asta. Singurul dintre voi care excelează este ... că nu așteaptă răspunsul meu scris, ci face ceea ce trebuie. Presupun că are înțelegerea deplină a modului în care trebuie să se comporte.

Și Rabi... uneori se gândește că întrebările sale ar trebui să fie prezentate în scris și, uneori, crede că este suficient să le prezentăm în gândire. Cu toate acestea, el ar trebui să știe că este vorba de acțiuni de care avem nevoie, deoarece există „gândire, vorbire și acțiune" (și acțiunea ar trebui plasată în interiorul gândului), iar gândul ar trebui plasat în interiorul acțiunii. „Vorbirea" provine din cuvintele „Un vorbitor pe generație", adică un lider, pentru că avem nevoie ca gândul să devină o acțiune, pentru că totul are o corecție proprie.

Rabi ... a început să scrie, dar s-a oprit, iar de la Rabi ... nu am avut privilegiul de a primi chiar și profilul unei scrisori. În ceea ce-l privește Rabi ... când eram în Israel, primeam de la el o scrisoare o dată la două săptămâni. Sunt sigur că are o memorie

bună pentru că anul trecut a trimis o scrisoare la Londra, iar adresa fiind neclară, scrisoarea i s-a returnat. Poate că se teme că, în timp ce se va deranja să o scrie și să o trimită, scrisoarea se va întoarce la el. Se pare că, după părerea lui, efortul său ar fi în zadar și acest lucru ar putea fi un motiv suficient pentru el.

Dar adevărul nu este așa, după cum spun oamenii: „Nici durere, nici câștig”. Este, de asemenea, posibil ca el să aibă încredere în prietenul lui loial, deoarece el îl scuză pe prietenul său, făcând *Kiduș*(binecuvântare la începutul mesei festive) și răspunde la binecuvântarea lui. Iar Rabi ... trebuie să ia calea ascunderii și nu mai vreau să spun. Și ... cine nu mai are scuze, dar știe și crede că atunci când va începe să se gândească la scuze, va găsi cu siguranță câteva. Și în ceea ce privește bătrânul din grup, învățătorul nostru, Rabi ... are nevoie de iubire de prieteni, adică de cineva care să scrie pentru el.

Și totuși, trebuie să depunem efort, să avansăm și cu ajutorul Creatorului să atingem scopul dorit. Și cel mai important lucru care ni se cere este rugăciunea. Trebuie să înțelegem de ce ne-a fost dată rugăciunea. Ar putea Creatorul să ne dea abundență fără rugăciune? Cu toate acestea, Baal HaSulam a spus că totul este lipsit de gust dacă nu există o dorință și un apetit pentru ea, numită „poftă”.

Atunci când o persoană începe să meargă pe calea muncii și pregătește *Kelim* (vasele) pentru a primi darul de la Creator, Creatorul îi dă spațiu pentru a-i crește dorința. Acest lucru se face în mod special prin rugăciune. Respingerea și ascunderea pe care o primim de la El și eforturile pe care le facem să progresăm de fiecare dată - în timp ce vedem că mergem înapoi - intensifică necesitatea ajutorului Creatorului.

Așa este și natura - omul își doreste și de fiecare dată își imaginează că deja merge pe calea cea înaltă. Și brusc, privește înapoi la locul de unde a plecat, apoi părăsește calea și se

reconectează cu oamenii nevoiași și îi urmează. Când vede că este printre cei nevrednici, adică în erezie, începe să revină încă o dată pe calea credinței. Apoi, prin rugăciune, pofta crește și se extinde până când ajunge la un nivel în care Creatorul spune că Vasele-*Kelim* ale sale sunt acum gata să primească mântuirea. Apoi, omul este răsplătit cu ascultarea rugăciunii de către Creator.

Dar, într-adevăr, fiecare rugăciune prin care o persoană se roagă este pe calea corectării, deoarece fiecare rugăciune adaugă partea sa, ceea ce înseamnă că extinde vasele de primire. Acesta este sensul la „Creatorul dorește rugăciunea celui neprihănit", adică prin rugăciune, dorințele omului se extind și fiecare rugăciune pe care o ridică și vede că nu a primit încă un răspuns îl face să aibă nevoie de Creator, pentru că simte prin organele sale că doar însuși Creatorul îl poate ajuta.

Din toate cele de mai sus rezultă că, chiar și în cele mai joase stări, există loc de rugăciune prin care Creatorul îl va elibera de josnicia sa. Dar când o persoană își simte josnicia și fuge de luptă, înseamnă că prin toate respingerile pe care le-a primit pentru a se apropia de El, el a crescut mai departe. Prin urmare, aceasta necesită o inimă specială de depășit în rugăciune.

Dar cel mai important lucru pe care trebuie să-l știm este că fiecare persoană are un punct în inimă care îi dă puterea de a lucra. Dar când luăm această forță și o folosim pentru a lucra în mod obișnuit, adică „în mod automat", atunci nu mai are energie să lucreze pentru scopul principal, pentru că organismul știe că a lucrat deja în Tora și *Mițvot* și nu are mai multă energie pentru a face mai multe lucruri.

Trebuie să știm că nu trebuie să adăugăm acțiuni, fie în *Mițvot* care se fac din obișnuință, fie în *Mițvot*care se fac din credință. Este așa pentru că cel care este cu adevărat neprihănit nu va face mai mult de patru *Țițiot* (franjuri) la îmbrăcămintea

lui și nu va purta *Tfilin* sau nu a pus două *Mezuzot* (pl. de la *Mezuza*) pe tocul ușii și așa mai departe.

Numai în intenție există o diferență în ce este obligatoriu - mediul sau credința, adică obiceiurile pe care le-a absorbit din mediul înconjurător sau din cauza poruncii Creatorului. Acesta este sensul unei „rugăciuni pentru cei săraci, când este înfășurat și își varsă cuvintele înaintea Domnului”.

Din cărțile sfinte se știe că rugăciunea celor săraci este acceptată mai sus. Trebuie să știm ce este o rugăciune a celor săraci. Acest lucru este explicat în versetul „O rugăciune pentru cei săraci când este înfășurat”. Ce dorește el? Să-și verse cuvintele în fața Creatorului, pentru ca toate cuvintele să fie doar înaintea Creatorului și nu în fața mediului.

Există o regulă conform căreia o persoană lucrează întotdeauna numai pentru cauză, sau că mediul este cauza sa de a lucra. Rezultă că lucrează în fața mediului și nu în fața Creatorului. Omul ar trebui să respingă acest lucru. De ce trebuie să fie în fața Creatorului? El trebuie să ceară Creatorului să aibă milă de el.

Acesta este sensul a ceea ce este scris în Zohar: „O rugăciune pentru cei săraci”. *Zohar* interpretează: „Deoarece sunt resentimente, omul trebuie să se răzbune pe faptul că primește toată vitalitatea lui din mediul înconjurător. Dar când începe să lucreze în credință, el nu are nici o vitalitate și lucrarea devine atât de detestabilă pentru el, ca o carcasă”.

Baal HaSulam a spus despre acest lucru ce a spus porumbelul lui Noe: „Aș prefera ca mâncarea mea să fie amară ca măslinele, decât să fie din mâna omului”. Este așa pentru că scopul principal este doar să ne apropiem de El și adevărul își va arăta calea, adică dacă credința este cea potrivită.

De aceea, atunci când cineva dorește să atingă Tora și *Mițvot Lișma* (de dragul Său), dar nu are nicio vitalitate în asta, este un semn că el nu are încredere în Creator și cum poate lucra când nu crede în El? Prin urmare, acesta este singurul punct în care trebuie să facem toate eforturile pe care le-am dobândit din punctul din inimă, deoarece fiecare punct din inimă dă putere de muncă, dar dacă această forță este folosită pentru a servi mediul ...

Prin aceasta veți înțelege cuvintele înțelepților noștri: „Orice ucenic înțelept fără cunoaștere, o carcasă este mai bună decât el". Trebuie să înțelegem acest lucru: Dacă nu are cunoștințe, de ce este numit „ucenic înțelept"? El este un discipol înțelept în ceea ce a învățat din mediul înconjurător, dar el nu are „cunoașterea" numită *Dvekut* (adeziune) cu Creatorul. El vede că, dacă nu ia forță pentru muncă din mediul înconjurător, ci din intenția de a dărui, atunci lucrarea lui devine atât de urâtă ca o carcasă în ochii lui, deoarece „aceasta este calea Torei lui - duce o viață de întristare". Aceasta înseamnă că el simte durere în lucrarea sa și nu este mulțumit, așa cum s-a spus despre porumbelul, care a spus: „Mai degrabă aș prefera ca mâncarea mea să fie amară ca măslinele" etc.

Într-adevăr, de ce sunt acestea amare? Aceasta se datorează faptului că munca *Lișma* este împotriva naturii, care este primirea atât în minte, cât și în inimă. Înainte ca o persoană să-și dezvăluie rugăciunea, Creatorul nu o poate salva, după cum se spune: „Este o vreme de necaz pentru Iacov, dar Iacov va fi izbăvit din ea", pentru că numai atunci primește pofta pentru Creator, acest lucru este privit ca „Dacă Creatorul nu-l ajută, el nu-l poate depăși", altfel este împotriva firii.

Dar când mediul îi dă mâncarea, adică se simte receptiv în Tora și în muncă, el are, în mod natural, vitalitate. În acel moment nu are nevoie de Creator și nu are nicio cerere de a primi

cunoștințe, care este „și cunoașteți această zi și răspundeți inimii voastre". Acestea sunt răspunsurile către inimă când o persoană este răsplătită cu *Dvekut* cu Creatorul.

Acesta este înțelesul „unui student în care nu există cunoștințe, o carcasă este mai bună decât el". Adică, este mai bine pentru el să-și ia lucrarea asupra sa, care este la fel de detestabilă pentru el ca o carcasă fără viață. Acesta este și sensul la „ca o carcasă pe stradă, dar nu au nevoie de oameni", ceea ce înseamnă că, dacă vă aflați pe stradă, și anume în mediul înconjurător, luați-vă o lucrare simplă să nu aveți nevoie de oameni, adică să primiți susținere și hrană din mediul înconjurător, numită „oameni".

Acesta este și sensul la „Faceți-vă ziua de Șabat o zi de lucru, dar să nu aveți nevoie de oameni". Asta înseamnă că așezarea inimii va fi ca o zi de lucru. Chiar dacă nu simțiți nici o sfințenie, adică o aranjare pe inimă atunci când nu aveți nici o vitalitate, dar să nu aveți nevoie de oameni pentru a vă oferă hrană. Mai degrabă, de fiecare dată când nu există vitalitate, întoarceți-vă la Creator pentru a avea milă de noi și a ne elibera de la întuneric la lumină, de la înrobire în trup la răscumpărare.

O persoană ar trebui să insiste să meargă pe calea Creatorului cât de mult poate și să nu urmeze căile mediului. Acesta este sensul celor spuse de înțelepții noștri: „Fiecare ucenic înțelept, care nu este la fel de tare ca oțelul, nu este un ucenic înțelept". Trebuie să examinăm acest lucru: Dacă este un ucenic înțelept, adică dacă este expert în *Mișna* și *Gemara* și observă *Mițvot*, de ce nu este privit ca un ucenic înțelept dacă nu este atât de tare ca oțelul? Totuși, așa cum am menționat mai sus, el ar trebui să stea în picioare ca oțelul și să nu ia putere din mediul înconjurător, iar apoi va ajunge într-o stare de „şi copiii lui Israel gemeau din pricina robiei".

Principalul sfat pentru aceasta este rugăciunea. Fiecare dintre voi ar trebui să dedice timp pentru rugăciune, mai ales celor care au slujit Marelui Arbore (Baal HaSulam), iar meritul său ne poate ajuta să ne urmăm calea de lucru pe care el a stabilit-o pentru noi.

„Drepții sunt mai mari în moartea lor decât în viața lor". Aceasta înseamnă că cei neprihăniți sunt mari în moartea lor, adică atunci când o persoană simte neprihănirea când trăiește, adică vede măreția drepților. Acest lucru se întâmplă deoarece atunci când vede micime în cei neprihăniți, este în favoarea acestuia, pentru că uneori o persoană trebuie să-și dezvăluie propria rugăciune, văzând că a rămas singură în lume, așa cum este scris: „Și nimeni nu va urca cu voi pe munte". Atunci când o persoană trebuie să urce pe muntele Domnului, nu vede pe nimeni de la care să primească sprijin. ... a auzit acest lucru Baal HaSulam.

Într-un alt mod, adică în afara căii credinței, se numește „cadrul sfânt". După cum a spus Baal HaSulam, „cadru" înseamnă mișcare generală. Adică, pământul în ansamblul său se mișcă, însă în elementul individual încă nu există mișcare și nici senzație de adevăr. Mișcarea individuală este numită „vegetativă". Aceasta este acordată în mod special celor care urmează calea adevărului, așa cum este scris: „Nimeni nu citește corect și nu există o frază exactă. Haosul este sigur și un cuvânt în van duce la muncă (și produce neadevăr)".

Din explicarea cuvintelor de mai sus, cu cuvintele de mai sus, putem înțelege oarecum ce se explică în TES (Talmud Eser haSfirot-Studiul celor Zece Sfirot), că există trei stări, numite *Holam, Șuruk, Hirik. Holam* este numit „fundul *Hei* în *Eynaim* (ochilor)", iar Kelim ale celui de sus sunt în cel inferior. Aceasta înseamnă că atunci cel inferior vede că sfânta *Șchina* este în praf,

ceea ce înseamnă că există blocaj asupra *Eynaim*, care este Providența deschisă (și nu credință).

Adică, cel superior s-a restrâns și-și arată *Katnut* (micimea), astfel încât cel inferior să poată lua asupra sa alegerea. Acest lucru se datorează faptului că, în mod special în timpul ascunderii, există loc de alegere. Dar, în revelarea Providenței, când vede măreția celui superior, se numește „cunoaștere" și nu „credință", iar apoi nu mai există nici o lucrare. Din aceasta rezultă că cel superior s-a degradat pe Sine și S-a coborât de dragul celui inferior. Și apoi există o alegere în cel inferior, pentru că atunci poate fi calomnie.

Iar când cel inferior ia această lucrare asupra sa prin rugăciune, muncă și credință, toate trei merg împreună și, în general, numai sub forma credinței. Apoi, el este răsplătit cu vederea *Gadlut*(maturității / măreției) celui superior, iar acest lucru se numește „cel superior care-și ridică AHP-ul de la cel inferior", adică el era cu cel inferior și apărea sub forma cuiva inferior (ca în „Un student exilat, profesorul său este exilat cu el". Baal HaSulam a interpretat că dacă o persoană este în *Katnut*(micime), atunci oriunde privește, fie la Creator, fie la prieteni, totul are forma unuia mic în ochii lui).

Iar când Creatorul aude rugăciunea celui inferior, cel superior ridică AHP-ul lui, coborând partea inferioară a *Hei* de la *Eynaim*, care este Providența deschisă, și apoi vede că cel superior este în *Gadlut*. Rezultă că cel inferior urcă prin cel superior - dacă vede că cel superior este măreț și atunci el devine mare. Aceasta este în mod special prin faptul că AHP este cu cel inferior, ceea ce înseamnă că cel inferior regretă că cel superior este în *Katnut*. Aceasta se numește „Șchina (Divinitatea) în praf", și se numește *Șuruk*.

Cu toate acestea, acest lucru cauzează pierderea locului de muncă inferior, iar cel inferior nu vrea să primească toată *Gadlut*

a sa, considerat *GAR de Hohma*. În acel moment, cel superior se diminuează datorită celui inferior, considerat că cel superior este amestecat cu cel inferior, *GE* a celui inferior. În acel moment, cel inferior îl face pe cel superior să se diminueze din nou în *Hirik*. Aceasta este considerată ca fiind cauză a celui inferior, că cel inferior poate primi această cunoaștere numai ca *ZAT*, care este privită ca fiind în îmbrăcămintea *Hasadim*. Cu alte cuvinte, în măsura în care poate merge pe calea credinței, el primește cunoștințe și nu mai mult. În caz contrar el nu ar avea loc de alegere.

Nu intenționez să interpretez decât dacă cineva cere mai multă interpretare. Atunci ar trebui să-mi scrie întrebările și dacă sunt răsplătit, îi voi răspunde.

De la prietenul vostru care așteaptă răscumpărarea,

Baruch Șalom HaLevi

Fiul lui Baal HaSulam

SCRISOAREA NR.22

Manchester, 7 iulie 1956

Pentru prietenul meu,

Am citit scrisoarea în care anunți că ai vremuri întunecate și vremuri strălucitoare. Să știi prietene că așa este Tora, așa cum s-a spus: „Veți duce o viață de întristare”.

Există trei feluri de viață:

1) Viața celor răi, care se numește „moarte”;

2) Viața celor care urmează căile Creatorului, care este numită „o viață de întristare”;

3) Viața celor neprihăniți, adică cei care au fost deja răsplătiți cu Tora, care gustă viața reală, așa cum au spus înțelepții noștri: „Pentru cineva care învață Tora *Lișma* (de dragul Său), lumea întreagă este plină de merite”.

Prin urmare, dacă scrii că ai o viață de întristare, este un semn că mergi pe calea Torei. Asta înseamnă că ai întuneric și strălucire pentru că acesta este modul de scriere a Torei-negru pe alb. Cu toate acestea, trebuie să te străduiești să ai foc negru peste focul alb, ceea ce înseamnă că tot ceea ce simți va fi o flacără arzătoare.

Cerându-mi să îți scriu ordinea lucrării, să știi că de îndată ce vei începe să lucrezi, îți vei aminti tot ce ai auzit de la mine și de la Baal HaSulam. Faptul că uiți este pentru binele tău, și

numai în timpul lucrării, Tora de care ai nevoie apare înaintea ta. Cu toate acestea, voi scrie câteva lucruri pentru tine.

De îndată ce o persoană își deschide ochii, este deja obișnuită să ia o carte sau să spună binecuvântările sau să spună: „Mulțumesc …”. Totul necesită pregătire prealabilă, adică să nu mai fugim. Mai degrabă, când începem să spunem „mulțumesc”, ar trebui să știm cine ne obligă să spunem acest lucru – este un obicei sau există un motiv pentru care ar trebui să spun, „mulțumesc”. „Mulțumesc” ar trebui să fie spus în cazul în care există o dispută, după cum spuneau înțelepții noștri, „mulțumesc lui Rabi Yehoșua Letan” (Ketubot 16). Mai exact, atunci când există negru putem vorbi de alb. În acel moment trebuie să vezi adevăratul motiv pentru care ești obligat.

Este mai bine pentru tine să știi cu siguranță că obligația ta, adică motivul pentru care lucrezi din toată inima, este că ai auzit de la Baal HaSulam că trebuie să mergi pe calea credinței și să crezi că Creatorul aude rugăciunea și că Creatorul dorește rugăciunea celor drepți, adică cei care doresc să fie neprihăniți, dar nu pot, datorită răului din ei, și să ceri Creatorului să le trimită ajutor de sus.

Înțelepții noștri au spus: „Dacă Creatorul nu-l ajută, nu o va învinge” și „Cel care vine să se purifice este ajutat” și așa cum este scris în sfântul *Zohar*: „Cu ce? Cu un suflet sfânt”.

Creatorul dorește să primim Tora. Prin urmare, trebuie să simțim o lipsă pentru Tora, pentru că luxul nu este dat de sus, ci doar necesitățile, pentru că cineva simte o nevoie numai pentru ceea ce este cu adevărat necesar (pentru că nu există lumină fără un *Kli* (vas). Dar cât privește luxul, o persoană nu simte lipsa – de a avea nevoie de Creator.

Principalul beneficiu este ca o persoană să aibă nevoie de Creator, adică de Dăruitorul Torei. De aceea, atunci când o persoană simte josnicia sa, este un motiv pentru ea de a avea

nevoie de Creator. Dar când simte că se poate ajuta – că nu are nevoie de Creator – este separată de El.

Principalul lucru prin care trebuie răsplătit este *Dvekut* (adeziunea) cu Creatorul, căci aceasta este esența corecției din partea noastră, când o persoană începe să creadă în Creator, căci acesta este cel mai important lucru. Aceasta este doar o indicație dacă o persoană merge pe calea reală. Când își vede adevărata stare, atunci ar trebui să spună „Mulțumesc", deși bunul simț nu-i dă nici un motiv să o spună.

Și referitor la cele patru ore despre care am vorbit, trebuie să le păstrezi, ceea ce înseamnă să aranjezi lucrarea. Asta înseamnă:

1) Exilul *Șchina* (Divinității). Aceasta înseamnă că *Șchina* este în praf și că toată lumea vede că Providența este ascunsă și că este ascuns faptul că Creatorul este cel care face binele. Creatorul este cel care face această ascundere, astfel încât Tora și *Mițvot* (porunci / fapte bune / corecții) vor avea gustul prafului, pentru a-i da omului posibilitatea de a alege.

Acest lucru se întâmplă deoarece doar acolo unde există alegere există credință. Dar acolo unde există cunoaștere, adică Providență deschisă, nu există loc de alegere, adică de credință. De aici rezultă că omul a făcut toate acestea, deoarece înainte de a fi răsplătit cu credință, credința completă, sfânta *Șchina* trebuie să i se pară ca praful. Omul trebuie să regrete acest lucru, și acesta este sensul la „Dacă este răsplătit, el se condamnă pe sine ...".

2) Dacă este adevărat. Scopul omului este doar pentru beneficiul Creatorului, adică, dacă nu are acest scop, el nu dorește să trăiască în lume și există doar pentru el însuși. Și pentru a examina starea reală, fără compromisuri, doar pentru a vedea adevărul, dacă vede că trupul are considerații că merită să existe pentru el însuși, adică să se laude pe sine, atunci există loc de rugăciune către Creator. Adică, atunci își vede josnicia.

3) Angajați în cuvintele Torei. Aceasta va fi în mod specific în deplinătate, așa cum a spus Baal HaSulam: „Blestemații nu se agăță de binecuvântați". Prin urmare, în timp ce vă angajați în Tora, ar trebui să atrageți lumina și atunci este timpul pentru a fi complet.

Trebuie să credem ceea ce înțelepții noștri au spus: „De la Matanah la Nahaliel". Tora se numește *Matanah* (dar). Adică faptul că omului i se permite să învețe și să se roage și să păstreze *Mițvot* chiar și un minut pe zi, este un dar al Creatorului, căci în lume există câteva miliarde de oameni cărora Creatorul nu le-a dat șansa de a se putea gândi la Creator pentru un minut pe an. De aceea, în timp ce ne angajăm în Tora, trebuie să fim bucuroși, căci numai prin bucurie omul este răsplătit cu imaginea Torei.

Tora este împărțită în două perioade:

1) Învățare simplă, pe măsură ce cineva învață pentru a înțelege pur și simplu chestiunea.

2) Scrutând cât de mult posibil, astfel încât Creatorul te va ajuta să înțelegi caracterul intern al lucrurilor. Dacă examinezi problema pentru a înțelege, vei face pentru tine *Kelim* (vase) în care vei putea primi internalizarea.

Acesta este și modul în care ar trebui să împarți rugăciunea.

Fie ca Creatorul să ne deschidă ochii și să fim răsplătiți cu învățătura Lui – cum să ieșim din înrobire, la răscumpărare.

Prietenul tău, Baruch Șalom HaLevi

Fiu al lui Baal HaSulam

SCRISOAREA NR.23

Manchester, August 1956

Pentru prieteni, fie ca ei să trăiască veșnic,

Aș dori să fiu mai aproape de prieteni odată cu apropierea anului nou. Trebuie să ne întărim cu încredere că vom fi răsplătiți cu răscumpărarea generală, că numele gloriei Împărăției Sale va fi descoperit peste tot pământul, iar cei care sunt departe vor auzi și vor veni. Adică cei care au simțit că sunt departe de a lucra în sfințenia pură vor fi răsplătiți cu auzul, moment în care există o unificare de a face și a auzi, așa cum este scris: „El ridică pe sărac din ţărână, înalţă pe cel lipsit, din gunoi".

Se știe că există două discernăminte generale: 1) minte și 2) inimă. Când o persoană are gustul prafului în munca sa, ca în „Un șarpe, tot ce mănâncă este țărână", ceea ce înseamnă că gustul lui în Tora și *Mițvot* (porunci) este doar cel al prafului, motivul este că este sărac, că îi lipsește credința. De asemenea, el intră într-o stare a inimii atunci când voința de a primi este pentru poftele lumești, numită „gunoi", iar apoi este un mizerabil.

Când regretă, adică se roagă și strigă către Creator să-l ajute în situația sa, ce strigă el? „Ridicați pe cei săraci din praf", pentru că este sărac și simte gustului prafului și este nenorocit și căzut în gunoi și totul din cauza ascunderii feței care este în lume. În

acel moment, cerem Creatorului să ne elibereze din sclavie, la libertate.

Acesta este sensul celui care se roagă lângă stâlp. În Sulam (Comentariul Scara), el interpretează că asta înseamnă *AHP* al celui superior care a căzut în *GE* al celui inferior. Când cel superior ridică *AHP*-ul său, *GE*-ul inferior se ridică și el. Este scris, de asemenea, că prin stâlp, sufletele se ridică din lume în lume și aceasta este legătura dintre cel superior și cel inferior.

Putem interpreta acest lucru conform modului nostru, însemnând că prin căderea *Kelim* (vaselor) de la cel superior până la locul celui inferior, ceea ce înseamnă: dacă cel inferior simte *Katnut* (micimea) celui superior; acesta este înțelesul la „Israel care a fost exilat, *Șchina* (Divinitatea) este cu ei". Aceasta înseamnă că *Șchina* este de asemenea în exil cu ei și se numește „Șchina în praf", și anume că Tora și gustul muncii este ca praful.

Când o persoană regretă exilul *Șchina*, a Divinității, adică atunci când *Șchina* nu este în exil, ci se ascunde pentru Israel, și este de acord că cel inferior va vorbi despre cel superior tot ceea ce este menit să spună, căci cel inferior vorbește astfel pentru că simte în acest fel.

Când regretă și se roagă din adâncul inimii pentru a ridica *Șchina* din praf, prin aceasta cel superior se revelează celui inferior în deplina lui *Gadlut* (măreție). În acel moment, cel inferior, de asemenea, urcă.

Rezultă că acesta este stâlpul menționat mai sus, adică prin acest stâlp, rugăciunile cresc de la o lume la alta, adică de la o revelație la una de o mai mare strălucire. De aceea trebuie să ne rugăm în mod special lângă acest stâlp.

Prin aceasta vom înțelege de ce *Roș Hașana* (începutul anului) și *Yom Kipur* sunt considerate zile bune (sărbători), deși sunt judecăți. Judecata se referă în primul rând la plenitudinea

care apare în acele vremuri. Există temeri că cei din afară ar putea intra în primire de sine în minte și în inimă. De aceea trebuie să creștem trezirea pentru pocăință.

Pocăința înseamnă a întoarce dorința de a primi în a fi o dorință de a dărui. Prin aceasta ne întoarcem la adeziunea cu sursa superioară și ni se acordă veșnica *Dvekut* (adeziune). În acel moment, putem să primim plenitudinea care apare în zilele teribile (cele zece zile de pocăință dintre *Roș Hașana* și *Yom Kipur*), deoarece hrănirea este alocată de *Roș Hașana* (începutul anului), ceea ce înseamnă că apare lumina *Hohma* a plenitudinii și clarității.

Cu toate acestea, trebuie să pregătim *Kelim* (vasele) care vor fi gata să primească lumina *Hasadim*(îndurării) pe care trebuie să o atragem. Aceasta este pocăința și trezirea *Rahamim* (compasiunii), la fel ca în „pe cât este El de milostiv, fii tu milostiv”, de atunci vom putea să primim puritatea totală.

Acesta este motivul pentru care este considerată o zi bună, datorită apariției plenitudinii. Acesta este și sensul de „a sufla în *Șofar* (cornul festiv) la lună nouă, la lună plină, în ziua noastră festivă”. Cuvântul *Șofar* vine din cuvântul *Șapru* (mărește) *Maaseichem* (lucrările tale), deoarece acum există un acoperământ pentru lună, adică ascundere.

Nu am putut elabora din cauza apropierii sărbătorii și vă doresc să aveți o bună înscriere și semnătură.

De la prietenul vostru care vă trimite salutări și tot ce e mai bun,

Baruch Șalom HaLevi Așlag

SCRISOAREA NR.24

7 Noiembrie, 46

Salutări şi toate cele bune

Către prietenul meu,

Ca răspuns la scrisoarea ta din 27 Octombrie, cu privire la prima ta întrebare despre necesitatea de a sta de gardă şi de a evoca dragostea în inimile prietenilor, pe care îi găseşti necuviincioși, văd că asta va fi necesar pentru tine. Ştii ceea ce a spus Baal HaSulam, că de la cum se comportă om cu om se învaţă cum să se comporte omul cu Creatorul.

Este aşa deoarece Lumina Superioară este în repaos complet, şi este necesar ca mereu să fie evocată iubirea, „Până când iubirea nunţii noastre place". Cu alte cuvinte, ţi se arată de Sus, că pe această cale trebuie mereu să evoci iubirea numelui Său, deoarece El îţi aşteaptă trezirea.

Adică, precum vezi, în iubirea pentru prieteni ai drepturile pe care le vezi, adică aşa cum ţi se arată de Sus, tu eşti cel care îi trezeşte (deşi adevărul nu este tocmai aşa; dacă întrebi prietenii, nu sunt sigur că sunt de acord cu dovada ta, că numai tu eşti cel care îi doreşte şi nu e și invers).

Acesta este înţelesul a „un judecător are numai ceea ce ochii lui pot vedea". Adică, atât cât ţine judecata, trebuie să o faci numai prin dovezile tale. Acesta este motivul pentru care ţi se

arată de Sus, că în acest fel trebuie să continui să trezeşti iubirea pentru Creator, că trebuie mereu să stai de pază, toată ziua şi toată noaptea, când simţi o stare de zi sau o stare de noapte.

Spunem Creatorului, „A Ta este ziua şi a Ta este noaptea”. Aşadar, noaptea, întunericul nopţii vine, de asemenea de la Creator în favoarea omului, aşa cum este scris, „Zi după zi rostește vorbirea şi noapte după noapte exprimă cunoaşterea” (vezi Comentariul Sulam, Partea 1, Paragraf 103).

Prin urmare, trebuie să evoci inima prietenilor până când flacăra se ridică de una singură, aşa cum înţelepţii noştri au spus despre asta, „Când aprinzi lumânările”. Prin asta, vei fi recompensat cu trezirea iubirii Creatorului pentru noi.

Şi despre cea de-a doua întrebare a ta, că tu trebuie să trezești inima prietenilor, care după ce au fost recompensaţi deja cu vederea importanţei studiului, etc., tot nu respectă lecţiile – acesta este de asemenea meritul tău.

Cu alte cuvinte, trebuie să vezi pentru tine că Creatorul ţi-a dat deja apropierea Lui de câteva ori. Au fost deja câteva dăţi când ai simţit că nu ai o altă grijă pe lume decât să rămâi lipit de El pentru totdeauna, fiindcă eşti nedemn să servești Regele, chiar şi în cele mai simple munci, fiindcă, de ce ai fi tu mai privilegiat decât contemporanii tăi?

Şi totuşi, aştepţi ca Creatorul să te trezească să munceşti, adică să ai o trezire de Sus, şi apoi vei începe să studiezi lecţiile.

Adică, exact aşa cum trebuie să trezeşti tu ceilalţi studenţi, spui că Creatorul ar trebui să te trezească pe tine. Adică, dacă Creatorul îţi dă un motiv şi un gust bun în muncă, eşti de acord să munceşti. Dar înainte de asta, nu poţi. Apoi, ţi se arată de Sus cât de jos şi de inferiori consideri că sunt studenţii.

Şi referitor la a treia întrebare, despre a ţine grupul prin exagerări mari, aşa este, deoarece aşa se comportă oamenii când

le este teamă că pruncul va ieşi din casă singur noaptea. Ei îi spun, „Este un urs afară şi alte bestii sălbatice”, deoarece copilul nu poate înţelege în niciun alt fel. Cu alte cuvinte, dacă ar fi ştiut adevărul, dacă ar fi știut că nu este niciun leu sau urs afară dar, că este cel mai bine pentru un copil să se ducă la culcare, şi cel mai important, să rămână înăuntru în casă, copilul nu ar fi fost capabil să accepte adevărul.

De aceea, trebuie să ştii fratele meu, că pentru a accepta calea adevărului şi cuvintele adevărului spuse de Baal HaSulam, nu sunt mulţi oameni care pot auzi cuvintele adevărului, fiindcă tu vezi doar mulţi copii. Şi ce îţi pot spune eu, atunci când tu eşti doar la grădiniţă, şi eşti impresionat de ei, și îmi scrii că sunt preocupați şi veseli? Într-adevăr, aşa este felul copiilor – să fie preocupați şi veseli. Dar se ştie că un copil nu este luat în serios când plânge, sau când este vesel, deoarece sentimentele şi emoţiile sale sunt legate de chestiuni neimportante.

Şi când vezi că corpul plânge în timpul serviciului, eşti impresionat, şi când este vesel şi dansează, eşti impresionat, şi că îi invidiezi pe copii că sunt preocupați şi că dansează. Şi ce vrei? Să fii din nou copil? Ar trebui să ştii, frate, că zilele copilăriei tale s-au sfârşit, fiindcă înainte să intri în clasa lui Baal HaSulam, dansai exact ca şi ei.

Şi fie ca Creatorul să ne însoţească în lumea fizică şi în spiritualitate.

Prietenul tău, Baruh Șalom HaLevi Așlag

Fiul lui Baal HaSulam

SCRISOAREA NR.25

7 Noiembrie, 46

Salutări şi toate cele bune

Către prietenul meu,

Ca răspuns la scrisoarea ta din 27 Octombrie, cu privire la prima ta întrebare despre necesitatea de a sta de gardă şi de a evoca dragostea în inimile prietenilor, pe care îi găseşti necuviincioși, văd că asta va fi necesar pentru tine. Ştii ceea ce a spus Baal HaSulam, că de la cum se comportă om cu om se învaţă cum să se comporte omul cu Creatorul.

Este aşa deoarece Lumina Superioară este în repaos complet, şi este necesar ca mereu să fie evocată iubirea, „Până când iubirea nunţii noastre place". Cu alte cuvinte, ţi se arată de Sus, că pe această cale trebuie mereu să evoci iubirea numelui Său, deoarece El îţi aşteaptă trezirea.

Adică, precum vezi, în iubirea pentru prieteni ai drepturile pe care le vezi, adică aşa cum ţi se arată de Sus, tu eşti cel care îi trezeşte (deşi adevărul nu este tocmai aşa; dacă întrebi prietenii, nu sunt sigur că sunt de acord cu dovada ta, că numai tu eşti cel care îi doreşte şi nu e și invers).

Acesta este înţelesul a „un judecător are numai ceea ce ochii lui pot vedea". Adică, atât cât ţine judecata, trebuie să o faci numai prin dovezile tale. Acesta este motivul pentru care ţi se

arată de Sus, că în acest fel trebuie să continui să trezeşti iubirea pentru Creator, că trebuie mereu să stai de pază, toată ziua şi toată noaptea, când simţi o stare de zi sau o stare de noapte.

Spunem Creatorului, „A Ta este ziua şi a Ta este noaptea". Aşadar, noaptea, întunericul nopţii vine, de asemenea de la Creator în favoarea omului, aşa cum este scris, „Zi după zi rostește vorbirea şi noapte după noapte exprimă cunoaşterea" (vezi Comentariul Sulam, Partea 1, Paragraf 103).

Prin urmare, trebuie să evoci inima prietenilor până când flacăra se ridică de una singură, aşa cum înţelepţii noştri au spus despre asta, „Când aprinzi lumânările". Prin asta, vei fi recompensat cu trezirea iubirii Creatorului pentru noi.

Şi despre cea de-a doua întrebare a ta, că tu trebuie să trezești inima prietenilor, care după ce au fost recompensaţi deja cu vederea importanţei studiului, etc., tot nu respectă lecţiile – acesta este de asemenea meritul tău.

Cu alte cuvinte, trebuie să vezi pentru tine că Creatorul ți-a dat deja apropierea Lui de câteva ori. Au fost deja câteva dăţi când ai simțit că nu ai o altă grijă pe lume decât să rămâi lipit de El pentru totdeauna, fiindcă eşti nedemn să servești Regele, chiar şi în cele mai simple munci, fiindcă, de ce ai fi tu mai privilegiat decât contemporanii tăi?

Şi totuşi, aştepţi ca Creatorul să te trezească să munceşti, adică să ai o trezire de Sus, şi apoi vei începe să studiezi lecţiile.

Adică, exact aşa cum trebuie să trezeşti tu ceilalți studenţi, spui că Creatorul ar trebui să te trezească pe tine. Adică, dacă Creatorul îţi dă un motiv şi un gust bun în muncă, eşti de acord să munceşti. Dar înainte de asta, nu poţi. Apoi, ţi se arată de Sus cât de jos şi de inferiori consideri că sunt studenţii.

Şi referitor la a treia întrebare, despre a ţine grupul prin exagerări mari, aşa este, deoarece aşa se comportă oamenii când

le este teamă că pruncul va ieşi din casă singur noaptea. Ei îi spun, „Este un urs afară şi alte bestii sălbatice”, deoarece copilul nu poate înțelege în niciun alt fel. Cu alte cuvinte, dacă ar fi ştiut adevărul, dacă ar fi știut că nu este niciun leu sau urs afară dar, că este cel mai bine pentru un copil să se ducă la culcare, şi cel mai important, să rămână înăuntru în casă, copilul nu ar fi fost capabil să accepte adevărul.

De aceea, trebuie să ştii fratele meu, că pentru a accepta calea adevărului şi cuvintele adevărului spuse de Baal HaSulam, nu sunt mulţi oameni care pot auzi cuvintele adevărului, fiindcă tu vezi doar mulţi copii. Şi ce îţi pot spune eu, atunci când tu eşti doar la grădiniţă, şi eşti impresionat de ei, și îmi scrii că sunt preocupați şi veseli? Într-adevăr, aşa este felul copiilor – să fie preocupați şi veseli. Dar se ştie că un copil nu este luat în serios când plânge, sau când este vesel, deoarece sentimentele şi emoţiile sale sunt legate de chestiuni neimportante.

Şi când vezi că corpul plânge în timpul serviciului, eşti impresionat, şi când este vesel şi dansează, eşti impresionat, şi că îi invidiezi pe copii că sunt preocupați şi că dansează. Şi ce vrei? Să fii din nou copil? Ar trebui să ştii, frate, că zilele copilăriei tale s-au sfârşit, fiindcă înainte să intri în clasa lui Baal HaSulam, dansai exact ca şi ei.

Şi fie ca Creatorul să ne însoţească în lumea fizică şi în spiritualitate.

Prietenul tău, Baruh Șalom HaLevi Așlag

Fiul lui Baal HaSulam

SCRISOAREA NR.26

Manchester, 7 decembrie 1956

Pace și toate cele bune pentru prietenul meu, cel mai drag om, urmărind dreptatea și mila, și încununat cu virtuți.

În această dimineață, am primit scrisoarea ta, împreună cu douăzeci de gerah, care este un șekel. Îți voi scrie ceva privitor la Hanuka conform cu ceea ce am auzit de la Baal HaSulam, o explicație cu privire la ceea ce au spus înțelepții noștri, „Ce este *Hanuka*? *Hanu Koh* (staționat până acum (în momentul acesta)). „El a spus despre asta că există două grade: 1) *Koh* și 2) „Acesta". Înțelepții noștri au spus: „Toți profeții au profețit în *Koh* și Moise a profețit în „Acesta". Hanuka este privită ca *Koh*.

Explicația cuvintelor lui Baal HaSulam o găsim în alegoria: Când soldații merg la război și luptă de ceva timp, li se dă o permisie într-un adăpost cu o mulțime de mâncăruri și băuturi bune. Intenția comandantului este de a le reface puterea, astfel încât ei nu vor mai fi obosiți și vor putea lupta încă o dată. Dar pentru cel care este mirat crezând că va primi o permisie pentru că războiul s-a terminat, adevărul este că războiul nu s-a terminat, iar această permisie este de a le da putere și curaj să meargă din nou în prima linie.

Deci, aceasta este problema cu *Hanuka*. Acesta este sensul *Hanu* (staționat) În cazul în care staționarea nu a fost din cauza plenitudinii, ceea ce înseamnă o oglindă iluminată. Mai

degrabă, staționarea a fost *Koh* (în momentul acesta / până acum), ceea ce înseamnă incomplet, care este o oglindă care nu luminează. Cu alte cuvinte, războiul înclinației încă nu s-a terminat, dar trebuie să ajungem la adevărata plenitudine. Acesta este sensul la *Hanu-Koh*, staționare ca și în *Koh*, adică primirea dăruirii superioare, astfel încât să aibă mai multă forță să meargă înainte în războiul cu înclinația rea.

Ceea ce se întinde de la aceasta este că atunci când cineva merge pe calea Creatorului, i se dau multe treziri de sus - în mijlocul rugăciunii sau în timpul studierii Torei sau în timpul executării unei *Mițva*(porunci). Această trezire intră în inimă și omul începe să simtă acel gust și harul sfințeniei.

Cu toate acestea, ar trebui să știm că i-a fost dată această abundență numai pentru a câștiga noi puteri și pentru a putea deveni mai puternici în muncă, când se va angaja în bătălia războiului cu înclinația rea. Apoi, de fiecare dată i se acordă o odihnă temporară, adică o abundență superioară, pentru că atunci când trezirea de sus vine la o persoană, i se pare că nu mai există război, pentru că atunci începe să simtă frumusețea și gloria sfințeniei și micimea problemelor corporale, până când se hotărăște să lucreze numai pentru Creator.

Dar, din moment ce o persoană nu și-a terminat treaba, trezirea pe care a primit-o i se ia și în curând cade în starea lui anterioară, unde simte plăcerea și frumusețea numai în lucrurile corporale și privește chestiunile sfințeniei ca fiind de prisos. În acel moment el se angajează în Tora și *Mițvot* numai din obligație și constrângere, și nu din dorință și bucurie ca atunci când avea trezirea.

Această trezire este lumânarea de *Hanuka*. Prin urmare, dacă el este inteligent, ar trebui să depună efort întotdeauna până când este ajutat de sus, pentru a fi răsplătit cu adevărata deplinătate.

Să sperăm că, Creatorul ne va deschide ochii și ne va încânta inimile pentru totdeauna.

De la prietenul tău, care îți dorește ție și familiei tale toate cele bune,

Baruch Șalom Așlag HaLevi

Fiul lui Baal HaSulam

SCRISOAREA NR.27

Manchester, 18 decembrie 1956

Pentru prieteni, fie ca ei să trăiască pentru totdeauna,

A trecut mult timp de când am primit scrisori de la voi, cu excepția … și o scrisoare scurtă din partea …

Trebuie să ne reînnoim lucrarea în fiecare zi, adică să uităm trecutul. Adică, dacă nu am reușit înainte, trebuie să începem din nou. Este ca la un comerciant: dacă ar avea o afacere care nu a reușit, el închide afacerea respectivă și începe imediat una nouă, sperând că, deși nu a reușit în afacerea anterioară, va reuși cu siguranță în cea nouă.

Așa suntem și noi. Deși în trecut nu am reușit, în viitor suntem siguri că vom reuși. Dar nu vom rămâne fără rost, pentru că fără a face afaceri, este imposibil să reușim. Mai degrabă, trebuie să credem că lumina va fi cu siguranță atrasă de noi și vom fi răsplătiți cu lumina legii Sale, care este adevărata lege, că adevărul ne va proteja și vom atrage lumina legii Sale și vom fi alipiți la numele Lui pentru totdeauna.

Înțelepții noștri au spus: «Rabi Yohanan a spus: „Iacov, tatăl nostru, nu a murit". El întreabă: „Au fost zadarnic mumiile mumificate și groparii îngropați?" Mai degrabă, eu numesc versetul „Nu te teme, robul Meu Iacov, zice Domnul, şi nu te speria, Israele! Căci te voi izbăvi din ţara cea depărtată şi îţi voi

izbăvi sămânţa din ţara în care este roabă". În timp ce descendenții săi sunt în viață, el este în viață». RAȘI interpretează că doar despre cei vii poți vorbi despre robie, dar cu privire la cei morți, nu poți vorbi despre robie (*Taanit* 5b).

Interpreții au întrebat:

1) Întrebarea rămâne în continuare. Maharșa interpretează că trupul moare și sufletul există, de ce nu a murit în mod special Iacov? El explică faptul că Avraam și Isaac au murit în țara Israel, dar Iacov a murit în străinătate, așa că trebuie să ne spunem că Iacov nu a murit.

Voi interpreta acest lucru după felul nostru, iar acest lucru va reconcilia faimoasa întrebare despre verset: «Aşa să vorbiţi lui Iosif: „Oh, iartă nelegiuirea fraţilor tăi şi păcatul lor, căci ţi-au făcut rău!"».

Acest lucru este derutant:

2) Unde găsim că Iacov a poruncit un astfel de lucru înainte de moartea sa? Și există, de asemenea, întrebarea din Midraș despre versetul „Și l-a chemat pe fiul său, Iosif", și i-a poruncit înmormântarea.

3) De ce nu a poruncit lui Ruben, care era mai mare, sau lui Iuda, care era împărat?

Și interpreții au întrebat:

4) Despre Iacov spunându-i lui Iosif – „trăiește cu îndurare și adevăr", însemnând îndurări făcute față de cei morți – nici o răsplată și recompensă nu este dată pentru milă. Dar, după aceea, i-a spus lui Iosif: „Îţi dau mai mult decât fraţilor tăi". RAȘI interpretează că, 'de când depuneți efort și vă necăjiți cu înmormântarea mea, nu mai este milă adevărată'.

O altă nedumerire:

5) Iosif i-a spus: „Eu voi face cum îmi spui". „Eu" este excesiv (în ebraică, cuvântul „eu" este repetat de două ori în acest

verset). Ar fi trebuit să spună: „Eu voi face așa cum spui” (cu un singur „eu”).

Pentru a înțelege cele de mai sus trebuie să înțelegem calitatea adevărului, care este calitatea lui Iacov. Este scris: „Să se dea adevărul lui Iacov”. Baal HaSulam a interpretat chestiunea adevărului (prezentată în Sulam, în „Introducere la Cartea Zohar”, punctul 175), că două facțiuni ale îngerilor au defăimat creația și două au susținut-o.

Îngerii adevărului au spus că lumea este toată minciună, ceea ce înseamnă că lumea este numită „voință de a primi” și adevărul este dorința de a oferi mulțumire Creatorului, adică *Dvekut*. Cum pot realiza acest lucru? Îngerii milostivi au spus: „El face milă” și, prin mila lor, ei vor realiza *Dvekut*. Vedeți aici întreaga chestiune a „Și a aruncat pământul la pământ”, însemnând că din *Lo Lișma* (nu de dragul Său), vom fi răsplătiți cu *Lișma* (de dragul Său) și vom atinge calitatea adevărului.

Iacov, care este calitatea adevărului, a poruncit înainte de moartea sa, adică i-a dat voința sa lui Iosif ca să facă adevărata milă, ceea ce înseamnă că prin aceasta îi va fi acordată calitatea adevărului, ceea ce înseamnă că el va fi în întregime pentru a dărui. A fost la fel pentru toți fiii săi, dar a poruncit în mod special lui Iosif, ceea ce înseamnă că după moartea sa, Iosif nu o va obține tocmai pentru vânzarea lui Iosif de către frații săi.

Și, deși Iosif vede că frații săi au fost necinstiți prin vânzare, el trebuie să se angajeze numai cu calitatea adevărului, adică să dăruiască, iar corectarea defectului este numai pentru Creator. Această chestiune de corecție a fost ulterior corectată cu cele zece distrugeri ale împărăției (după cum se explică în mai multe locuri).

Iosif a răspuns: „Eu voi face așa cum îmi spui”, însemnând că eu voi fi așa cum spui – că voi merge doar în calea dăruirii.

Aceasta reconciliază de ce i-a spus în mod specific lui Iosif și de ce a folosit în mod specific cuvântul „Eu”.

Aceasta explică, de asemenea, a doua întrebare: „Unde găsim că Iacov i-a poruncit lui Iosif înainte de moartea sa, ceea ce înseamnă că, înainte de moartea sa, el i-a spus în mod special lui Iosif să urmeze calea adevărului, care este doar pentru a dărui și, prin urmare, nu o va atinge tocmai pentru vânzare?”

Și, de asemenea, odată ce Iosif a luat-o asupra sa și a spus: „Eu voi face cum îmi spui”, însemnând dăruirea, și spunându-i mai târziu: „Îţi dau mai mult decât fraţilor tăi”, el nu strică adevărul primind acum darul, de vreme ce acum este privit ca primind pentru a dărui, pentru că el nu are nevoie pentru el însuși, dar toate acțiunile sale sunt în Tora și *Mițvot* pentru a dărui.

Aceasta explică a patra întrebare: După acceptarea adevărului, el putea să-l răsplătească, dar ar fi considerat încă darul pur. Acesta este motivul pentru care Rabi Yohanan a spus că Iacov nu a murit. Înseamnă că această calitate a lui Iacov nu a murit pentru că el a lăsat calitatea fiilor săi. Acesta este motivul pentru care Rabi Yohanan a spus în mod specific Iacov, deoarece adevărul este cel mai important; Dacă este adevăr, cineva este răsplătit cu Avraam și Isaac, care sunt *Hasadim* și *Gvurot*.

Din toate cele de mai sus rezultă că Iacov nu a murit, dar legea Sa, legea adevărului, va străluci pentru noi și vom fi răsplătiți mergând pe urmele lui și cu o creștere mai puternică și cu mai mult efort. Nu trebuie să luăm în considerare propriile noastre gazde, care ne aduc scânteie de disperare, dar spun așa cum spun înțelepții noștri: „Fiul lui David vine numai din neatenție”. Aceasta este răscumpărarea numită „Fiul lui David” Distrage mintea gazdelor.

Acesta este sensul interpretării lui RAȘI că viața este numai în robie, însemnând că numai atunci când cineva este considerat

„viu” simte că este rob și trebuie să se elibereze din închisoare. Dar când o persoană este moartă, nu simte că este captivă.

Calitatea lui Iacov va străluci pentru noi din robie, după cum este scris: „Și îţi voi izbăvi sămânţa din ţara în care este roabă”, ceea ce înseamnă că toate dorințele pentru muncă sunt captive. Acesta este și înțelesul „Nu te teme, robul Meu Iacov, zice Domnul, … Căci te voi izbăvi din ţara cea depărtată”. Deși erau la mare distanță de Creator, Creatorul le promite că îi va mântui, așa cum au spus înțelepții noștri: „Dacă Creatorul nu-l ajută, nu va domni peste ea”.

De aceea, trebuie să înțelegem cum ajutorul nostru este puternic, așa cum este scris: „Domnul este un războinic”. Și pentru mântuirea celui puternic, nu-l reține niciun gând, chiar dacă trebuie să ajute mult sau puțin. Căci, mai degrabă, „te voi salva de departe”. Chiar și atunci când suntem în depărtare, El ne va salva.

Să sperăm că de azi înainte, ceea ce înseamnă de fiecare dată și în fiecare moment, vom fi răsplătiți cu plenitudinea veșnică și ne alipim de adevăr.

De la prietenul tău, Baruch Șalom Așlag HaLevi

Fiul lui Baal HaSulam

SCRISOAREA NR.28

Manchester, 2 ianuarie 1957

Pentru prietenul meu,

Am citit scrisoarea ta din luna Tevet (decembrie 1956) și voi răspunde pe scurt și în general.

V-am scris deja că există judecăți atenuate. A înțelege acest lucru în pregătirea pentru a intra în palatul Creatorului este că uneori o persoană simte că este într-o stare de rătăcire, adică nu are nici Tora, nici muncă, ci gânduri de vanități lumești și așa mai departe. În acel moment, omul devine disperat spunând: „'Iar eu îl slujesc pe stăpânul meu' trebuie să fie spus despre altcineva".

Mai degrabă, este spus despre oameni de grade înalte, care s-au născut cu calități bune și înalte și cu o minte bună și cu dorința și setea de a persista cu studiul Torei, iar singurul lor angajament de la venirea în lume, fiind ca mintea și inima lor să fie doar spre Tora și spre muncă, dar nu despre un om de valoarea mea, eu aparținând staulului de oi, iar versetul, „Căci nu este un lucru fără însemnătate pentru voi; este viața voastră şi prin aceasta vă veți lungi zilele", nu s-a spus despre mine.

Uneori există atenuare în timpul trezirii răutății și o persoană vede că „nu știam cât de scufundat am fost în lucruri tranzitorii și lucruri incomode. Nu am avut grijă să fiu așa cum ar trebui să fiu". Iar psalmul care spune: „Va fi proslăvit în mine

pentru că El mă dorește”, și eu ar trebui să spun acest psalm pentru că întregul Israel are o parte în lumea viitoare, ca și în „A stat și a ascuns asta pentru cei drepți în viitor”.

„Dar acum, când sunt departe de tot, nu trebuie să disper ci să am încredere în Creator, pentru că „Tu auzi rugăciunea fiecărei guri”. „Fiecărei” înseamnă că, deși gura mea nu este la fel de curată cum ar trebui să fie, cele treisprezece calități ale milei sunt pe punctul de a mă trezi și pe mine.

„Din această zi, sper să merg înainte, deși am spus asta deja de atâtea ori și în cele din urmă am rămas în liniștea mea”. În acel moment el răspunde că există „lume”, „an”, „suflet”, iar aceste trei trebuie să fie unite în același timp, loc și suflet împreună.

Din acest motiv, el spune: „Acum este cu siguranță timpul să ies din toate aceste stări rele și cel care vine să se curățească, este ajutat” și începe fără întârziere lucrarea cu vigoare și putere reînnoită.

Chiar și în timpul negocierii nu se simte suferind de nimicnicie, căci vede că a fost în această nimicnicie toată viața. Dimpotrivă, în timpul negocierilor, el simte plăcere și emoție, pentru că acum măreția pe care i-o va acorda ulterior, îi strălucește. Se consideră că lumina înconjurătoare îl luminează din afară.

Adică, deși el este încă departe de palatul Regelui, adică nu a fost răsplătit cu purificarea *Kelim*(vaselor) pentru a fi pentru Creator, el are totuși iluminare din lumina care este destinată să se îmbrace în el. Rezultă că starea de nimicnicie nu-l înspăimântă, ci, dimpotrivă, îi dă plăcere.

Aceasta este considerată ca „atenuarea judecăților”, ceea ce înseamnă că această situație nu este atât de rea. Asta este pentru că el nu se uită înapoi la trecut, ci în viitor, la lumina care este

destinată să o obțină. Rezultă că el este atașat de Creator în ceea ce privește lumina înconjurătoare.

Cu toate acestea, cele două stări de mai sus sunt, de asemenea, dificile – pentru ca o persoană să poată să se judece și să se controleze cu privire la starea pe care ar trebui să o accepte și să o urmeze. De obicei, atunci când o persoană este încă needucată în căile muncii, este ca o umbră. Uneori, îi este arătată de sus o stare de disperare și, alteori, îi este arătată de sus o diminuare a umilinței.

Dar oricum, dacă omul nu poate alege ce trebuie să facă, ar trebui să creadă că starea de disperare este adevărul. În schimb, trebuie să spună că încă nu este calificat în muncă, dar este încă în catapultă, adică aruncat de sus, de la o stare la alta.

Și dacă persoana cade din prima stare, numită „disperare", atunci este cu adevărat moartă. Și uneori o persoană se duce singură la moarte, adică merge într-un loc unde există pericol. Aceasta se numește „a se pune într-un loc periculos". În cea mai mare parte, mediul provoacă o astfel de stare numită „moarte". Și apoi „morții sunt liberi", de vreme ce o persoană moartă devine eliberată din *Mițvot* (porunci). Adică, spune că toate *Mițvot* pe care le luase de la profesori sunt inutile, deci nu are nici un motiv să le țină.

Sfatul pentru acest lucru este doar să se întoarcă într-un mediu de oameni vii, adică oameni care continuă să-și urmeze *Mițvot* pe care și le-au asumat de la profesorii lor. Și, deși în acea stare nu poate să creadă că există oameni în grupul său care trăiesc, ci mai degrabă i se pare că lumea s-a întunecat și oriunde privește sunt doar grămezi de oase care îl înconjoară, există un lucru în care el poate depune efort și să vadă – dacă grupul său totuși urmărește poruncile învățătorului său.

Uneori nu este permis nici măcar să vezi chiar și acest lucru. În acel moment el vede înaintea lui un om viclean, că nu poate să

se înșele că merge pe calea dreaptă și văzând că faptele lui sunt nedorite, și asta îl chinuie.

Acest lucru nu este valabil pentru grup. Niciunul nu-și vede situația reală, nici nu au timp să-și vadă josnicia, așa că duc o viață liniștită și sunt înpăcați. Dar (eu) duc o viață de durere.

În acel moment o persoană dorește uneori să se bucure de vanități lumești, dar și pe astea nu și le poate satisface. Și deși vede că ceilalți se bucură de viață, de ce ea a fost condamnată de a nu fi mulțumită ca ceilalți? Se plimbă și vede oameni care se apropie fiecare în lucrarea sa, la muncă sau în seminar, și niciunul dintre ei nu pare să sufere de vreo durere sau suferință. În schimb, toți sunt veseli și bucuroși. Deci, de ce nu găsește motiv pentru satisfacerea onoarei și a înzestrării?

Cu alte cuvinte, chiar și cei care au mai puțin decât mine nu sunt încă chinuți de viață atât de mult încât să spună că nu se bucură de viață. Dar în ceea ce mă privește, simt că viața este lipsită de gust, ceea ce înseamnă că toate plăcerile corporale nu mă pot mulțumi suficient pentru a mă satisface.

Nu spun că dacă plăcerile corporale nu îmi dau atât de multă plăcere pe cât vreau, voi renunța la ele, căci chiar și ceva care nu merită un ban nu arunci la gunoi. Dar preocuparea este că nu simt la fel de multă plăcere ca și ei, astfel încât să fiu la fel de mulțumit ca ceilalți.

Într-adevăr, dacă ar fi să determinăm (acest lucru) și să spunem că plăcerile corporale conțin patruzeci la sută plăcere, ele ar putea fi satisfăcătoare pentru cei care se mulțumesc cu patruzeci la sută. Dar pentru cei care au gustat un gust spiritual, despre care putem spune că au avut o plăcere de șaizeci la sută, le este greu să se obișnuiască să trăiască cu o hrană care conține doar patruzeci la sută. De aceea, toți sunt veseli și bucuroși, iar el trăiește o viață de durere, deoarece are nevoie de șaizeci la sută

plăcere. Totuși, el nu aruncă plăcerea, chiar dacă conține doar un procent.

Acesta este motivul pentru care „oricine este lacom, este supărat”. Adică, chiar dacă primește la fel de multă plăcere ca alții, este supărat. Adică, vrea să găsească cantitatea de plăcere de șaizeci la sută cu care era obișnuit în aromele spirituale. Dar, pentru început, te poți bucura doar de o lumină mică în corporalitate, așa cum este scris în sfântul *Zohar*, adică o cantitate foarte limitată de plăcere. De aceea, chiar și atunci când moare, adică atunci când a pierdut gustul vieții spirituale, când își amintește că este obișnuit să experimenteze aroma unui procent mai mare decât există în plăcerile corporale, este afectat și nemulțumit.

Acesta este înțelesul la: „Viermele este la fel de chinuitor pentru cel mort ca un ac în carnea vie”. Adică atunci când este mort, dar își amintește gustul plăcerii pe care o avusese în timp ce era îndurerat spiritual, numit „vierme”, este „ca un ac în carnea vie”, adică atunci când era în viață și toate plăcerile lui erau în Tora și în muncă, și a simțit aroma lucrării de devotament pentru a da mulțumiri Creatorului său. Și dacă s-ar fi trezit vreun păcat în el, însemnând o dorință de voință de a primi, acesta l-ar înțepa.

Acesta este sensul la „ca un ac în carnea vie”, adică atunci când el a fost atașat la viață. Dar acum că își aduce aminte de vierme, el este privit ca mort și este afectat, de asemenea.

Cu toate acestea, este o regulă faptul că morții sunt uitați din inimă. Adică, el uită că a trăit odată și că acum este într-o stare de moarte. Ei sunt spălați de fluxul de viață al publicului larg și nu mai trăiesc o viață de întristare. Cu alte cuvinte, ei vin într-o stare în care uită totul.

În acel moment se ajunge la starea „morții sunt liberi”, însemnând că este eliberat de toate poruncile pe care le-a primit

de la învățătorul său și ajunge la o stare de uitare, uitând chiar că a posedat odată unele lucrări. În schimb, i se pare că a fost în această stare întreaga sa viață și uită să facă această socoteală, și curge pur și simplu cu curentul lumii.

Prin urmare, există mai multe stări înainte ca cineva să prindă conducta vieții care susține toate sufletele:

1) A uitat să facă o analiză a stării sale actuale.

2) Examinează și vede că este mort și își amintește de timpul viermilor. În acel moment el simte o viață de durere, așa cum este scris: „Ca un ac în carnea vie". Cu toate acestea, el cade în disperare.

3) Examinează și vede că este mort, dar lumina credinței strălucește pentru el și devine mai puternic, hotărând că de acum înainte va merge pe calea muncii, ca și în atenuare.

4) În timpul muncii, când lucrează sub porunca minții și a inimii cât de mult poate, ca și în „Orice poți face cu mâna și cu tăria ta, fă", în acel moment prinde gust să studieze Cabala, deși nu înțelege conținutul materiei spirituale. Totuși, studiul strălucește pentru el cu lumina din el. El simte și aroma de a lucra mai presus de rațiune și simte îndepărtarea pe care voința de a primi o provoacă și dorește să se angajeze numai în munca de dăruire până când Creatorul se îndură și îl întâmpină, așa cum este scris: „Eu voi asculta ce zice Dumnezeu, Domnul, căci El vorbeşte de pace poporului Său şi iubiţilor Lui, numai ei să nu cadă iarăşi în nebunie".

Într-adevăr, ar trebui să înțelegem o întrebare grea – că ne-a fost acordat să auzim cuvintele Dumnezeului celui viu din gura lui ARI cel viu, Baal HaSulam, și am văzut că nimic nu era ascuns de el și de fiecare dată când am fost distinși cu capitularea în fața lui, cu inimile și cu sufletele noastre, am simțit că eram în aer spiritual, mai presus de toate vanitățile acestei lumi- cum am

rămas în starea noastră actuală, fiecare după gradul său, în care fiecare dintre noi ar fi trebuit să fim într-un grad mai înalt decât cel prezent?

Această problemă este dezvăluită în Tora. V-am explicat deja înțelesul ieșirii lui Israel din mâinile lui Faraon și de ce, dacă Creatorul a vrut să-i aducă pe Israel din Egipt, trebuia să aibă consimțământul lui Faraon, deoarece el era atotputernic. Am explicat că Faraon este trupul, iar trupul trebuie să „iubească pe Domnul cu toată inima", etc., iar dragostea nu poate fi forțată.

Din acest motiv ar trebui să ne întrebăm: „Se știe că munca trebuie să fie mai presus de rațiune, așa că de ce a arătat Creatorul Faraonului semnele?" O altă întrebare: „căci i-am împietrit inima lui şi a slujitorilor lui, ca să fac semnele Mele în mijlocul lor". Are sens să se argumenteze că El i-a negat alegerea? Adică, în afară de faptul că înclinația din inima omului este rea din tinerețe, el i-a adăugat o întărire a inimii, astfel că nu avea cum să aleagă binele și să respingă răul.

Într-adevăr, trebuie să înțelegem așa cum ne-a învățat Baal HaSulam: fundamentul muncii noastre ar trebui să fie pentru a dărui. Cu toate acestea, atunci când există un semn, este dificil să lucrăm *Lișma*(de dragul Său), iar lucrul cel mai important este „să fac semnele Mele în mijlocul lor". Aceasta este, mai exact, motivul pentru care este dificil să lucrezi *Lișma*.

Dar principalul lucru este că acolo unde există o întrebare despre „cine", există loc de legătură cu „aceștia" și din cei doi, Dumnezeu apare acolo, deoarece „aceștia" fără „cine" nu pot fi, așa cum este explicat (În „Introducere la Cartea Zohar", în comentariul Sulam).

Și, cel mai important: avem nevoie să apară literele Torei, pentru că „cei needucați nu sunt evlavioși", ceea ce înseamnă că este exact cel care este învățat în Tora de care avem nevoie. În caz contrar, este privit ca fiind „cel care își dă fiica unui needucat,

este ca și cum o bagă în gura leului". Altfel spus, dacă este analfabet în Tora, este sigur mort. De asemenea, Tora este numită linia de mijloc – care conține ambele lucruri împreună, adică „cine" și „aceștia", care împreună formează numele *Elokim* (Dumnezeu).

În consecință, dacă o persoană începe să intre în lucrare pe calea adevărului și începe să guste aroma muncii, atunci este posibil să reușească cu voința de a primi. Asta înseamnă că el are deja o bază pentru a se angaja în Tora și de a lucra pentru că el simte că este mai plăcută la gust decât toate vanitățile din această lume.

În acel stadiu nu mai are nevoie de credință mai presus de rațiune pentru că senzația de plăcere este un semn clar pentru el că merită să fie servitor al Creatorului. Dar dacă nu i se dau arome în muncă, el nu va putea continua lucrarea, deoarece este dificil să începi cu o muncă ce este mai presus de rațiune. Mai degrabă o începi în *Lo Lișma* (nu de dragul Său) și apoi ajungi la *Lișma*.

Ordinea este așa cum îi învățăm pe copii să meargă: îi ținem de mâini și îi conducem (din nou și din nou). Când încep să meargă, îi lăsăm în pace. La început, ei cad, așa că îi ajutăm, iar ei cad din nou. Deci, este așa până când cineva poate merge neasistat. Acest lucru este considerat a fi mai presus de rațiune pentru a lucra *Lișma*.

Apoi, când i se acordă multe lucruri, el știe deja cum să se conducă pentru a fi în stare să dăruiască, deși primește multe lucruri, pentru că este învățat în Tora, ceea ce înseamnă că el se angajează constant în Tora și are toate intențiile sale către Creator. Acesta este începutul timpului în care i se arată secretele Torei, care reprezintă abundența revărsată asupra slujitorilor Creatorului.

Cu cele de mai sus vom înțelege problema întăririi inimii, pe care Creatorul i-o făgăduise lui Moise. Adică după toate miracolele și minunile, adică chiar dacă primim mai multe feluri de *Gadlut* (măreție / creștere) atât din punct de vedere al entuziasmului, cât și din punct de vedere al inovațiilor din Tora, chiar dacă în acțiune aceasta ne va oferi o inspirație uriașă, până la punctul în care decidem că nu există altceva în afară de El și că ar trebui să ne dedicăm numai slujirii Creatorului.

Prin urmare, nu credeți că acest lucru va anula munca în ceea ce privește ceea ce persoana trebuie să descopere, pentru că persoana va fi imediat anulată în fața profesorilor săi și nu va mai fi loc de alegere, ceea ce înseamnă că ceea ce omul trebuie să (descopere), alege.

În acest sens, Creatorul a promis: „Pot să fac ceva ce nu poți înțelege că un astfel de lucru va fi în realitate. Adică, dacă i-am întărit inima", deoarece Creatorul dă întărirea inimii, pentru că imediat după toate semnele evidente el uită totul și trebuie să înceapă din nou lucrarea. Și dacă întrebi: „De ce e nevoie de toate aceste semne dacă le uită?". În momentul în care are un semn clar că merită să fie servitorul Creatorului, acesta este numit „sprijin". Și nu i se atribuie, ci e doar pentru susținere. Dar în acest fel el se obișnuiește să meargă, ca în alegoria cu copilul.

Prin urmare, chiar dacă am fost răsplătiți cu auzul cuvintelor Dumnezeului celui viu din *Șchina*(Divinitatea) care vorbea din gura lui Baal HaSulam, alegerea rămâne la noi. Astfel, ne-a dezvăluit multe revelații, numai pentru a ne călăuzi, astfel încât să putem merge fără ajutor.

Prin urmare, pentru fiecare inovare pe care ne-a dezvăluit-o în Tora, care ne-a adus înflăcărare și o mare încredere în a ne dedica viețile numai pentru binele Creatorului, a venit prompt o întărire a inimii, ca în: „Pentru că i-am întărit inima", așa încât

vom putea ulterior să facem alegerea noastră, ceea ce se numește „muncă fără sprijin”.

Intenția lui era să ne aducă la deplinătatea dorită. Acesta este motivul pentru care fiecare rămâne într-o stare care nu este potrivită pentru un student al lui și trebuie să ne întărim, așa cum este scris în scrisoarea mea anterioară, că Iacov patriarhul nu a murit, ceea ce înseamnă, calitatea lui de adevăr trăiește pentru totdeauna. Așa cum spune versetul: „De aceea, nu te teme, robul Meu Iacov, zice Domnul, şi nu te speria, Israele! Căci te voi izbăvi din ţara cea depărtată şi îţi voi izbăvi sământa din ţara în care este roabă”.

Asta înseamnă că, chiar dacă suntem în depărtare deplină, mântuirea Domnului este ca o minciună a ochiului și vom fi răsplătiți cu venirea la adevăr, adică a da mulțumire Creatorului. Amin, așa să fie!

Prietenul tău, Baruch Șalom HaLevi Așlag

Fiul lui Baal HaSulam

SCRISOAREA NR.29

Manchester, 17 ianuarie 1957

Pentru prieteni, fie ca ei să trăiască pentru totdeauna,

Cu ceva timp în urmă, v-am scris o scrisoare, dar încă nu am primit niciun răspuns, dacă v-a atins. Și cu excepția … voi toți trândăviți în scrisul vostru pentru mine. Aceasta trebuie să fie o chestiune de „un act care provoacă timpul" și nu voi mai spune nimic.

Cu privire la *Roș Hașana* (începutul anului) pentru pomi, care este pe 15 a lunii *Șvat*, în Masechet (Tratatul Talmudului) de *Roș Hașana* (p 14), „La întâi a lunii *Șvat*, care este motivul? Rabi Hoșia a spus: „aceasta se datorează faptului că au trecut majoritatea ploilor anului". În Tosfot a fost scris că motivul de mai sus este, de asemenea, conform lui Beit Hillel, care concurează cu 15 a lunii *Șvat*, deoarece zilele ploioase au trecut, și este timpul să se chircească (ultima treime a sezonului ploios), iar rășina este abundentă în pomi, și fructele se coc.

În Masechet de la *Roș Hașana* (p 11), se spune: „Unul care iese pe o zi de *Nisan* (prima lună din calendarul ebraic) și vede pomii înfloriți și spune: „Ferice de El, care nu privează lumea Lui de nimic și a creat în ea creații bune și arbori buni cu care să bucure oamenii".

Trebuie să înțelegem:

1) Ce înseamnă, „El nu privează lumea Lui”? Pomii înfloriți dovedesc că nimic nu lipsește?
2) „A creat creații bune” – ce dovadă avem că sunt bune creațiile?
3) Legătura dintre om și pom;
4) Se știe că, dacă majoritatea zilelor ploioase au trecut, este semnul începutului de an. Acest motiv este atât în conformitate cu Beit Șamai, cât și în conformitate cu Beit Hillel.

Mai întâi trebuie să înțelegem înțelesul de *Roș Hașana* în lucrare. Se știe că *Roș Hașana* este momentul judecății, când oamenii sunt condamnați favorabil sau din contră. *Roș* (cap) este considerat o rădăcină din care apar ramurile. Ramurile întotdeauna se extind în functie de esența rădăcinii, pentru că o rădăcina de portocal nu va scoate ramuri de mere.

Potrivit rădăcinii și a *Roș*, o persoană se stabilește la început, astfel își continuă viața. Rădăcina este fundația pe care se construiește întreaga construcție.

Hotărârea că o persoană este judecată la începutul anului înseamnă că persoana însăși este judecătorul și executorul, deoarece persoana însăși este judecătorul, arbitrul, reclamantul și martorul. Este așa cum au spus înțelepții noștri: „Există o judecată jos; Nu există nici o judecată de mai sus”.

„**Ploi**” înseamnă vitalitatea și plăcere prin care pomul poartă fructe. Munca principală a omului este în zilele de iarnă, în nopțile lungi ale *Tevet*. De la *Tișrei* – care este începutul general al anului – la *Șvat*, majoritatea zilelor ploioase au trecut, ceea ce înseamnă că o persoană a primit deja vitalitate și plăcere de la Tora și din muncă. În acel moment, o persoană se judecă

dacă trebuie să continue pe tot parcursul anului numai cu Tora și să lucreze, sau altfel.

„Dacă este unul dintr-o mie pentru care îngerul pledează în favoarea sa, depunând mărturie despre integritatea sa”, adică dacă are merite, atunci o persoană este informată despre integritatea sa, ceea ce înseamnă că va merge pe calea cea bună. În acel moment este „unul dintr-o mie”, ca în „Vă voi învăța înțelepciunea”. Apoi, după deliberare, el este achitat în judecată, însemnând că el a luat asupra sa să se angajeze de acum încolo în lucruri pure, numite „dăruire”, atât pentru Creator cât și pentru oameni.

Dar asta este adevărat numai dacă meritele sunt majoritatea, adică până acum majoritatea vitalității pe care a primit-o a fost din chestiuni de dăruire. În acel moment el decide că merită să continue, iar apoi se consideră că a fost declarat nevinovat.

Dar dacă el nu a primit majoritatea vitalității din chestiuni spirituale, ci vitalitatea sa a derivat toată din chestiuni corporale și, dacă are meritul numit „apărarea îngerului”, atunci el este declarat nevinovat. Adică, el decide să continue pentru restul anului numai cu chestiuni de dăruire.

Dacă majoritatea sunt nelegiuri, ceea ce înseamnă că, după toate faptele și lucrările, el a primit încă majoritatea vitalității din chestiunile voinței de a primi pentru sine – rădăcina tuturor nelegiuirilor și păcatelor – atunci este declarat vinovat.

Adică, el se preocupă ca el însuși să procedeze doar ca și restul lumii, adică cu lucruri care sunt doar pentru primirea pentru sine. Aceasta este vinovăția omului, deoarece lucrurile care se află în primire pentru sine rețin omul de la realizarea perfecțiunii eterne și de a-i fi acordate plăcerile sublime. Acest lucru este considerat drept „condamnare”, atunci când cineva decide să-și continue restul zilelor doar cu lucruri care condamnă sufletul.

Acesta este motivul pentru care Tosfot scrie: „deoarece până atunci majoritatea zilelor de ploaie au trecut” etc. „, iar rășina este abundentă în pomi, iar fructele se coc”. Asta înseamnă că, dacă au trecut majoritatea nopților lungi ale zilelor de iarnă din Tora și muncă, iar rășina este abundentă în pomi, și el știe și simte că un foc arde în inima lui, ca în „Flăcările ei sunt flăcări de foc, focul Domnului”, el decide să continue pe această cale. Acesta este sensul pentru „și fructele se coc”, ceea ce înseamnă că de acum înainte el va fi răsplătit cu fructe.

Din acest motiv, a 15 zi a lunii *Șvat* este numită „începutul anului” (*Roș Hașana*), atunci când o persoană a calculat deja dacă va continua lucrarea, sau din contră, deoarece de acum el știe de la ce discernământ poate imagina viața – de la chestiuni de primire de sine sau de a acorda mulțumiri Stăpânului său. El știe că toată lucrarea lui este doar ca să obțină dorința de a dărui, deoarece Creatorul ne-a pregătit dorința de a primi plăcerile, în momentul creației, pentru că El dorește să facă bine creațiilor Sale și a creat voința de a primi.

Creația, dacă ar fi rămas doar cu o dorință de a primi, adică dacă am primi abundența spiritualității și eternității în dorința noastră de a primi, plăcerile ar fi fost incomplete din perspectiva ramurii care dorește să semene cu rădăcina. De aceea există pâinea rușinii. Aceasta ar lăsa Creația deficitară.

Din acest motiv, Creatorul ne-a pregătit o corecție numită *Țimțum* (restricție). Adică, acolo unde există dorința de a primi, o persoană se simte ascunsă, așa cum este scris în Introducere la Sulam (scara), că, deși viața care este îmbrăcată în corp și extinde existența din existență, rădăcina inițială încă nu este evidentă datorită *Țimțum*.

Și prin adaptarea la Tora și la muncă suntem răsplătiți cu corecția numită „primire pentru a dărui”, prin care suntem răsplătiți cu *Dvekut* (adeziunea) cu El. Rezultă că prin aceasta,

totul se termină. Acesta este înțelesul „care nu a privat lumea Lui de nimic”, referindu-se la corectarea dăruirii, după cum va fi scris mai jos.

Acum vom explica legătura dintre pomi și oameni, pe care înțelepții noștri i-au conectat. Este scris: „Pentru că omul este pomul câmpului”. Asta înseamnă că toate lucrările aplicate pomilor pentru a-i face potriviți pentru a purta fructe se aplică și omului. Până când o persoană este gata să dea roade, trebuie să îndure toate lucrările aplicate pomilor.

Fructele sunt scopul final al omului și, odată, la o masă de 15 *Șvat*, Baal HaSulam a explicat de ce este vorba de a mânca fructe. El a spus că asta este pentru că aceasta este întreaga diferență dintre *Kdușa*și *Sitra Ahra* (cealaltă parte), așa cum este scris în *Zohar*: „Un alt dumnezeu este infertil și nu aduce rod”, așa cum interpretează el în *Sulam*. Adică sursa lor se usucă și se usucă, până se închide complet. Dar cei care avansează în *Kdușa* sunt răsplătiți cu binecuvântare în faptele lor: „Care își dă roadele la timpul său și frunza nu se usucă” („Introducere la cartea *Zohar*”, punctul 23).

Acesta este motivul pentru care poporul Israel face o indicație a acestora, pentru a arăta că importante sunt fructele. Iar fructele sfințeniei sunt răsplătirea cu revelarea Dumnezeirii Sale și el devine ca o fântână fără sfârșit, avansează de la grad la grad până când este răsplătit și spune: „El va fi proslăvit în mine, căci El mă dorește, Și el va fi pentru mine o coroană de gazelă”.

Lucrările care se aplică pomilor au fost, de asemenea, date omului, pentru a-l califica. În *Șviit*(capitolul 2, 42) aduce acolo lucruri care sunt necesare pentru îngrijirea pomilor, și de aici învățăm despre lucrarea omului:

Fertilizarea – oferindu-le îngrășăminte. De asemenea, omul trebuie să-și adauge îngrășăminte, ceea ce reprezintă calități indecente, în detrimentul unei persoane. Cu toate acestea, nu ar

trebui să aducă îngrășământul din afară, așa cum se întâmplă cu pomii, ci ar trebui să aducă îngrășământul din ascundere la dezvăluire, adică în simțurile lui, astfel încât să simtă măsura slabă a calităților sale indecente. În caz contrar, nu se pot corecta acțiunile.

Săpatul– la baza pomilor. De asemenea, omul trebuie să sape în sine și să-și caute scopul, și anume care este scopul pentru care a venit în această lume.

Îndepărtarea nodurilor – tăierea nodurilor, care sunt defecte care apar în arbore. Un nod este ceva care este în afara corpului. Există mai multe lucruri pe care le face o persoană și care sunt văzute în afară, de către oameni. Adică, în timpul rugăciunii sau atunci când el vorbește în cuvinte pioase față de prietenul său, prin care prietenul său vede lucrarea sa care este în afara corpului său. Acestea trebuie tăiate și anulate. În schimb, „Fiți smerit cu Domnul, Dumnezeul vostru".

Adică atunci când o persoană face o lucrare pentru Creator, semnul este dacă el încearcă să o ascundă de oameni. Acesta este un semn că scopul său este adevărat. Dacă nu, este tocmai contrar – el dorește doar să se dezvăluie oamenilor și purifică trupul în exterior cu scuze slabe. Dar când urmărește Creatorul, el vrea în mod natural să acopere lucrarea.

Îndepărtarea frunzelor din pom pentru a-l face mai ușor. De asemenea, omul are frunze care preced fructele, ceea ce înseamnă că fructele apar după frunze. Acesta este sensul de a veni de la *Lo Lișma*(nu de dragul Său) la *Lișma* (de dragul Său). *Lo Lișma* se numesc „frunzele", iar fructele sunt *Lișma*.

Cu toate acestea, aceste frunze ar trebui îndepărtate pentru a fi mai ușor pomului să obțină *Lișma*. În caz contrar, dacă nu elimină *Lo Lișma*, el va rămâne în starea *Lo Lișma*. După aceea, când este recompensat cu *Lișma*, este scris: „ale cărui frunze nu

se veştejesc”. Mai degrabă, toate lucrările care erau în *Lo Lișma* intră în cele din urmă în *Kdușa* (sfințenie).

Și există o interpretare mai înaltă, așa cum este scris în Sulam („Introducere la Cartea *Zohar*”, punctul 2), că „frunzele” sunt forțele judecății în *Masach* (ecran), însemnând *Țimțum* care a fost pe voința de a primi, că nici o abundență nu ar lumina, ci ar fi întuneric. Prin aceasta se naște *Masach*. Rezultă că forța hotărârii de plecare a luminii îl face să facă un *Masach* prin care primește puterea de a primi pentru a dărui.

De asemenea, în timpul pregătirii, înainte de a-i fi încredințată intrarea în palatul Creatorului, omul trebuie să se obișnuiască cu puterile de depășire a dorințelor de primire pentru sine. Calea este de a începe cu lucruri mici, care nu-i dau atâta bucurie și plăcere și la care e mai ușor de renunțat și de a spune despre ele: „Dacă nu ar fi o *Mițva* să te angajezi în aceste chestiuni, nu le-aș face”.

După aceea, adaugă până se obișnuiește să renunțe la cele mai importante lucruri pentru el. Chiar și cu lucrurile care îi ating sufletul, el poate spune că dacă nu ar fi o *Mițva*, nu se va angaja în ele. Toate acestea sunt necesare pentru ca el să fie puternic și antrenat în luptă, iar apoi primește intrarea în palatul Creatorului pentru a fi printre slujitorii lui Dumnezeu.

Forța care-l obligă să se rețină de toate lucrurile, astfel încât nu va fi scufundat în dorințele de primire pentru sine, este forța judecății, care îl stăpânește și îl împiedică să nu reușească în cele de mai sus. Acest lucru se întâmplă deoarece, atunci când are interes personal, vitalitatea și abundența se îndepărtează prompt de la el. Prin urmare, el determină, decide și menține *Masach*-ul pe care îl va primi în mod special pentru a dărui.

Este la fel în manierele de pregătire: forța de judecată menționată mai sus arată puterea și acțiunile sale sunt evidente până când se decide odată pentru totdeauna să nu încalce

niciodată legile Torei. Dar, până când ajunge la această rezoluție finală, ca o lege imuabilă, cineva se află într-o stare de „înainte și înapoi”, privită ca o catapultă, până când se teme de pedeapsa forței judecății menționată mai sus.

Alegoric, chiar dacă cineva se simte entuziasmat și crede că nu va cădea niciodată, dacă el nu reușește cu interes propriu, în minte sau în inimă, puterea judecății se pronunță imediat asupra lui și vitalitatea spirituală se îndepărtează de el. Adică, lui i se refuză toată dorința și imaginea pe care a avut-o în Tora și în lucrare și se încadrează în autoritatea *Sitrei Ahra*, care îl guvernează. El nu are nici o tactică sau forță să o învingă și o urmează ca o oaie la sacrificare. Îl forțează să aspire și să obțină vitalitatea de la cele mai mici dorințe ale primirii în realitate, adică acele lucruri de bază pe care din frica de Domnul oamenii obișnuiți nu le doresc niciodată.

Motivul pentru asta este că el a fost obișnuit să primească vitalitate spirituală și nu găsește nimic bun cu privire la trivialitățile obișnuite ale acestei lumi. Deci, până când primește o răsplată în locul vitalității spirituale pe care o posedă – atunci când obține satisfacție emoțională de la ea – el dorește cel mai mic lucru din lume, poate că acolo va fi capabil să-și satisfacă sufletul.

În acel moment, el este suspicios față de orice nelegiuire din Tora, deoarece puterea judecății îl împinge în *Sitra Ahra* și dorința de a primi vede pentru a se umple de plăcere, astfel încât el va avea vitalitate pentru a se umple de la *Sitra Ahra*, numită „rădăcina voinței de a primi pentru sine însuși”. Din acest motiv, el coboară în locul rătăcirii, că poate acolo va găsi ceea ce caută.

Dar este discutabil dacă găsește ceea ce caută. Și totuși, el trece prin gunoaie ca puii de găină prin grămada de gunoi. La începutul toamnei își mai aduce aminte de starea spirituală pe care a avut-o, ceea ce înseamnă că o *Reșimo* (amintire) încă mai

rămâne în el. În acel moment, el știe că acum este considerat mort, adică să facă toate lucrurile josnice, fie în gândire, fie în acțiune, într-un loc în care nu simte rușine față de oameni.

Și totuși, el știe că acest lucru nu este scopul omului și că este o înjosire. El înțelege intelectual că trebuie să depășească acest timp de coborâre, deși el știe, vede și simte, că a rămas ca mort, fără speranță și legat cu frânghii de *Aviut* (Grosime / voință de a primi) sub autoritatea *Sitrei Ahra*.

Amintirea respectivă îi pare a fi un vis bun pe care nu va putea niciodată să-l viseze din nou. Acesta este ceea ce știe și simte (este absolut sigur că este imposibil să continue starea spirituală pe care o avea atunci). Cu alte cuvinte, el nu are puterea devoțiunii și a credinței mai presus de rațiune ca înainte. Din acest motiv, această *Reșimo* nu îi aduce decât suferință pentru că este absolut incapabil să scape de starea sa actuală.

Și pentru că este în natura umană să uităm suferința, căci natura noastră este să-i uităm pe morți, adică dacă își amintește de timpul său spiritual, vede că acum este mort, așa că el ajunge într-o coborâre și mai mare. Adică, el uită starea sa bună și crede că a fost întotdeauna în starea actuală de primire de sine și nu a dorit niciodată lucrarea Creatorului, ceea ce înseamnă că vorbele „Și voi care vă alipiți", cu siguranță nu s-au spus despre el. În schimb, toată vitalitatea lui vine numai din chestiuni corporale.

Și dacă el își amintește uneori că a avut o stare spirituală, se scuză că și atunci nu era probabil autentică, ci o imitație. Și, cel mai important, nu trebuia să iasă din acea stare.

Dar dacă, în cele din urmă, gândește: „Ce se va întâmpla cu corecția sufletului?", se scuză că îl va corecta în viața viitoare, dar nu acum. Apoi ajunge într-o coborâre și mai mare, adică uită să se gândească chiar pentru un moment despre tot ceea ce se întâmplă cu el. În schimb, el nu face nici un fel de calcul, curge cu curentul lumii și se distrează ca toți ceilalți.

Acesta este sensul „coborârii și incitării” unei persoane spre primirea pentru sine. Și „urcare și calomnie” înseamnă că el a încălcat legile Torei și face sufletul său să rămână fără vitalitate.

Acest lucru continuă până când el este milostivit de ceruri și este făcut să cadă în vreun fel într-un mediu bun de cărți sau autori și, dintr-odată, începe să simtă din nou că „Este glasul preaiubitului meu, care cheamă”.

Uneori, poate fi contrar, că el intră într-un mediu de mult mai de jos și, observându-și rătăcirea, începe brusc să simtă vestitorul: „Întoarceți-vă, o, fii răutăcioși!”. Apoi, el își reamintește cu tărie puterea și căile și legile pe care le-a primit și le-a auzit, devine din nou înzestrat și iese cu promptitudine din toată josnicia și este reînviat.

În acel moment el simte deja că are puterea de a învinge prin puterea devotamentului și începe să aleagă din nou binele și să iubească pe cei răi. Numai atunci el este judecătorul de alegeri și sfaturi bune și conduită veridică și are puterea de a merge mai departe.

Dar în timpul morții, adică în momentul în care mortul se află înaintea lui, nu sunt acceptate condoleanțe, căci așa cum este scris: „Cei morți sunt liberi”, pentru că atunci când o persoană moare, el devine liber de *Mițvot* și nici un sfat nu-l poate ajuta.

Și dacă el nu reușește din nou cu interesul propriu, calitatea judecății îl lovește încă o dată și este plasat în catapultă până când cel viu, adică timpul când este în viață „va intra în inima sa”, să se apere și să se păzească cu toate tipurile de prudență, astfel încât să nu cadă din nou în autoritatea *Sitrei Ahra*.

Această frică de forța judecății continuă până când este sculptată în inima sa și va determina comportamentul său statornic, așa cum este scris: «Balaam a văzut pe cheniţi şi a rostit următoarea proorocire: „Locuința ta este tare de tot și cuibul tău

este pus pe stâncă”. RAȘI a interpretat (acel nemernic de Balaam a spus): „Mă întreb de unde ți s-au acordat aceste lucruri, căci ai fost cu ei în sfatul „Să ne purtăm cu înțelepciune cu ei” și acum te-ai așezat în fermul și puternicul Israel”».

Cu alte cuvinte, *Sitra Ahra* îi vine cu argumentul: „Ce se întâmplă cu tine? Întotdeauna ai mers cu mine în privința chestiunilor de primire pentru sine și acum ți-ai înființat o stare de neclintit pentru a nu te muta un centimetru din locul tău spiritual. Aceasta se numește „teama de pedeapsă”, când el respectă legile Torei de teamă de pedeapsa puterii judecății.

Acesta este sensul îndepărtării, ca și în „El întreabă și el răspunde”, adică ascensiuni și coborâri. Prin întrebări și răspunsuri se determină forma reală a lucrării Creatorului.

Praful – rădăcinile expuse sunt acoperite cu praf.

„Rădăcina” este considerată drept „gândire”, care este rădăcina acțiunii. Dacă gândurile sunt descoperite, adică dacă privim în fiecare loc și spionăm în fiecare loc, pe căile și conduitele pe care le-am primit de la profesori, dacă acestea sunt adevărate, atunci trebuie să ne luptăm cu aceste gânduri, ca și în „Și Un om s-a luptat cu el”- s-a spus despre slujitorul lui Esau – și le-a acceptat mai presus de rațiune.

Acesta este sensul la „a fi prăfuit de praful picioarelor lor”. Aceasta înseamnă că, deși aveți spioni care spun: „Nu vom urca”, și deși spionii lor, adică gândurile elevilor, aduc praf, ceea ce înseamnă că vorbele profesorilor lor li se par la fel de valoroase ca praful, el ar trebui să ia în continuare în considerare cuvintele profesorilor mai presus de rațiune.

Aici voi oferi un exemplu: Baal HaSulam ne-a promis că umblând în cărarea lui și urmând îndrumarea lui, vom fi răsplătiți cu veșnicia Lui, să ne ținem de el și să intrăm în palatul Regelui, deși noi toți simțim că nu avem calitățile corecte pentru

a fi servitorul Regelui. Totuși, „Domnul este aproape de inima frântă”, deoarece toate calitățile indecente care sunt în mod inerent în interiorul nostru, Creatorul le-a plantat în noi și ne-a creat cu toată neputința.

Baal HaSulam a spus: „Domnul este înalt și cel jos Îl va vedea”, deoarece Creatorul iubește adevărul. Din acest motiv, Creatorul apropie pe cei cu adevărat căzuți. Uneori ajungem într-o stare de disperare și simțim că nu ne vom ridica din starea noastră actuală, adică în timpul contemplării. S-a spus despre asta, „praf”, ceea ce înseamnă că trebuie să luptăm cu aceste gânduri.

Fumigația sub pom – pentru a ucide viermii care cresc în el. Este scris despre mană: „s-au găsit unii care au lăsat ceva din ea până dimineaţa, dar a făcut viermi şi s-a împuţit”. Baal HaSulam a interpretat mana ca fiind credința. Se știe că în fiecare zi trebuie să reînnoim credința.

Acesta este sensul de „a aduna în fiecare zi”, adică chiar dacă este încă o zi pentru el, el trebuie să reînnoiască temelia lucrării, adică scopul lucrării. Trebuie să știe că starea lui de „zi” este doar rezultatul credinței, pentru că dacă cineva urmează calea credinței, el este răsplătit cu hainele *Șchina*(Divinității), fiecare în conformitate cu măsura sa de credință.

Aceasta înseamnă că „ziua” nu este scopul său, dar el poate folosi ziua pentru a mărturisi credința. Adică va spune: „Acum văd că am mers pe calea credinței, pentru că rezultatul pe care îl am este acela al unei zile. Rezultă că trebuie să devin mai puternic în rădăcină”.

În mod similar, Baal HaSulam a interpretat despre „păstorii vitelor lui Avraam” – că ei oferă hrană pentru posesiunile lui Avraam, ceea ce înseamnă calitatea credinței, deoarece calitatea sa este de „tatăl credinței”, dar primind calitatea credinței ca

scop și esență. În caz contrar, el va fi privit ca „înclinându-se către soare”.

În timp ce fundația este doar credința, omul se află într-o stare de sărăcie și slăbiciune, după cum este scris: „și eu sunt un vierme”. Cu alte cuvinte, *Anochi* (eu / egoistul), considerat drept credință, îl face să se simtă ca un vierme, pentru că întreaga lui lucrare este mai presus de rațiune și pentru că fiind mai presus de rațiune, el nu se poate simți mândru.

Dar dacă nu reînnoiește credința, ci mai degrabă, după cum este scris, „a ocolit-o”, el s-a jucat cu ziua și esența „a făcut viermi”. Unde ar fi trebuit să fie „vierme”, el ‚s-a stricat” (în ebraică *Yaram* „înseamnă atât „rasă”, cât și „a fost înhumat”), adică a fost mândru, deoarece a simțit că era mai înalt decât toți.

Toate acestea se datorează faptului că lucrează în rațiune. Din aceasta, el vine la „rasă”, adică la mândrie, iar mândria sa se răspândește până când ajunge la măsura „și s-a stricat”, după cum spun oamenii în armată, „mândria miroase de departe”.

Sfatul pentru aceasta este așa cum ne spune Mișna: „afumatul”. Fumul vine prin ardere, însemnând că în fiecare zi el își arde lucrarea de ieri și abia astăzi începe să intre în bucuria unui război sfânt – să se scoată afară din Țara Israel sub autoritatea primirii și să resimtă punctul într-o stare în care simte că aripile *Șchina* (Divinității) îl acoperă, așa cum este scris: „Domnul îl va ocroti totdeauna Şi se va odihni între umerii Lui“.

Cu alte cuvinte, tocmai atunci când își asumă calea credinței, privită ca o povară care este purtată pe umeri, omul este răsplătit cu *Șchina*. Este așa cum a spus Baal HaSulam, că în fiecare zi trebuie să dăm Creatorului tot ce a trecut prin *Mițvot* sau fărădelege și să începem din nou. Acesta este și sensul „afumatului”, pentru că fumul blochează ochii, numiți „ochii minții”, care este a celui în rațiune.

Despietruirea înseamnă înlăturarea pietrelor. Acestea sunt înțelegerile pe care le are în rațiune, care aparțin inimii de piatră. Adică, atunci când simte o zi și simte o bucurie și emoții în lucrare, el spune: „Acum văd că merită să fiu servitor al Creatorului pentru că găsesc plăcere și vitalitate în asta". Rezultă că el deja are sprijin, ceea ce înseamnă că din toate aceste sprijiniri el găsește multe pietre și are o întreagă clădire în rațiune.

Acestea sunt adevăratele piedici. Este așa cum a spus Faraon: „când le veţi vedea pe scaunul de naştere, dacă este băiat, să-l omorâţi, iar dacă este fată, s-o lăsaţi să trăiască". Asta înseamnă că unde ai plăcere, numită „piatră", să n-o primești în inima de piatră numită „primire". Dacă e băiat „însemnând că dăruirea s-a trezit, ca în „păstorii vitelor lui Avraam", atunci „să-l omorâți", adică să distrugeți aceste gânduri.

„Dar dacă este o fată", însemnând *Nukva* (femeia), primind totul în voința de a primi, fie în minte, fie în inimă, „atunci ea va trăi". Asta înseamnă că ceea ce Faraon a sfătuit este să o accepte ca vitalitate și fundație. Dar calea Torei este să înlăture aceste păreri și gânduri.

Tăierea înseamnă tăierea și înlăturarea ramurilor uscate din pom. Asta înseamnă că oricine a dobândit din mediul înconjurător prin obiceiuri, porunci și legi dure, ar trebui să fie tăiat, adică să uite legile din cealaltă parte. Este așa pentru că țara lui Israel este numită *Lișma*, iar ceea ce se ia din mediul înconjurător este numai *Lo Lișma*.

Ajustarea înseamnă că atunci când există multe crengi proaspete, este obișnuit să tai unele dintre ele și să le pui deoparte. Asta înseamnă că, chiar și legile și înțelepciunile care sunt cu adevărat pline de sevă, dacă sunt prea multe, ceea ce înseamnă că, cunoașterea lui este mai mult decât faptele lui, atunci el nu trebuie să folosească o mulțime de cunoștințe și

control, deoarece majoritatea apar în primul rând în acțiuni, fiecare acțiune afirmând calitatea operatorului său.

Învățăm din toate cele de mai sus că oamenii sunt apropiați de pomi. Acesta este sensul la „Cel care iese pe o zi Nisan și vede un pom înflorit", ceea ce înseamnă că pomii au început deja să-și arate puterea, adică este deja evident că doresc să împartă fructe în beneficiul omului. În beneficiu înseamnă a dărui, așa cum este scris: „Inima mea revarsă o materie bună", adică, spun eu, „Lucrările mele sunt pentru Rege", care este bun.

Și din moment ce pomii înfloresc, și anume dăruiesc, ei se numesc „pomi buni". În mod evident, la acea vreme există și oameni buni, ceea ce înseamnă că și ei fac lucruri pentru a dărui mulțumiri Stăpânului lor. Altfel, pomii nu-și vor da roadele, așa cum au spus înțelepții noștri: „Întreaga lume este hrănită pentru Hanina, fiul meu". Pentru că sunt drepți care dăruiesc, ei acționează astfel încât pomii să dea.

Acesta este sensul „nu a privat lumea Lui de nimic". Aceasta înseamnă că El ne-a pregătit angajamentul în Tora și *Mițvot*, prin care vom realiza perfecțiunea, numită „primire pentru a dărui". În consecință, pe lângă crearea voinței de a primi, El a pregătit prompt corectarea pâinii rușinii, astfel încât să existe o plenitudine în beneficiu.

Astfel, omul trebuie să-și dea un acont în fiecare zi, să își reînnoiască lucrarea în depășire și să uite trecutul. În schimb, el trebuie să fie foarte încrezător că din această zi va reuși să obțină o permanentă și veșnică *Dvekut*(adeziune).

Fie ca Creatorul să ne ajute cu toate necazurile noastre și să răscumpere sufletele noastre și noi să fim mântuiți în corporalitate și spiritualitate, Amin, așa să fie!

Prietenul tău, Baruch Șalom HaLevi Așlag,

Fiul lui Baal HaSulam

SCRISOAREA NR.30

Manchester, 28 Martie 1957

Pentru prietenul meu,

Am primit scrisoarea de Purim şi mi-a plăcut, deoarece tu eşti singurul care mi-a scris câteva detalii despre ce se întâmplă acolo şi îţi voi răspunde la întrebări.

În ceea ce priveşte locul în care copiii ar trebui să înveţe, este preferabil un seminar de Hasidim (Hasizi), deoarece într-un seminar de Hasidim eşti cel puţin mai sigur de teama de cer, în timp ce în celelalte seminarii trebuie să te temi de prieteni în această privinţă.

În ceea ce priveşte cumpărarea unei părţi din Zohar, nu mă interesează acest lucru. Deşi am motive ascunse, există un motiv pe care ţi-l voi dezvălui. Când faci ceva, trebuie să beneficiezi fie în corporalitate, fie în spiritualitate. Aici, în ceea ce priveşte corporalitatea şi câştigarea de bani, există alte oferte bune în lume şi le evit pentru că nu am nici o dorinţă de a mă angaja în afaceri. În ceea ce priveşte spiritualitatea, ceea ce înseamnă că voi avea o parte în Sulam (Scara, comentariu la Zohar, am deja un rol important în aceste cărţi, deoarece Tora m-a recompensat cu două părţi. Prin legea Torei, sunt doar patru moştenitori şi merit două părţi... aşa că nu am nevoie să cumpăr, adică să dau bani pentru a mi se da ceea ce merit. Dar am motive ascunse.

Încearcă să-mi dai fiecare detaliu despre ceea ce se întâmplă acolo.

Binecuvântări pentru Kaşrut a sărbătorii,

Baruch Şalom HaLevi Aşlag

SCRISOAREA NR.31

Manchester, 1957

Pentru prieteni, fie ca ei să trăiască pentru totdeauna.

A trecut mult timp de când v-am scris. Am aşteptat ca cererea să vină de la voi. Între timp, vă voi scrie un articol pe care l-am auzit de la Baal HaSulam în 1948 la o masă de Purim, la masa sa caşer.

Ar trebui să înţelegem mai multe precizări cu privire la Meghila (povestea de Purim):

1) Este scris: "După aceste lucruri, împăratul a ridicat la putere pe Haman". Trebuie să înţelegem ce înseamnă "după aceste lucruri". După ce Mordechai l-a salvat pe împărat, împăratul ar fi trebuit să-l promoveze pe Mordechai. Dar ce a fost scris în cele din urmă? L-a promovat pe Haman.

2) Când Estera a zis împăratului: "Am fost vânduţi, eu şi poporul meu", împăratul a întrebat: "Cine şi unde este acela?" (nu, "acesta este el"). Asta înseamnă că regele nu ştia nimic. Dar este scris "Şi împăratul i-a zis lui Haman: "Îţi dăruiesc şi argintul, şi pe poporul acesta; fă cu el ce vei voi". Astfel vedem că împăratul ştia despre vânzare.

3) În ceea ce priveşte "în funcţie de dorinţele fiecărei persoane", înţelepţii noştri au spus, "Raba a spus 'să se facă după dorinţele lui Mordechai şi Haman'" (Meghila, 12). Dar se ştie că

acolo unde se spune doar "rege", este Regele lumii, astfel, cum poate să facă Creatorul conform voinţei celui rău?

4) Este scris: "Şi Mordechai aflând tot ce se petrece". Aceasta înseamnă că numai Mordechai ştia. Dar este scris mai întâi: "cetatea Susa era îngrozită". Astfel, întreaga cetate a Susei ştia despre asta.

5) Cu privire la cuvintele "Căci o scrisoare scrisă în numele împăratului şi pecetluită cu inelul împăratului nu poate fi desfiinţată", cum de a scris mai târziu un al doilea decret care revocă primul decret?

6) Ce înseamnă că trebuie să fie beat de Purim până îl confundă pe Mordechai cel drept cu Haman cel păcătos?

7) Care este semnificaţia cuvintelor înţelepţilor noştri: "'Şi băutura era conform legii'. Ce este 'conform legii'? Rabi Hanan a spus în numele lui Rabi Meir: 'În conformitate cu legea Torei'. Care este legea Torei? Mâncare mai mult decât băutură".

Pentru a înţelege toate cele de mai sus, ar trebui să începem cu chestiunea lui Haman şi Mordechai, pe care înţelepţii noştri au interpretat-o "în conformitate cu dorinţele fiecărei persoane", adică Haman şi Mordechai.

Dorinţa lui Mordechai este numită "legea Torei", adică mâncare mai mult decât băutură. Dorinţa lui Haman este opusul: băutură mai mult decât mâncare. Ne întrebăm: "Cum poate fi o masă în conformitate cu voinţa unui rău?"

Răspunsul scris despre asta este "nici o coerciţie", ceea ce înseamnă că băutura nu este obligatorie.

Este acelaşi lucru cu ceea ce au spus şi înţelepţii noştri despre versetul: "Moise şi-a ascuns faţa, căci se temea să-L privească pe Dumnezeu". Şi el a spus: "În schimbul faptului că, Moise şi-a ascuns faţa, el a fost răsplătit cu a vedea Chipul Domnului". Este aşa tocmai pentru ca atunci când nu are nevoie de ceva (pentru că poate pune un Masach pe acesta), el poate să

primească. Acesta este înţelesul pentru: "Am dat ajutorul Meu unui viteaz". Asta înseamnă că, tocmai pe cel care este puternic şi poate merge în căile Domnului, Creatorul îl ajută.

Acesta este sensul "băutura a fost conform legii". De ce? Pentru că nu există "nici o constrângere", pentru că nu avea nevoie de băutură. Dar după aceea, când au început să bea, au fost atraşi de băutură, ceea ce înseamnă că erau atraşi de băut şi erau nevoiaşi. Apoi ajungeau într-o stare de constrângere. În acel moment ei au revocat calea lui Mordechai, şi acesta este sensul vorbelor lor spunând ca acea generaţie a fost condamnată la distrugere, pentru că ei se bucurau de mâncarea celui păcătos.

Aceasta înseamnă că, dacă ar fi primit băutura fără coerciţie, nu ar fi revocat voinţa lui Mordechai, care este calea lui Israel. Dar odată ce au luat-o prin constrângere, ei s-au hotărât să distrugă legea Torei, care este Israel. Acesta este sensul "a mânca mai mult decât a bea". A bea este dezvăluirea Hohma, numită "înţelepciune" şi mâncarea se numeşte Or (Lumina) Hasadim, care este credinţa.

Totuşi, trebuie să examinăm problema lui Bigtan şi Teres, care voiau să-l asasineze pe Regele lumii: "Dar complotul a devenit cunoscut lui Mordechai... şi chestiunea a fost investigată şi descoperită". Investigarea nu era un lucru mic, nu era uşor pentru Mordechai să o obţină. Numai după multă muncă a dezvăluit această problemă a fărădelegii. Iar odată ce i se dezvăluise în mod clar, "au fost amândoi spânzuraţi". Adică atunci când au simţit răul, i-au spânzurat, adică au îndepărtat aceste lucruri şi dorinţe din lume.

"După aceste lucruri", adică după toată munca şi truda pe care Mordechai a făcut-o prin controlul său, regele a vrut să-l răsplătească pentru lucrarea Lişma (de dragul Său). Dar există o regulă că este imposibil să dai celui inferior ceva dacă acesta nu are nevoie de el. Dorinţa şi nevoia se numeşte un Kli (vas) şi nu există lumină fără Kli.

Dacă regele îl întrebase pe Mordechai, ce ar trebui să-i dea? Mordechai era neprihănit, a cărui lucrare este doar să dăruiască. El nu doreşte nici o ascensiune. Mai degrabă, el este mulţumit cu puţin. Dar împăratul a dorit să extindă Hohma, care este dezvăluită de Mochin (creier) care se întinde de la linia stângă, în timp ce lucrarea lui rea, pe linia din dreapta. Ce a făcut regele? El l-a promovat pe Haman, ceea ce înseamnă că linia stângă este importantă.

Acesta este înţelesul "După aceste lucruri, împăratul Ahaşveroş a ridicat la putere pe Haman. L-a ridicat în cinste şi a pus scaunul lui mai presus de scaunele tuturor căpeteniilor care erau lângă el". El l-a pus în frunte, ceea ce înseamnă că toţi slujitorii regelui au îngenuncheat şi s-au înclinat înaintea lui Haman, deoarece împăratul a poruncit să fie responsabil şi toată lumea a acceptat.

Îngenuncherea înseamnă acceptarea guvernării, deoarece îi plăcea calea lui Haman mai mult decât cea a lui Mordechai. De asemenea, toţi iudeii din Susa au acceptat atât de mult dominaţia lui Haman încât a fost dificil pentru ei să înţeleagă punctul de vedere al lui Mordechai, fiindcă este mai uşor să umbli în căile Creatorului prin cunoaştere.

Este scris că ei au întrebat: "Pentru ce încalci porunca împăratului?" Şi din moment ce au văzut că Mordechai a insistat să meargă pe calea credinţei, erau încurcaţi şi nu ştiau cine avea dreptate. Ei l-au întrebat pe Haman, care avea dreptate, după cum este scris: "Ei i-au spus lui Haman să vadă dacă Mordechai are să se ţină de hotărârea lui, căci el spusese că este iudeu". Aşa că iudeul mănâncă mai mult decât bea, adică, credinţa este cea mai importantă, şi aceasta este întreaga temelie.

Aceasta a fost o mare interferenţă cu Haman, că Mordechai nu a fost de acord cu el şi toţi au văzut punctul de vedere al lui Mordechai, care a susţinut că numai el urmărea calea iudeilor şi că un alt mod este deja considerat idolatrie. Acesta este motivul

pentru care Haman a spus: "Totuşi, toate acestea rămân pentru mine fără valoare de fiecare dată când îl văd pe Mordechai, iudeul aşezat la poarta împăratului", pentru că Mordechai a susţinut că numai prin el este poarta Regelui.

Acum vom înţelege ceea ce am întrebat, "şi Mordechai a ştiut", dar este scris: "Şi oraşul Susa a fost îngrozit", ceea ce înseamnă că toată lumea ştia. Acest lucru înseamnă că şi oraşul Susa a fost nedumerit şi nu ştia cine are dreptate. Dar Mordechai ştia că dacă Haman ar avea controlul, prin aceasta el va şterge întregul Israel, însemnând calea iudaismului, din moment ce mâna lui Haman este pe linia din stânga.

Acesta este înţelesul lui Haman care a aruncat sorţul, aşa cum este pe Yom Kipur (Ziua ispăşirii), aşa cum este scris: "un sorţ pentru Domnul şi un sorţ pentru Azazel". Sorţul pentru Domnul este dreapta, care este Hasadim, numită "hrană", ceea ce înseamnă credinţă. Sorţul pentru Azazel este într-adevăr linia stângă, care nu este "bună de nimic" şi "orice" se extinde de aici. Acesta este motivul pentru care în această zi nu se închide lumina, deoarece linia stângă blochează luminile.

Acesta este înţelesul pentru "au aruncat Pur, adică sorţul", adică el interpretează ceea ce a făcut şi a răspuns că Pur este (pronunţat ca) Pi-Or (deschiderea luminii), unde prin sorţul pentru Azazel, toate luminile au fost blocate. Rezultă că au aruncat toate luminile mai jos. Haman a crezut că "cel fără vină strânge, dar cel rău se îmbracă în ele", ceea ce înseamnă că prin faptele pe care Mordechai şi cei care îl însoţesc le făceau în mod corect, el ar lua răsplata, însemnând că Haman ar lua toată dezvăluirea luminilor în autoritatea sa.

Toate acestea, pentru că împăratul i-a dat sarcina de a extinde lumina Hohma mai jos. De aceea, atunci când s-a apropiat de împărat pentru a distruge iudeii, adică să revoce dominaţia lui Israel, care este Hasadim, şi să stabilească revelarea cunoaşterii în lume, împăratul i-a răspuns: "Îţi dăruiesc şi

argintul, şi pe poporul acesta; fă cu el ce vei voi". Adică, aşa cum îi place lui Haman, potrivit autorităţii sale, care este stânga şi cunoaşterea.

Astfel, întreaga diferenţa dintre primul decret şi cel de-al doilea decret este în cuvântul "iudeu". În edict (edictul este conţinutul scris care a plecat de la rege iar apoi există explicaţii ale edictului, care interpretează semnificaţia lui), "Aceste scrisori cuprindeau porunca împăratului, care trebuia vestită în fiecare ţinut, şi îndemnau toate popoarele să fie gata pentru ziua aceea".

Nu se spune cine ar trebui să fie gata. Numai Haman a explicat edictul, aşa cum este scris, "şi a fost scris aşa cum a poruncit Haman". În al doilea decret este scris cuvântul "iudei": "Aceste scrisori cuprindeau hotărârea care trebuia vestită în fiecare ţinut şi dădeau de ştire tuturor popoarelor că iudeii stau gata pentru ziua aceea, ca să se răzbune pe vrăjmaşii lor".

De aceea, când Haman a venit la împărat, împăratul i-a spus: "Argintul", care a fost pregătit în avans "ţi-l dăruiesc". Adică nu trebuie să adaugi nicio acţiune, deoarece "(îţi dăruiesc) şi poporul acesta; fă cu el ce vei voi". Cu alte cuvinte, poporul vrea deja să facă ceea ce este bine în ochii tăi, adică poporul vrea deja să-şi asume guvernarea ta. Dar regele nu i-a spus să revoce guvernarea lui Mordechai şi a iudeilor. Mai degrabă, a fost pregătit în avans că în acest moment ar exista dezvăluirea Hohma, care este privită ca fiind "ce vei voi".

"Edictul" a fost "legea care trebuia vestită în fiecare ţinut şi dădea de ştire tuturor popoarelor" însemnând că legea ar fi dezvăluit că ar fi descoperită Hohma, tuturor naţiunilor. Cu toate acestea, nu a fost scris că Mordechai şi iudeii, şi anume credinţa, vor fi revocaţi. Mai degrabă, intenţia era că ar exista dezvăluirea Hohma, dar ei preferau Hasadim în fiecare loc.

Haman a spus că de acum este momentul ca Hohma să fie dezvăluită pentru a primi Hohma, în timp ce argumentul lui Mordechai a fost că dezvăluirea este doar pentru a arăta ce

primesc; Nu este obligatorie, şi anume că ei nu au altă alegere, deoarece nu există nicio dezvăluire a Hohma aici. Mai degrabă, ei aleg Hasadim din proprie iniţiativă.

Acesta este sensul celor spuse de înţelepţii noştri: "Până în prezent, prin constrângere; De acum înainte de bună voie". Este scris despre versetul "au stabilit şi au primit", ceea ce înseamnă că dezvăluirea a venit acum doar pentru a putea primi calea iudeului de bună voie.

De aceea exista o dispută asupra ei între Mordechai şi Haman. Argumentul lui Haman a fost că motivul pentru care Creatorul dezvăluie dominaţia Hohma acum este pentru ca cei inferiori să primească Hohma. Mordechai a susţinut că motivul pentru care Creatorul dă în prezent stăpânire la stânga este numai ca să o includă în dreapta, ceea ce înseamnă că dreapta este mai importantă.

Prin urmare, a doua scrisoare nu a anulat prima scrisoare, ci a explicat şi a interpretat primul edict. Cuvintele "dată de ştire tuturor popoarelor", înseamnă că este vorba de iudei. Astfel încât iudeii ar putea să aleagă Hasadim din proprie iniţiativă.

Acesta este motivul pentru care este scris în a doua scrisoare: "iudeii stau gata pentru ziua aceea, ca să se răzbune pe vrăşmaşii lor". El interpretează că motivul pentru care Hohma este în prezent în control este acela de a arăta că preferă Hasadim, nu Hohma. Aceasta se numeşte "să se răzbune pe duşmanii lor", deoarece vrăşmaşii lor doresc în mod specific Hohma, în timp ce ei resping Hohma.

Prin aceasta, vom înţelege ce am întrebat despre regele care a întrebat: "Cine şi unde este acela care are de gând să facă aşa?", deoarece împăratul a spus: "Îţi dăruiesc şi argintul, şi poporul acesta; fă cu el ce vei voi", deoarece împăratul a dat ordin numai pentru a revela Hohma. Asta înseamnă că stânga avea să servească dreapta, prin care vor vedea cu toţii că dreapta este mai importantă, de aceea ei aleg Hasadim.

Acesta este înţelesul Meghila (sul, dar şi Gilul-dezvăluire) Esterei (Hester-ascundere), care se pare că se contrazic una pe cealaltă. Descoperirea se datorează faptului că este dezvăluită tuturor, iar Estera înseamnă că există ascundere. Cu toate acestea, aceasta înseamnă că dezvăluirea este doar pentru a alege ascunderea, şi în mod special prin faptul că luminile apar mai jos.

Acum vom înţelege ceea ce au spus înţelepţii noştri: "Trebuie să fie beat de Purim până îl confundă pe Mordechai cel drept cu Haman cel păcătos". Povestea lui Mordechai şi a Esterei a avut loc înaintea căderii celui de-Al Doilea Templu. Clădirea Templului este extensia Hohma, iar apoi Malchut (Regalitatea) este numită Templu.

Acesta este şi sensul lui Mordechai, care o trimite pe Estera să meargă la rege şi să pledeze pentru poporul ei şi ea a răspuns: "Toţi slujitorii împăratului... ştiu că este o lege care pedepseşte cu moartea pe oricine... intră la împărat, în curtea dinăuntru, fără să fie chemat... Şi eu n-am fost chemată la împărat de treizeci de zile". Aceasta înseamnă că, aşa cum se ştie că este interzis să atragi GAR mai jos, iar cel care atrage GAR este condamnat la moarte, deoarece linia stângă cauzează separarea de Viaţa Vieţilor.

"... Numai acela scapă cu viaţă căruia îi întinde împăratul toiagul lui împărătesc de aur". Aurul este Hohma şi GAR, adică numai prin trezirea celui superior poate rămâne în viaţă, adică în Dvekut (adeziune), dar nu prin trezirea celui inferior. Şi deşi Estera, care este Malchut, are nevoie de Hohma, ea este primită numai după trezirea celui superior. Dar dacă atrage GAR, îşi va pierde viaţa.

În această privinţă, Mordechai i-a răspuns: "ajutorul şi izbăvirea vor veni din altă parte pentru iudei", prin revocarea completă a liniei stângi, iar iudeii vor fi lăsaţi cu linia dreaptă, care este Hasadim "şi tu şi casa tatălui tău veţi pieri". Pentru că

ABA (tatăl) o stabileşte pe fiică", ea trebuie să aibă Hohma. Cu toate acestea, trebuie să fie mâncare mai multă decât băutură.

Cu toate acestea, dacă iudeii nu au de ales, vor trebui să revină la linia stângă. Rezultă că întregul său sine va fi anulat. În această privinţă, ea a spus: "dacă va fi să pier, voi pieri". Dacă mă duc, voi pieri pentru că aş putea provoca sepărarea. Dacă nu mă duc, "ajutorul şi izbăvirea vor veni din altă parte pentru iudei", însemnând într-un alt mod, căci ei vor revoca complet minciuna stângii, aşa cum i-a poruncit Mordechai.

De aceea a luat calea lui Mordechai, adică l-a invitat pe Haman la sărbătoare. Adică, a extins linia stângă, aşa cum o poruncise Mordechai, apoi a inclus stânga în dreapta, astfel încât întreaga atragere a Hohma a fost promptă, cu scopul de a nu primi Hohma, ci de a prefera Hasadim. În acest fel, există o dezvăluire a luminilor mai jos.

Acesta este sensul *Meghila* (dezvăluirea) lui Ester (ascunderii). Deşi există deja dezvăluire, ea încă mai ascunde (Estera înseamnă *Hester*-ascundere).

Să sperăm că este meritul lui Baal HaSulam, ale cărui cuvinte sfinte am fost privilegiaţi să le auzim deşi nu am fost răsplătiţi cu înţelegerea profunzimii lucrurilor care sunt cele mai sublime.

Permiteţi-mi să vă binecuvântez cu o sărbătoare Caşer şi fie să ni se acorde mântuirea în mântuirea generală.

Prietenul vostru, Baruch Şalom HaLevi Aşlag

Fiul lui Baal HaSulam

SCRISOAREA NR.32

12 aprilie 1957

Pentru prieteni, fie ca ei să trăiască pentru totdeauna,

A trecut o vreme de când am primit scrisoarea de la voi. Deşi ştiu scuzele de mult timp, este clar şi pentru voi că cea mai mare problemă este să găseşti scuze. Să sperăm că Domnul ne va ajuta.

Deoarece se apropie sărbătoarea de Pesah, să vorbim puţin despre chestiunea sângelui de Pesah şi a sângelui circumciziei. Dam (sânge) înseamnă Demama (tăcere/linişte), ca şi în "Şi Aaron a tăcut" şi "A tăcea pentru Domnul". Adică nu întreabă de ce are întrebări.

Pentru a înţelege cele de mai sus, ar trebui să introducem cuvintele înţelepţilor noştri. Înţelepţii noştri au spus: "Cei care sunt jigniţi, dar nu jignesc, sunt degradaţi, dar nu răspund, trudesc din dragoste şi se desfată în durere, versetul spune despre ei: 'Iar cei ce-L iubesc sunt ca soarele când se arată în puterea lui'". RAȘI interpretează că ei îndeplinesc Miţvot (poruncile) din iubire faţă de Creator şi nu pentru a primi răsplata, şi nu din cauza fricii de calamitate (Gitin 36b).

Aceasta înseamnă că atunci când o persoană începe să lucreze cu mare efort, mai mult decât a primit prin educaţie, se formează o cerere în inima sa. În cele din urmă, el întreabă şi spune că, potrivit măsurii muncii şi trudei sale din Tora şi Miţvot, dincolo de cea a contemporanilor săi, Creatorul ar fi trebuit să i se fi dezvăluit cu mult timp în urmă şi ar fi trebuit să-

i dezvăluie aromele (motivele) Torei şi Miţvot şi ar fi trebuit să se joace cu el, după cum este scris: "Israel, în care mă proslăvesc pe Mine", ceea ce înseamnă că Domnul se joacă cu slujitorii Săi.

Totuşi, el vede opusul - că, prin toată munca şi truda lui, el a regresat în comparaţie cu contemporanii săi. Astfel, în loc să audă vocea Creatorului care îi vorbeşte, el aude ruşinea lui, aşa cum este scris: "ocările vrăjmaşilor Tăi, Doamne" (Psalmul 89). Adică, nu este tratat corespunzător (rezultă că toată munca şi truda lui în Tora sunt în pericol).

În acel moment se simte ofensat, insultat, fiindcă este mai înalt decât contemporanii săi. Şi deşi nu poate vedea vreun semn de măreţie asupra contemporanilor săi, el continuă să-şi spună: "Dacă alţii aveau programul de lucru şi cunoştinţele din Tora pe care le am eu, Creatorul ar asculta cu siguranţă cuvintele lor şi munca lor nu ar mai fi în zadar. (Am amestecat două lucruri împreună aici: minte, pentru cei care înţeleg şi, de asemenea, disperare, pentru cei care înţeleg).

Se ştie că adevărul este cel mai important, adică "tot ce are un judecător este ceea ce vede cu ochii lui". Prin urmare, dacă vede adevărata sa stare, cu toate gândurile care îi tulbură mintea, primeşte din cele două lucruri: 1) se simte insultat - că nu este luat în considerare; 2) ulterior, el ajunge în a doua stare, unde aude infracţiunea sa. Din acest motiv, atunci simte chinuri mari când încearcă să stea în acea stare.

Acesta este sensul pentru "Care este jignit", care se simte ofensat, ceea ce înseamnă că el nu este remarcat"... "dar nu jigneşte" înseamnă că este ca şi în operatorul şi operaţia. Operaţia este că se simte ofensat. Operatorul, care lucrează, este numit "jignire". El spune că intenţia Creatorului nu este să-l insulte, ci, dimpotrivă, comportamentul Creatorului e să facă bine.

De asemenea, el este "degradat, dar nu răspunde", ceea ce înseamnă că el nu fabrică scuze, ca în "Etiopia aleargă cu mâinile întinse spre Dumnezeu" (Psalmul 68).

Întrebarea este "Care este adevărul?" De aceea Creatorul l-a făcut să se simtă aşa de umil şi penibil? Chestiunea este că atunci când o persoană începe să lucreze Lişma (de dragul Său), însemnând că nu are nici o răsplată pentru munca sa şi se ocupă atât de minte cât şi de inimă pentru a fi curate, fără nici un interes propriu, este permis de sus să-şi vadă starea - dacă scopul lui este cu adevărat Lişma. Apoi, dacă supravieţuieşte testului, el este lăsat în palatul Creatorului şi stă în umbra Regelui.

Rezultă că numai aici, în această stare, îşi poate descoperi adevărata măsură a iubirii faţă de Creator şi nu poate primi răsplata, pentru că acum are numai durere. Acest lucru este considerat ca fiind modul în care în Tora "Vei duce o viaţă de întristare". Cu alte cuvinte, înainte de a trece starea "unei vieţi de întristare", atunci când munca este suficientă pentru a-L găsi pe Creator, singura lui atracţie este harul sfinţeniei.

Este aşa cum explică Baal HaSulam despre cuvintele înţelepţilor noştri: "O femeie cu o sticlă plină de fecale şi toată lumea aleargă după ea". Aşa cum ţi-am explicat, explicaţia nu poate fi scrisă. Acest lucru este considerat ca "Estera s-a înverzit şi un fir de har a fost atras de ea", ca şi în "Dacă ar fi scuipat-o tatăl ei în obraz".

Iată motivul pentru care avem nevoie de ajutor de sus şi acesta este sensul sângelui de Pesah şi al sângelui circumciziei. Adică, atunci când putem să rămânem liniştiţi în timpul Torei, numită Peh-Sach (Pesach - vorbind din gură), iar în timpul executării Miţvot implicate în munca circumciziei, atunci suntem răsplătiţi cu ieşirea din exil şi intrarea în răscumpărare, ceea ce sunt aromele (şi motivele) Torei şi Miţvot.

Scrisoarea a rămas cu mine şi nu am trimis-o. Acum, mâine mă duc în America, adică la 1Iyar TaŞYaZ (2 mai 1957), aşa că vă trimit scrisoarea.

Prietenul vostru, Baruch Şalon HaLevi Aşlag

SCRISOAREA NR.33

23 aprilie 1957

Pentru înţeleptul Rabi, bătrânul grupului,

Am primit o scrisoare de la nepotul tău... în care a pus mai multe întrebări. Şi de vreme ce în mod normal răspund în general şi nu în mod specific, deşi îmi place ca întrebările să fie specifice şi nu generale, generalul conţine de fapt multe detalii.

Adică răspunsul este de obicei mai eficient pentru lucrul pe calea reală. Apoi, tocmai atunci când o persoană care solicită, are multe detalii, este posibil ca generalul să ilumineze în multe detalii, pe care le numim "multe Kelim (vase)", aşa ca voi raspunde în general.

Se ştie că cea mai importantă este bucuria. Totuşi, trebuie să înţelegem semnificaţia bucuriei, aşa cum este scris: "Această bucurie, ce face?" De asemenea, de ce a fost lauda lucrării definită cu privire la bucurie, aşa cum este scris: "Pentru că tu ai făcut (munca)... cu bucurie".

Putem înţelege semnificaţia bucuriei din chestiunile lumeşti (aşa cum a spus Baal HaSulam că le dă căile acestei lumi doar pentru a primi de la ei scrisori şi vase pentru nevoi spirituale).

Vedem că oamenii lucrează toată ziua, unii la lucru, alţii în comerţ şi ei aşteaptă toată ziua timpul când se pot întoarce acasă, unde au o mâncare bună şi se pot bucura de familiile lor.

Sau, unul care navighează pe mare şi suferă greutăţile locului de muncă şi mai este mult până să se poată întoarce acasă, iar când vede că se apropie întoarcerea spre casă, bucuria începe să-i umple inima. În acel moment dorinţa constantă de a-şi atinge scopul măreşte scopul. Adică, el simte că merită să facă toate eforturile doar pentru a putea să se întoarcă acasă şi să se bucure. În caz contrar, adică dacă nu ar munci, nu ar avea nimic de care să se bucure, deoarece casa ar fi complet goală şi nu ar putea să se bucure.

Rezultă că aici sunt două probleme:

1) O masă bună sau cineva care vine din largul oceanului şi aduce o mulţime de bani;

2) Dorinţa de a atinge obiectivul.

Putem spune că dacă am putea cântări plăcerea pe o scală, am putea spune că plăcerea mesei sau plăcerea celui care aduce bani din străinătate cântăreşte un kilogram şi dorinţa celui ce doreşte toată ziua să se întoarcă acasă şi să mănânce mâncarea poate creşte plăcerea în măsura în care plăcerea va cântări o sută de kilograme.

De asemenea, cine vrea să se întoarcă acasă cu banii pe care i-a făcut în străinătate, dorinţa măreşte plăcerea incomensurabil, iar plăcerea creşte numai după măsura dorinţei.

La rândul său, măsura dorinţei creşte în funcţie de măsura muncii. Adică, cel care munceşte din greu şi trudeşte, în măsura în care suferă, durerea însăşi îi aduce măsura dorinţei de a scăpa de suferinţă şi de a ajunge la destinaţie. Şi toată vitalitatea pe care o are în timp ce suferă este doar din viitor, deoarece simte că în curând se va putea întoarce acasă.

Se pare că, dacă o persoană are o masă bună sau o grămadă de bani, dar nu a muncit pentru ei, poate gusta doar primul nivel al plăcerii, adică un kilogram. Dar cel care a muncit şi a gemut

primeşte plăcere de la al doilea nivel şi va putea să sporească plăcerea de o sută sau o mie de ori.

Am putea întreba: "Şi care este adevărul?", adică dacă exista plăcere în mâncare şi în bani. Dacă el este fericit, ce diferenţă face dacă mâncarea şi banii sunt obiecte şi cum poate munca şi dorinţa să adauge plăcere?

Dar aşa cum am spus mai sus, posesiunile corporale şi posesiunile spirituale au o singură natură. Orice plăcere, fizică sau spirituală, se numeşte "lumină". Şi avem o regulă despre lumini, pe care nu le obţinem. Adică, este imposibil să determinăm forma finală doar prin Kelim. Aceasta înseamnă că determinăm forma luminilor în funcţie de calitatea Kelim.

Şi, în ceea ce priveşte Kelim (vasele), se ştie că sunt considerate a fi dorinţa pentru ceva. Rezultă că, Kelim cresc lumina. Aceasta înseamnă că nu lumina este cea care trebuie să fie mare, ci Kelim trebuie să fie mai mari. Numai dacă cineva are multe Kelim, adică o dorinţă puternică, simte o mai mare plăcere în lumină.

Prin urmare, chiar şi în materia corporală, mâncarea şi banii nu determină măsura plăcerii, ci mai degrabă munca şi dorinţa determină măsura plăcerii.

Prin acestea vom înţelege semnificaţia bucuriei. Este obişnuit ca celui care începe cu lucrarea Creatorului să-i fie trimise gânduri străine în mijlocul Torei şi a rugăciunii. Acest lucru îl tulbură. Dar chinurile sunt doar în măsura în care acesta doreşte să fie scutit de ele şi să le alunge.

Şi cum se elimină aceste gânduri? Doar prin bucurie. Adică trebuie să fie încrezător că în cele din urmă va atinge scopul dorit, acela de a-L mulţumi pe Creatorul său şi de a servi Regele.

De asemenea, ar trebui să facem reprezentări, adică să ne imaginăm cât de bine şi cât de plăcut este să fii în umbra Regelui

şi să priveşti plăcerea Domnului şi să vizitezi palatul Său. Este scris: "Creatorul se bucură de cei drepţi şi că eu voi atinge cu siguranţă acest grad".

Ulterior, ar trebui să se uite la gândurile străine, care îi provoacă această pierdere de a nu putea fi printre locuitorii palatului Regelui, iar apoi el poate examina controlul de a da o bună răsplată celor drepţi şi de a se răzbuna pe cei răi, însemnând aprecierea luminii şi a întunericului.

Rezultă că, în măsura în care suferă de gânduri străine, el se bucură atunci când are gânduri bune. Şi dacă există un timp în care nu are gânduri străine, atunci este fericit. Şi într-o vreme de rătăcire el trebuie să primească vitalitate şi bucurie din viitor, ceea ce înseamnă că în cele din urmă Creatorul va avea milă şi se va apropia de el.

Rezultă că, prin gândurile străine, el măreşte masa, adică timpul când are gânduri bune şi poate să laude şi să-i mulţumească Creatorului pentru că îl aduce mai aproape de El acum.

Astfel, gândurile străine sunt în primul rând pentru a-i aduce bucurie - atunci când vine momentul în care îl poate servi pe Rege fără nici un defect. Şi prin acest canal de gânduri străine - prezentate în cărţi - o persoană trebuie să corecteze gândurile străine dacă vin la el în mijlocul lucrării.

Fie ca El să ne ajute să fim răsplătiţi cu servirea Creatorului cu bucurie şi cu o inimă bună.

Prietenul tău

SCRISOAREA NR.34

Seara de Roș HaȘana (anul nou evreiesc), 14 Septembrie, 1947

Prietenilor, fie să trăiască pentru totdeauna.

După ce m-am apropiat de voi în locul fizic imaginar, să sperăm că va aduce inimile mai aproape, fiindcă de acum, de mult timp nu am mai corespondat şi actul fizic aduce unitate, aşa cum este spus la rugăciunea de Roș HaȘana, „Şi ei toţi vor deveni o singură societate". În acea stare va fi mai uşor „Să Îţi faci voia din toată inima".

Este aşa, fiindcă de vreme ce nu este doar o societate, este dificil să lucrezi cu toată inima. În schimb, o parte din inimă rămâne pentru propriul beneficiu şi nu pentru beneficiul Creatorului. Se spune despre asta în Midraș Tanhuma, „'Voi staţi azi,' precum ziua, uneori străluceşte şi uneori se întunecă, aşa este şi cu voi. Când este întuneric pentru voi, lumina lumii va străluci pentru voi, aşa cum se spune, ‚Şi Domnul va fi pentru voi o lumină nesfârşită'. Când? Când veţi fi o singură societate, aşa cum este scris, 'Înviorați-vă toţi în această zi'".

De obicei, dacă cineva ia un braţ de lemne, poate el să le rupă pe toate o dată? Dar dacă le ia câte unul pe rând, chiar şi un copil le poate rupe. Similar, găseşti că Israel nu va fi recompensat până când nu sunt cu toţii o singură societate, aşa cum se spune, 'În acele zile, în acel timp, spune Domnul, copiii lui Israel vor veni,

ei şi copiii lui Iuda împreună'. Aşadar, când sunt uniţi, vor primi faţa Divinităţii.

Am prezentat cuvintele din Midraș, aşa încât să nu vă gândiţi că această problemă a grupului, adică iubirea pentru prieteni se referă la Hasidism. Dimpotrivă, este învăţătura înţelepţilor noştri, care au văzut cât de necesară a fost uniunea inimilor într-un singur grup, pentru primirea feţei Divinităţii.

Deşi mereu este unul dintre prieteni care se ridică şi strigă, „Daţi-vă mâinile pentru un singur grup!", şi întotdeauna învinuiește de neglijenţă prietenii, eu tot nu îl pot exclude dintre prietenii care sunt neglijenţi cu această problemă, şi asta ar trebui să fie de ajuns pentru a înţelege.

În primul rând să sperăm că în noul an, Șin Tav Het Yod („Să trăieşti", dar şi anul, în calendarul evreiesc, numărat în litere (1949-50)), Creatorul ne va da viaţă veşnică, aşa cum este scris, „Căci Dumnezeu m-a numit o altă sământă în locul lui Abel", etc., şi „Să trăieşti", o să devină realitate.

Înţelesul lui Roș HaȘana este un nou început, când o persoană începe să construiască o nouă structură. Este aşa cum au spus înţelepţii noştri, „Cineva trebuie mereu să se considere jumătate păcătos, jumătate drept. Dacă înfăptuiește o singură Mițva (faptă bună/ poruncă), fericit este el, căci s-a osândit pe el însuşi şi întreaga lume, de partea meritului. Dacă comite o nedreptate, vai lui, căci s-a condamnat pe el şi întreaga lume de partea greşelii."

Ar trebui să înţelegem ce înseamnă că cineva ar trebui să se considere jumate-jumate. 1) Dacă face o singură Mițva şi judecă de partea meritului, cum se poate spune că este jumate – jumate, din nou? În definitiv, deja a judecat şi deja are o majoritate de merite. Dimpotrivă, dacă ar fi comis un păcat, cum ar fi putut să spună mai târziu că este jumătate - jumătate? Cum se poate spune că este jumate - jumate când omul ştie despre el însuşi că

este plin de păcate şi greșeli? În acelaşi timp, omul este obligat să mărturisească, „Suntem vinovaţi, am trădat” şi „Pentru păcat”.

Ideea e că înţelepţii noştri ne lasă să înţelegem ordinea muncii. Nu este aici o problemă a Curţii şi a judecăţii de Sus. Numai atunci când omul se înfăţişează Curţii de Sus, nedreptăţile şi meritele sale sunt pronunţate.

Dimpotrivă, aici înţelepţii noştri ne învaţă că omul ar trebui mereu să înceapă munca, şi să aleagă binele şi să deteste răul. Este aşa, deoarece alegerea este adecvată precis în ceva care este jumate - jumate, pentru că atunci are puterea să aleagă. Dar când una din părţi deja are majoritatea, el nu mai poate decide, deoarece omul urmează majoritatea, şi atunci este irelevant să se vorbească despre alegere.

Asta ridică întrebarea, „Cum se poate el înşela şi spune că este jumate – jumate, când de fapt ştie că este plin de păcate?”. Totuşi, ar trebui să ştim că problema alegerii care i se dă cuiva este permanentă şi există întotdeauna, precum în „Cel care este mai mare decât prietenii săi, înclinaţia lui este atunci mai mare decât el”. Conform acestei reguli, dacă cineva are multe păcate, atunci are o înclinaţie mică, care nu este mai mare decât înclinaţia rea, ci este precis jumate - jumate, ca să fie capabil să decidă.

Şi deoarece păcatele vin prin înclinaţia rea, şi Mițvot (faptele bune) vin prin înclinaţia bună, aşa cum RAȘI interpretează, „I-ai creat pe cei drepți prin înclinaţia bună; I-ai creat pe cei nedrepți prin înclinaţia rea”, aşadar înţelepţii noştri au spus, „Cineva trebuie să se considere jumătate păcătos, jumătate drept”. Cu alte cuvinte, în ceea ce priveşte alegerea, este întotdeauna, şi dacă sunt de la păcate ... atunci înclinaţia rea scade. Aşadar este jumate – jumate.

Similar, dacă face o singură Mițva, şi deja a fost judecat la o scară de merit, i s-a dat imediat o mare cantitate de înclinaţie rea, aşa cum este scris, „Cel care este mai mare decât prietenul lui,

înclinaţia lui este mai mare”. Aşadar, acum are jumate – jumate, aşa că poate să judece la o scară a meritului.

De aceea, de Roș HaȘana, se reia munca de la început. În plus, zilele celor zece zile de penitenţă sunt numite „zile ale iertării şi ispăşirii păcatelor”, aşa că omul va avea iar oportunitatea să intre în munca Creatorului încă o dată, chiar dacă a fost atât de îndepărtat de muncă.

Şi esenţa muncii este rugăciunea, căci numai prin rugăciune poate cineva să iasă din aria publică şi să intre în aria Celui Singur. Este aşa, deoarece atunci când vine vorba de rugăciune, cel mare şi cel mic sunt egali. Mai mult, cineva care își simte josnicia poate oferi o rugăciune mai originală din străfundul inimii, căci el ştie despre sine că nu se poate elibera din starea proprie. Apoi, poate spune că de fapt, cei care au fost creaţi cu talente speciale şi calităţi ale subtilităţii, pot face ceva de unii singuri, cât despre cei fără înzestrări speciale şi calităţi bune, ei au nevoie de îndurarea cerului. Aşadar, numai această persoană poate să ofere o rugăciune onestă.

Totuşi, omul trebuie să fie atent să nu iasă din această acțiune, deoarece este dirijarea înclinaţiei prin care omul poate oferi o rugăciune adevărată, care îi aduce scântei de disperare şi îl alimentează cu evidenţe, concluzii şi deducţii, că rugăciunea lui va fi inutilă. Într-un final o persoană devine incapabilă să se afunde în „Căci tu auzi rugăciunea fiecărei guri”. Înţelepţii noştri au spus, „Creatorul tânjeşte după rugăciunea celor drepţi”. Este aşa, deoarece o rugăciune este instrumentul principal pentru inspiraţia Divinităţii, deoarece este considerată o rugăciune pentru cei săraci.

Şi rugăciunea se aplică şi la cel mai mare dintre cei mai mari. Fără ea, cineva nu poate atinge starea de a „sta drept”, în muncă. Acesta este înțelesul la, „ Căci cei săraci nu vor dispărea niciodată din țară”. Trebuie să înțelegem de ce Creatorul ne-a promis

aceasta – că este necesar ca mereu să-l avem pe sărac. Nu ar fi fost mai bine dacă nu ar fi fost un asemenea lucru în Israel?

Totuşi, în interpretarea de mai sus „sărac" înseamnă loc de rugăciune, şi dacă nu este niciun loc al lipsei, nu este niciun loc al rugăciunii. Aşadar, nu este loc pentru rugăciune odată ce este recompensat cu măreţie? Referitor la asta, Creatorul ne promite, „Cel sărac nu va dispărea niciodată", însemnând că va fi mereu un loc unde este posibil să găseşti o nevoie astfel încât să te poţi ridica la un nivel mai înalt.

Acesta este înţelesul la, „Sărăcia i se potriveşte Israelului ca o bandă roşie pentru un cal alb". Asta înseamnă că chiar dacă este deja un evreu în măreţie completă, totuşi sărăcia i se potriveşte, fiindcă este un loc al lipsei, și astfel va putea să ofere o rugăciune.

Aceasta este problema prezentată în Gmara (Brahot 9b): „Rabi Ela i-a spus lui Ula, ‚Când te duci acolo Sus, salută-l pe fratele meu, Rabi Berona, în prezenţa întregului grup, căci el este un mare om şi se veseleşte în Mițvot (porunci/fapte bune). Odată ce a reuşit să intre în mântuire cu rugăciune şi zâmbetul nu a părăsit buzele lui întreaga zi'". Cu alte cuvinte, a fi un mare om este atunci când deja el se află într-o stare de mântuire, mântuit de toate defectele, fără să mai aibă ceva de făcut. În acea stare el a muncit să găsească în sine o greşeală, astfel încât să se roage pentru ea. Şi când s-a „Alăturat mântuirii prin rugăciune", el imediat a găsit un loc pentru rugăciune şi are nesfârşită bucurie, aşa cum este scris, „Căci cel sărac nu va dispărea niciodată de pe pământ".

Prin urmare, rezultă din toate cele de mai sus că cel mai important lucru este rugăciunea. Fiți puternici în rugăciune şi credeți în „Auzi rugăciunea fiecărei guri".

Fie să fim scrişi în cartea vieţii.

Prietenul vostru, Baruh Șalom HaLevi

Fiul lui Baal HaSulam

SCRISOAREA NR.35

Ajunul de Yom Kipur (Ziua ispăşirii), octombrie 1957

În ceea ce priveşte întrebarea: "De ce am rămas atât de singur în război?" Înţelepţii noştri au spus: "Toţi cei care plâng şi jelesc o persoană demnă", etc. (Șabat 105b). Care este semnificaţia plânsului şi a doliului?

Se ştie că există două feluri de plâns: Există plâns de durere şi plâns de bucurie. Când inima se umple cu bucurie, dacă entuziasmul provine din lucruri bune sau din lucruri rele, această emoţie se manifestă spre exterior. Este ca un pahar de apă - când se umple, se revarsă. Este la fel şi cu lacrimile, care sunt un excedent care se revărsă. De aceea există lacrimi de bucurie şi, bineînțeles, contrariul.

Cu toate acestea, lacrimile fără niciun motiv sunt imposibile, deşi există lacrimi artificiale, adică unul care vrea să arate altcuiva că este impresionat de ceva, si acesta este cauza lacrimilor. Cu toate acestea, acest lucru este considerat artificial.

De aceea, atunci când o persoană demnă moare şi îi simţim lipsa, sentimentul şi durerea se acumulează în inimă şi se manifestă în lacrimi. Desigur, atunci când o persoană simte o anumită măsură a lipsei, această lipsă este numită "rugăciune", iar prin rugăciune extindem din nou pierderea. Dar când nu

acordăm atenţie şi nu acceptăm situaţia, vom creşte mai departe de fiecare dată până când vom uita.

Se ştie că morţii sunt uitaţi din inimă, deoarece moartea este numită "disperare". De aceea există o plângere despre decedatul care a fost conectat cu acea persoană - şi această legătură a solicitat atenţia acelei persoane - că cel neprihănit a pierit, dar nimeni nu observă.

De aceea, pentru a evita calomnierea unei persoane care a fost legată de cel neprihănit, decedatul neprihănit face o corectare, luând înapoi de la acesta ceea ce i-a dat. În acel moment, acea persoană devine foarte rea, deoarece cei care au avut deja voinţa de a primi pentru spiritualitate, atunci când pierd spiritualitatea, lucrurile corporale încep să umple măsura plăcerii spiritualităţii. Prin urmare, ei cad mult mai jos, însemnând, în mai multe măsuri de pofte josnice şi pasiune pentru onoare.

Acesta este motivul pentru care a explicat după evenimentul care s-a întâmplat cu noi, că au uitat esenţa şi au luat o cale a disputei...

În orice caz, ştim care ar fi rezultatul prealabil. Există oameni care îşi pot ascunde gândurile şi există oameni care nu au acea putere şi gândurile lor apar în afară, adică fac lucruri neadecvate şi arată tuturor lucruri pe care nu le-au avut şi că nici nu au avut vreo legătură cu cei neprihăniţi.

Deci, de ce eşti surprins acum? Asta a fost determinat imediat după Yom Kipur (Ziua ispăşirii) din 1954 şi de atunci nu a fost decât o succesiune de dezvoltare a gândurilor şi acţiunilor lor.

Acum veţi avea o înţelegere mai bună a necesităţii de a crede în cuvintele înţelepţilor noştri, care obligă omul să spună: "Lumea a fost creată pentru mine". Dar cum luaţi această măreţie

- că ar trebui să existe o mândrie excesivă? Cu toate acestea, dacă fundaţia este în întregime de credinţă, putem să credem şi asta. Dacă o persoană lucrează pentru sine, atunci există astfel de argumente. Dar dacă cineva vrea, cât de puţin, ca dorinţa lui să fie pentru Creator, el poate să creadă şi acest lucru, deoarece avem nevoie de credinţă la fiecare pas al drumului.

"Cei neprihăniţi sunt mai mari în moartea lor decât în viaţa lor". Asta înseamnă că trebuie să creştem credinţa atunci când mor, mai mult decât atunci când ei trăiau, deoarece întreaga bază a căii drepţilor este în credinţă. Numai în acest fel apare cunoaşterea şi numai unul care a fost răsplătit cu a merge pe calea credinţei va avea înţelepciune şi putere.

"Oricine este inactiv cu elogierea unui înţelept trebuie să fie înmormântat în viaţa lui" (Șabat 105b). Acest lucru înseamnă că, în cazul în care deficienţa nu este simţită, lenea este simţită. Din moment ce nu simte pierderea şi nu este suficient de impresionat să trezească un elogiu în inima lui, atunci chiar dacă el este încă în viaţă, înainte ca vitalitatea pe care a primit-o de la înţelept să se îndepărteze de la el, totuşi, el ar trebui să fie îngropat în viaţă.

Deoarece morţii pot fi corectaţi numai prin înmormântare, acest om ar trebui îngropat, deoarece moartea, este sigur că va veni, ceea ce înseamnă că viaţa se va îndepărta de el. De aceea înţelepţii noştri ne spun că trebuie să fie înmormântat chiar acum...

Baruch Șalom HaLevi

Fiul lui Baal HaSulam

SCRISOAREA NR.36

Manchester, Ajunul de Sukot, 09 octombrie 1957

Pentru prietenii din Ţara Sfântă, fie ca ei să trăiască pentru totdeauna,

În această săptămână, am primit două scrisori de la... şi în ceea ce priveşte întrebarea... voi răspunde în privat.

În general, înţelepţii noştri au spus: "Oricine este inactiv cu elogierea unui înţelept trebuie să fie îngropat în viaţa lui" (Șabat 105). Trebuie să ne întrebăm: "De ce merită o pedeapsă atât de severă?", Trebuie să ştim că lipsa este întotdeauna cauzată de lipsa deficienţei. Numai acolo este leneş. Dacă nu există o deficienţă, există întotdeauna mişcare pentru a căuta sfaturi despre cum să-şi satisfacă lipsa. Acesta este motivul pentru care, în mod special, cel care nu simte lipsă din plecarea înţeleptului, lipsa va fi evidentă în elogierea înţeleptului - când el este inactiv în elogierea acestuia.

Întrebarea este: "De ce nu simte lipsă din plecarea înţeleptului?" Trebuie spus că, în timpul vieţii înţeleptului, el nu a primit nimic de la înţelept, aşa că nu simte o lipsă din plecarea lui.

De aceea trebuie să fie îngropat în viaţa sa, adică în timpul vieţii înţeleptului. Nu neapărat că acum este ceva în neregulă cu el, de este inactiv în elogiul său. Mai degrabă, atunci nu era în

regulă. De aceea "îngropat în viaţa lui" înseamnă în timpul vieţii înţeleptului.

Cu toate acestea, există un tratament pentru toate acestea. În schimb, "Cel care degradează un ucenic înţelept, nu există nici un tratament pentru situaţia sa" (Șabat 119). Cu alte cuvinte, dacă nu se mulţumeşte să fie inactiv cu elogierea unui înţelept, ci spune că el este în aceeaşi măsură cu înţeleptul, nu există o degradare mai mare pentru un ucenic înțelept decât asta şi "Nu există nici un remediu pentru situaţia sa". În schimb, el continuă să coboare şi să coboare până când arată tuturor adevărata lui formă, adică Tora îi devine o poţiune de moarte.

Răspunsul meu general este că sărbătoarea Sukot explică toate întrebările, chiar şi cele mai grele şi mai grave, deoarece se ştie că Suka este "umbra credinţei", iar în privinţa judecăţii, umbra ei trebuie să fie mai mare decât Soarele.

Este, de asemenea, cunoscut faptul că soarele presupune cunoaştere, iar luna implică credinţa. Este aşa cum au spus înţelepţii noştri: "Israel numără după lună şi naţiunile lumii numără după soare". De fiecare dată când vedem soarele şi că el este mai mult decât umbră, trebuie să-l acoperim mai mult, astfel încât umbra să fie mai multă decât soarele.

Şi dacă cineva este răsplătit şi nu adăugă o singură umbră, are milă de sus şi soarele este acoperit pentru el. Dar atunci o persoană se mânie pentru că înţelege altfel. Potrivit motivului persoanei, dacă are soare, doreşte să aibă mai mult soare, dar "gândurile Mele nu sunt gândurile voastre", şi lui îi este dată mai multă umbră.

Iar dacă o persoană depăşeşte umbra, i se dă "soare" şi apoi trebuie să adauge umbră. Dacă nu adăugă, îi este dată umbră de sus şi aşa mai departe, până când este răsplătit cu veşnica Dvekut (adeziune).

Cu toate acestea, trebuie să exersăm excesiv pentru a primi umbra şi a spune că este o umbră sfântă, că toată această umbră a venit de sus şi nu de la Sitra Ahra, că i-a fost dată omului astfel încât să poată să-şi asume credinţa. În acel moment se numeşte "umbra credinţei" şi este sfântă, ca în "Calea dreptului este neprihănirea;

Tu, care eşti fără prihană, netezeşte cărarea dreptului, etc".

Acesta este sensul de a face acoperământ din gunoi de grajd şi de cramă. Baal HaSulam a explicat că Goren (grajd) provine din cuvintele Ger Anochi (Eu sunt străin) şi Yekev (cramă) din cuvintele Nokev Șem Haşem (străpungând numele Domnului). Pentru a interpreta cuvintele lui Baal HaSulam, acoperământul este umbra credinţei, numită "credinţă deasupra raţiunii". Acest lucru este opus raţiunii, pentru că raţiunea îl duce în gunoi, către grajd şi cramă.

Din perspectiva raţiunii, aşa cum văd ochii corporali, există loc pentru gunoi de grajd şi cramă. Acest lucru în sine face o umbră şi omul stă sub ea. Adică, el îşi face un loc din cele mai josnice şi mai rele lucruri şi prin acest gunoi respectă Miţva (poruncă) de Suka.

Cel mai important este faptul că el obţine bucurie din această Miţva deoarece credinţă mai presus de raţiune se numeşte "bucuria Miţva (poruncii)". Rezultă că toate problemele şi întrebările care există în realitate sunt corectate în Suka, căci fără ele este imposibil să faci un acoperământ.

Şi trebuie să fii un oaspete bun în această privinţă şi să spui: "Tot ce a făcut proprietarul, a făcut numai pentru mine". Asta inseamna ca trebuie spus că tot ce se întâmplă în lume - că există oameni care suferă şi sunt maltrataţi - este numai pentru a putea primi binele, adică pentru a păstra credinţa. Chiar dacă văd răul din oameni, este pentru a putea să-mi asum povara împărăţiei cerurilor.

Mai mult de atât, este pentru a spune că alţii vor suferi doar pentru a putea primi. În realitate, este greu de spus acest lucru. Dar dacă o persoană lucrează în mod specific pentru a da mulţumire Creatorului său, atunci el însuşi este total neimportant. În schimb, totul este numai pentru Creator. În acel moment, dacă persoana nu stă la mijloc, atunci toată lumea poate spune că atunci când spune: "Proprietarul s-a neliniştit numai pentru mine", adică pentru a putea continua cu lucrarea credinţei, care este doar pentru Creator şi nu pentru el însuşi.

Când o persoană se preocupă de plăceri, este dificil să se înşele şi să spună că întreaga lume a fost creată doar pentru el. Dar atunci când este preocupată de dragul Creatorului, nu este atât de greu de crezut, deoarece sinele este complet neimportant.

Din toate cele de mai sus rezultă că un acoperământ, numit "umbră", se face în mod special din gunoi de grajd şi cramă. Acesta este sensul la ceea ce spunem în rugăciunea din interiorul Suka: "Şi să se refugieze de curent şi torent". Aceasta înseamnă că doar credinţa salvează o persoană de toţi răufăcătorii, deoarece făcătorii de rău sunt gândurile străine şi vederi străine, iar credinţa este construită special pe gunoaie. Doar în acest fel există refugiu faţă de curent şi torent; Altfel omul curge cu curenţii lumii.

Torentul este ceva care susţine pământul, deoarece oamenii sunt încă hrăniţi numai prin raţiune, şi numai raţiunea îi susţine. În cazul în care raţiunea nu ajunge, ei nu pot rezista, iar această raţiune îi susţine pe aceşti oameni în continuare.

Dar cel care doreşte să fie vegetativ nu trebuie să accepte raţiunea ca sprijin, deoarece acel torent nu este potrivit pentru cel care doreşte să meargă pe calea adevărului. Iar dacă o persoană nu reuşeşte şi are sprijin din partea raţiunii, va suferi imediat o coborâre şi o cădere în fundul iadului.

Cu toate acestea, încă îl poate susţine şi nu suferă nici o cădere. Acesta este motivul pentru care întotdeauna caută raţiunea, pentru a-şi susţine munca. Pentru a nu eşua din acest motiv, care este numit "torent", există putere în aşa numitul acoperământ, aşa cum spunem, "a se refugia de curent şi de torent". Aceasta rezolvă întrebările şi putem fi răsplătiţi cu umbra credinţei.

Pentru a înţelege mai clar problema, vă voi copia un articol dintr-o scrisoare a lui Baal HaSulam pentru ca voi să vă însufleţiţi şi să vă hrăniţi sufletele. Acestea sunt cuvintele lui: <<Şi, pentru că veni vorba, voi clarifica pentru voi semnificaţia carităţii pentru săraci, care este atât de lăudată în Zohar, Tikunim şi de către înţelepţii noştri: Există un organ în om căruia îi este interzisă munca. Chiar dacă cea mai mică dintre cele mai mici dorinţe de a lucra cu el încă mai există în om, acel organ rămâne afectat şi lovit de Creator. Se numeşte "sărac", pentru că e în întregime întreţinut şi asigurat de către celelalte care lucrează pentru el şi îl miluiesc.

Acesta este înţelesul cuvintelor: "Oricine susţine un singur suflet din Israel, este ca şi cum ar susţine o întreagă lume". Deoarece organul depinde de celelalte, nu are o hrană proprie. Şi totuşi, Creatorul îl consideră ca şi cum ar susţine o întreagă lume, că el însuşi este întreaga binecuvântare a lumii şi tot ce este în el, înmulţit şi complet numai de forţa acelui suflet sărac, care este susţinut de lucrarea altor organe.

Acesta este sensul la 'Şi după ce l-a dus afară, i-a zis: "Uită-te spre cer şi numără stelele, dacă poţi să le numeri". Şi i-a zis: "Aşa va fi sămânţa ta". Avraam a crezut pe Domnul, şi Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire'. Asta înseamnă că, ducându-l afară, au existat unii care să dorească să lucreze cu acest organ; De aceea i-a interzis munca. Acesta este motivul

pentru care s-a spus: "Acum, uită-te la cer". În acelaşi timp, i s-a dat promisiunea binecuvântării sământei.

Acesta este echivalent cu două opuse în acelaşi subiect, deoarece toate seminţele sale, care trebuie să fie binecuvântate, provin în mod necesar din acest organ. Astfel, când nu lucrează, cum va găsi o sământă?

Acesta este sensul la "Şi a crezut în Domnul", adică a acceptat cele două primiri aşa cum erau, atât interzicerea completă a muncii, cât şi promisiunea binecuvântării seminţei. Şi cum le-a primit? Acesta este motivul pentru care el conchide: "şi Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire", însemnând că forma de caritate (Țedaka înseamnă atât caritate cât şi neprihănire) pentru o persoană săracă care este susţinută de lucrarea celorlalţi.

"Aceasta este semnificaţia celor două ziceri ale înţelepţilor noştri: O persoană crede că Creatorul îl va trata cu neprihănire, în sensul că îl ţine şi îl susţine fără muncă, şi crede că Avraam acţionează cu neprihănire faţă de Creator. Ambele sunt cuvintele Dumnezeului Cel Iubitor, pentru că, înainte de corecţie, acel organ este în ceruri, iar caritatea este considerată către cineva inferior. La sfârşitul corecţiei sale este posibil, iar apoi Țedaka este socotită către cel superior. Cunoaşteţi şi sfinţiţi pentru că este adevărat". Până aici sunt cuvintele Lui.

Vă cer ca fiecare dintre voi să-mi scrieţi despre înţelesul cuvintelor de mai sus, ale lui Baal HaSulam, pentru că este un articol minunat.

Şi acum să pregătim lucrarea iernii, care este timpul de lucru în nopţile lungi. Până acum am vorbit din perspectiva stângii, numită "stânga respinge". Acest lucru necesită multă muncă şi efort pentru a depăşi toate obstacolele şi toate vederile şi gândurile străine. Cu toate acestea, trebuie să ne angajăm şi în dreapta, aşa cum spuneau înţelepţii noştri: "Faceţi-vă Tora

(învăţătura) permanentă şi munca voastră temporară". Tora este privită ca fiind dreapta, care este deplinătatea. O persoană trebuie să se considere perfectă, cu virtuţi şi calităţi nobile. Trebuie să adapteze lucrările din Tora şi Miţvot, aşa cum este potrivit pentru o persoană deplină, cât de mult poate.

Cu toate acestea, nu trebuie să regrete dacă nu este în măsură să-şi îndeplinească voinţa. Adică, dacă o persoană doreşte să facă fapte bune şi să studieze Tora, dar nu poate, nu trebuie să regrete, ci să fie fericit în timp ce lucrează în dreapta. Omul trebuie să fie mulţumit de ceea ce poate face, şi să-L laude şi să-I mulţumească Numelui Său pentru că a putut să facă un mic serviciu Regelui. Chiar un minut pe zi sau un minut în două zile trebuie să fie pentru el ca şi cum a găsit o mare comoară.

Şi chiar dacă este o faptă simplă, adică fără vitalitate, el trebuie să încerce să fie fericit şi să obţină vitalitatea prin a fi lăsat să servească Regelui. Acesta este modul în care trebuie să fie în timpul studiului, adică deplin. Aceasta este considerată ca fiind Tora, care este dreapta, după cum este scris: "Având în dreapta Lui focul legii". Pentru fiecare ocazie, trebuie să-L lăudăm pe Creator.

Am auzit de la Baal HaSulam că, prin lauda şi recunoştinţa pe care o dă Creatorului pentru apropierea de Creator, cineva atrage lumina sfinţeniei Sale mai jos. O persoană trebuie să se simtă în deplinătate şi apoi este considerată binecuvântată, iar binecuvântatul se alipeşte de binecuvântat. Dar când o persoană se consideră blestemată, blestemul nu se agăţă de blestemaţi, aşa cum spuneau înţelepţii noştri.

Prin urmare, trebuie să vă consideraţi deplini în timp ce îndepliniţi Tora şi Miţvot (porunci). În acel moment nu trebuie să găseşti nici un defect în tine, aşa cum este scris: "Oricine în care există un defect nu se va apropia". Aceasta se numeşte "Tora", adică o deplinătate.

Dar numai Tora nu este bine, aşa cum spuneau înţelepţii noştri: "Cine se angajează numai în Tora, este ca şi cum nu ar avea Dumnezeu", aşa cum se spune: "Multă vreme Israel a fost fără Dumnezeul cel adevărat" (Avoda Zara 17).

"Zilele" sunt privite ca fiind deplinătate, adică Tora. "Multă" înseamnă că se angajează numai în Tora, iar apoi este "fără Dumnezeul cel adevărat". Este aşa pentru că în stânga, în mod special această lucrare conduce pe calea adevărului. Acesta este înţelesul "Este bine să studiezi Tora împreună cu supravegherea, pentru că munca în ambele diminuează nelegiuirea" şi "Orice Tora fără muncă este în cele din urmă anulată şi provoacă nelegiuire".

S-ar putea să întrebaţi: "De ce Tora singură nu atenuează, ci provoacă nelegiuirea?" Motivul este că, dacă nu mergem pe calea adevărului, rămânem la fel ca în: "Dacă nu, sunt răsplătiţi cu o poţiune a morţii". Şi acea lucrare este văzută ca împărăţia cerurilor, doar acest discernământ este privit ca muncă şi trudă. Acesta este motivul pentru care înţelepţii noştri au afirmat că în mod deosebit munca în ambele diminuează nelegiuirea. Dar, "Nu lucraţi puţin şi studiaţi abundent; Fă-ţi Tora permanentă şi munca ta temporară", pentru că în cea mai mare parte a zilei, o persoană trebuie să meargă pe dreapta şi puţin din zi în lucrarea de puritate în minte şi inimă.

Îmi voi încheia scrisoarea cu speranţa că vom fi răsplătiţi cu veşnica Dvekut, cu numele Său.

Baruch Salom

Fiul lui Baal HaSulam

SCRISOAREA NR.37

Din necesitatea de a separa iubirea dintre prieteni de lucrarea lui Dumnezeu - Asta nu am înțeles de fapt, deoarece acest lucru nu a fost niciodată tratat de către tatăl meu Baal HaSulam, de alăturare a acestor două lucruri împreună, ci mai degrabă a fost întotdeauna interzis să se țină discursuri despre Tora, sau a se vorbi despre stări de micime sau de măreție intre prieteni, după cum călătoria noastră a fost întotdeauna în distincție de "*Azna lehet* - Umblă smerit cu Dumnezeul tău". Și foarte rar au permis sa se facă între prieteni discuții asupra Muncii. Acest lucru a fost menționat în mai multe articole ale tatălui meu Rav Baal HaSulam.

Cu toate acestea, devotamentul între prieteni era caracteristic oamenilor simpli, unde fiecare se ocupa doar de materialitatea prietenului și nu de spiritualitatea lui. Toata apropierea dintre prieteni era, de fapt, prin intermediul mesei, cu consumare de vin, dar nu în cuvintele Torei. Deci, eu nu știu ce vrei să renovezi. Ai putea spune că, dacă până acum ai crezut că iubirea de prieteni nu necesita ocuparea cu asta, sau a vorbi despre faptele de Muncă, acum ai certitudinea că singurul mod în care ar trebui să fie, este "*AZNA LEHET*-Umblă smerit cu Dumnezeul tău".

Asta este ca și cum cineva merge la celebrarea plină de bucurie a unui prieten, dar el nu se cerceteaza pe sine dacă are o stare de spirit adecvată sau nu, dar simte că trebuie să participe la bucuria prietenului său, și ii este interzis să arate prietenului său o față posomorâtă, ci doar o față zâmbitoare.

Același lucru este aici, că uniunea între prieteni trebuie să existe în așa fel încât fiecare vrea să aducă bucurie prietenului său, într-adevăr, în lucruri materiale, deoarece acesta este tocmai faptul "cumpără-ți un prieten".

Fă-ți un Rav - acesta este deja un lucru de la sine înțeles. Pentru că se întâmplă uneori ca între prieteni să fie unul care vrea să observe diferența față de celălalt - "Fă-ți un Rav". Și asta se întâmplă între prieteni care au un paznic excelent și meticulozitate în continuare. Dar nu toată lumea este calificată pentru acest lucru.

Dar acest lucru nu se mai numește iubire pentru prieteni, pentru că iubirea de prieteni impune, pentru că aici nu există nicio legătură cu Munca, cum mi-ai scris tu.

Rav Baruch Shalom HaLevi, fiul lui Baal HaSulam

SCRISOAREA NR.38A

Ianuarie 1958

Ce este Sinele?

Trebuie să explicăm cine este persoana despre care spunem că trebuie să fie un servitor al Creatorului şi în schimb va primi răsplata. La urma urmei, omul este format din 248 organe şi suflul vieţii, care susţine întregul corp. Întrebarea este: "Cine este operatorul-mintea, inima sau suflul vieţii care îl susţine? Şi ce este sinele, căruia i-a fost promis că va primi o bună răsplată în viitor pentru fapte bune?"

Versetul spune: "Şi Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său". Termenul de creaţie se aplică în mod specific la ceva nou, adică la existenţa realităţii din absentă, în care Creatorul a creat ceva nou care nu exista înainte de a fi creat. Înţelepţii noştri au interpretat că această realitate este numită "dorinţa de a primi plăcere". Aceasta este o lipsă şi o goliciune care trebuie acum ocupată. Nu a existat o lipsă înainte ca El să o creeze, deoarece înainte de această creaţie există numai deplinătate, deoarece nu se poate spune că, Creatorul

conţine o lipsă. Prin urmare, acesta este singurul lucru nou, adică dorinţa de a primi.

Crearea voinţei de a primi

Nevoia de a crea voinţa de a primi este pentru ca ei au interpretat că scopul creaţiei a fost să facă binele creaţiilor Sale. Creatorul doreşte să-şi împărtăşească bunătatea pentru a încânta creaturile şi, în consecinţă, creaţia trebuie să conţină un Kli (vas) pentru primirea plăcerii. Este imposibil să primim plăcere dacă nu este nevoie şi neavând nevoie, atunci nu simţim nici plăcere.

Acest lucru este similar cu o persoană care îşi tratează prietenul cu o masă bună, dar acesta nu are poftă de mâncare şi, prin urmare, nu se poate bucura de masă, căci numai dorinţa pentru mâncare determină măsura plăcerii în a mânca. Din acest motiv, pentru ca toate creaturile să se bucure de darurile Sale, El a imprimat în creaturi o natură care întotdeauna vrea să primească plăcere.

Acest discernământ care există într-o persoană, şi anume dorinţa de a primi plăcere, este întregul om pe care Creatorul l-a creat. Tot ce vorbim despre om este nimic mai mult decât dorinţa de a primi. S-a spus despre el că trebuie să se angajeze în Tora şi Miţvot (porunci) şi că în viitor va primi o plăcere veşnică. Aceasta înseamnă că dorinţa de a primi plăcere vă fi răsplătită, la sfârşitul lucrării sale primind toată plăcerea pe care Creatorul o dă.

Dorinţa de primire a primit organe care să o servească şi prin care să primească plăcere. Adică, să îi aducă plăcere. Acestea sunt mâinile, picioarele, vederea, auzul şi aşa mai departe. Toate acestea sunt servitori, adică toate servesc omului. Cu alte cuinte, voinţa de a primi este privită ca stăpân şi toate organele sunt servitorii ei. De asemenea, are un majordom, numit peste servitorii săi, monitorizând şi asigurandu-se că toţi acţionează numai în scopul dorit de a aduce plăcere, căci aceasta este dorinţa proprietarului, numită "voinţa de a primi".

Este ca un proprietar de afaceri care are mulţi angajaţi, dar un manager slab. În loc să profite, ar putea pierde. Dar proprietarul rămâne chiar şi atunci când nu are nici un manager, ca şi cum managerul este bolnav şi nu poate conduce afacerea, dar proprietarul afacerii este încă în viaţă.

Aşa şi aici. Dacă o persoană nu are intelect, numit "slujitor", dar proprietarul este prezent, ceea ce înseamnă că dorinţa de a primi plăcere nu este pierdută din cauza asta şi aspiraţia de a se bucura rămâne - dar nu are capacitatea de a examina - atunci ar putea să vândă o mare plăcere în schimbul uneia mici. De exemplu, dacă acea persoană fără minte doreşte ceva dulce şi negustorul îi spune: "Dă-mi zece şekeli şi îţi dau dulceaţă", dacă el este fără minte, ar putea să-i dea zece şekeli pentru dulceaţă, pentru că nu poate să evalueze preţul dulceţii pe care o vrea.

În mod similar, ar putea face rău, să spargă uneltele şi să îşi rupă hainele pentru că el crede că asta îi va oferi plăcere. Nu fiţi surprinşi că poate exista plăcere din a face rău. Se spune despre Aristotel, marele filosof, că a ars o casă mare şi scumpă pentru că dorea să-i comemoreze numele, ceea ce înseamnă, pentru ca numele lui să rămână pentru posteritate. El credea că, deoarece conacul era un lucru valoros, numele lui ar fi fost amintit pentru că toată lumea şi-ar fi amintit conacul mare pe care Aristotel l-a ars.

Astfel, vedem că oamenii găsesc plăcere şi în a strica. De asemenea, orice faptă pe care o persoană fără minte o face trebuie să-i dea plăcere şi această plăcere îl obligă să facă unele lucruri, chiar dacă acestea sunt rele, deoarece nu poate cântări dacă merită să cauzeze un mare rău în schimbul unei mici plăceri.

Din toate cele de mai sus rezultă că esenţa omului este voinţa de a primi plăcere şi nimic altceva. Adică, mintea nu este trupul omului, ci aşa cum s-a spus mai sus.

În ceea ce priveşte munca

Voinţa de a primi, care este esenţa omului, este opusă faţă de Creator, şi anume Creatorul este cel care dăruieşte. Pentru a avea o echivalenţă a formei, ceea ce înseamnă că acţiunile omului vor fi de asemenea doar de a dărui - sau plăcerile pe care le va primi de la Creator nu vor fi întregi pentru că va avea ruşine în ele, deoarece cel care primeşte un dar de la un altul este ruşinat să se

uite la faţa acestuia şi se simte prost după primirea plăcerii - din acest motiv ne-a fost dată Tora şi Miţvot, prin care dobândim o nouă putere de a vrea să-L mulţumim pe Creator. În acel moment omul va fi capabil să primească toate plăcerile de la Creator fără nici o ruşine pentru că nu va primi toate acele plăceri pentru că doreşte să se bucure, ci pentru că face voia Creatorului acceptând plăcerea, ca scop al creaţiei, care a fost, ca toate creaturile să primească plăcere. Într-adevăr, întreaga lucrare se referă la atingerea acestui grad de dorinţa de a primi plăcere numai în scopul unei Miţva (poruncă/faptă bună).

Am repetat cuvintele pe care le-am spus verbal, astfel încât să ţi le poţi aminti, pentru că acestea sunt elementele de bază.

De la prietenul tău care îţi doreşte ţie şi familiei tale toate cele bune.

Baruch Şalom HaLevi Aşlag

SCRISOAREA NR.38B

Cine este sinele

despre care spunem că este servitorul Creatorului și cine primește răsplata care a fost promisă, când, pentru fapte bune el va fi răsplătit cu un viitor bun?

Toate aceste lucruri s-au spus doar despre om, vârful creației, așa cum este scris: „Dumnezeu a creat pe om după chipul Său". Crearea înseamnă ceva nou, care este existența din absență. Aceasta este dorința de a primi plăcere, adică de a crea o deficiență care întotdeauna dorește să-și satisfacă lipsa cu plăcere.

Pentru ca senzația plăcerii să fie absolut completă, el a primit munca în Tora și *Mițvot* (porunci), prin care omul trebuie să fie desăvârșit și să devină apt să primească plăcerea fără deficiențe. Adică, cel care primește plăcere de la un altul se simte chinuit odată cu primirea plăcerii datorată rușinii, numită „pâinea rușinii". Prin perfecționarea cu virtuți va avea capacitatea de a primi plăcere fără sentimentul de rușine.

Rezultă că omul este numit „dorința de a primi plăcere", iar dorința de a primi plăcere a fost dată mâinilor și picioarelor pentru a-i servi, precum și celui mai prețuit slujitor numit

„intelect”. Toți acești slujitori îi aduc plăcere și dacă unul dintre slujitori lipsește, plăcerea e asociată cu acel slujitor care lipsește.

Dacă el nu are cel mai prețuit slujitor, adică intelectul, el încă simte plăcere și durere, cu excepția faptului că ele s-ar putea schimba și, în loc să primească o mare plăcere, ar putea primi plăceri minime. Adică, el nu poate judeca cu intelectul său, ce merită mai mult din punct de vedere al cantității și al calității și, prin urmare ar putea provoca daune și sparrgeri in kelim.

Chiar și o persoană nebună intenționează să primească plăcere prin acțiunile sale sau nu ar face acest lucru rău, dar există un motiv care îl face să facă acest lucru greșit. Tot ceea ce crede că ar putea să-i aducă plăcere, el face imediat și nu are capacitatea mentală de a cântări cu intelectul său, dacă acesta este un motiv real sau unul imaginar.

Și nu vă întrebați cum se poate obține plăcere din a rupe sau a strica. Se spune despre filosoful Aristotel, că a ars o casă mare și scumpă pentru că dorea să i se comemoreze numele, ceea ce înseamnă că numele lui va rămâne pentru totdeauna, pentru că toată lumea își va aminti numele lui prin acest act. Adică, toată lumea și-ar aminti că Aristotel a ars conacul cel mare.

Rezultă că, deși a făcut un lucru rău, a avut un motiv. Adică, el a simțit plăcerea de a face acel lucrul rău pe care l-a făcut prin comemorarea numelui său. De asemenea, oricine este nebun nu are puterea criticilor, dar esența omului există încă.

De asemenea, există plăcerea de a evita durerea, deoarece acesta este deja un calcul pentru viitor, ceea ce înseamnă că acționează acum pentru a evita suferința de mai târziu. Acest lucru aparține deja intelectului, ceea ce înseamnă că intelectul îi amintește că este ceva rău. Și din moment ce intelectul său este deja greșit, el nu poate aduna gânduri împreună și, prin urmare simte doar prezentul, nu trecutul sau viitorul. Se pare că mintea este doar servitorul omului, ca și ceilalți slujitori, dar esența

omului este lipsa care dorește să primească plăcere, ceea ce înseamnă că el simte totalitatea completă a plăcerii.

Voința de a primi există în toate animalele, dar numai omului i s-a dat capacitatea de a simți pe un altul. Adică, el poate să împartă cu prietenul său și să empatizeze cu prietenul său, adică să obțină plăcere din plăcerea prietenului său, precum și să sufere când prietenul său suferă.

Rezultă că omul a primit un loc suplimentar pentru a primi plăcere - în afara corpului său. Animalele sunt impresionate numai de ele însele și nu de alții, dar speciei vorbitor i s-a dat posibilitatea de a simți și pe altul (cu excepția anumitor animale cărora le-a fost dată această senzație prin natură, dar care o simt în mod specific doar față de aceeași specie).

În afară de vorbire, o persoană din *Israel* a primit o putere - senzația de glorie. În acest sens s-a spus: „Te numești om". Este o putere suplimentară pentru vorbitor, ceea ce înseamnă că el poate regreta exilul *Șchina* (Divinității) și să se bucure de slava cerului care apare în lume. Prin urmare, o persoană din Israel a primit un alt loc pentru a primi plăcere, în plus față de vorbitor. Aceasta este principala plăcere pentru care lumea a fost creată - pentru a primi plăcerea senzației de evlavie.

Toate plăcerile care există în lume provin de la Creator, deoarece Creatorul iluminează în toate aceste lucruri, dar de ce sunt aceste plăceri numite „plăceri corporale"? Aceasta se datorează faptului că o persoană se poate bucura de ele fără a trebui să-L includă pe Creator în ele. Adică, chiar dacă nu se simte evlavios, când nu crede în Creator, el se poate bucura de toate aceste lucruri.

Dar degustarea aromei Torei și *Mițvot* este imposibilă fără asumarea sarcinii credinței. În măsura în care lumina credinței strălucește pentru el, în această măsură plăcerea din Tora

și *Mițvot* crește pentru el. De aceea numim plăcerea în Tora și *Mițvot* „plăcere spirituală".

Se poate simți plăcerea materială chiar și atunci când cineva nu are nici o legătură cu Tora și *Mițvot*, deoarece o persoană nu poate trăi fără vitalitate, pentru că fiecare persoană trebuie să încerce gustul plăcerii, deoarece natura creației este dorința de a primi plăcere. Gandul Creației, numit „dorința Lui de a face bine creațiilor Sale", a impresionat în creaturi nevoia de a se bucura. Când nu se vede nici o plăcere în prezent sau în viitor, omul trebuie să se sinucidă pentru că venirea sa în această lume a fost doar pentru a primi plăcere.

Și din moment ce omul a primit lucrarea de alegere, să respingă pe cel rău și să aleagă Tora și *Mițvot* - pentru că numai în momentul alegerii este posibil să se cultive calități bune care să poată primi binele adevărat – s-a dat un timp de ascundere în timpul muncii. Adică, să nu se simtă gustul plăcerii în Tora și *Mițvot*, deoarece numai în timpul ascunderii există alegere.

Între timp, până când omul este răsplătit cu aroma vitalității spiritualității, el își ia toată vitalitatea numai din lucruri corporale, a căror plăcere este limitată. Dar aceasta este doar o tranziție până când vine să guste aroma spirituală, așa că trebuie să simtă doar aroma lucrurilor corporale. Dar chiar și în acele lucruri corporale este posibil să se obișnuiască să primească plăcere pentru Creator.

Voința de a primi este numită „trupul omului". De aceea nu suferă schimbări, ci mai degrabă rămâne în acea stare de a dori mereu să primească plăcere.

Îmbrăcăminte: Orice lucru care suferă schimbare nu este esența obiectului, pentru că un obiect nu suferă nici o schimbare. Prin urmare, toate acele lucruri de la care vine plăcerea sunt considerate veșminte. De exemplu, astăzi poartă această îmbrăcăminte și mâine o altă îmbrăcăminte. Există haine cu care

se muncește în bucătărie și există haine cu care se slujește împăratul.

Orice plăcere este considerată ca fiind ușoară și nu există lumină fără un *Kli* (vas), care este un lucru spiritual și orice lucru spiritual trebuie înveșmântat într-o anumită îmbrăcăminte corporală, căci numai prin îmbrăcăminte se poate primi plăcerea care se găsește în el. Așadar, ni s-au dat multe îmbrăcăminți în care există plăceri, cum ar fi mâncarea, băutul, hainele regale sau pur și simplu respectul față de faptul că cineva este considerat sau se bucură de chestiuni intelectuale sau de Tora și *Mițvot*. Fiecare persoană are veșminte diferite, și nici o persoană nu este ca alta. Cu toate acestea, există un lucru în care toți sunt la fel - toată lumea vrea plăcere.

Schimbarea veșmintelor: Schimbările la o persoană - care uneori dorește să se bucure de onoare și alteori numai de pofte, și uneori de Tora și *Mițvot* - vin din mai multe motive. Uneori acestea sunt ereditare, însemnând că strămoșii au ales să se bucure de anumite plăceri și asta trece de la o generație la alta. Acesta este sensul strămoșilor, unde calitățile bune trec de la tatăl familiei la generațiile următoare.

De asemenea, ne aflam sub schimbări prin cărți și autori - în cazul în care o persoană este impresionată de mediul înconjurător. Așa cum arborele absoarbe din ceea ce este în jurul lui, de aceea spinii și alte lucruri rele din jurul copacului sunt întotdeauna tăiate, și omul este pomul câmpului care absoarbe din mediul său. De aceea este impresionat de autori. Adică, are prieteni buni și obișnuiește să se bucure de lucrurile pe care prietenii le consideră bune sau rele. Sau, există mediul de cărți, adică ceea ce învață și citește în cărți, iar cărțile afirmă care lucru e bun și care e un lucru rău, iar apoi persoana urmează sfaturile lor.

SCRISOAREA NR.39

Manchester, 6 martie 1958

Pace şi tot ce e mai bun prietenului meu,

Am primit zece lire pentru Purim, care este de o jumătate de şekel. Zece gerah (o monedă care a fost folosită în Israel în vechime) este un şekel, iar jumătate din ele sunt zece. Este scris în sfântul Zohar că jumătate de şekel este numit zece, care este o piatră cu care să se cântărească contribuţia la Domnul (Ki Tisa, punctul 4).

Trebuie să interpretăm cuvintele sfântului Zohar. Jumătate de şekel înseamnă că, atunci când o persoană începe să cântărească cum să se întoarcă la Creator, când ştie că are multe nelegiuiri şi păcate, sfântul Zohar spune despre asta că persoana trebuie să ştie că este întotdeauna privită ca jumătate şi jumătate. Adică este jumătate merite, şi jumătate greşeli şi poate alege întotdeauna să se pronunţe pe o scală de merit. Este aşa cum au spus înţelepţii noştri: "Trebuie să te vezi mereu pe jumătate vinovat şi pe jumătate nevinovat. Dacă el a făcut o Miţva, este fericit pentru că el s-a condamnat pe sine şi întreaga lume pe o scală de merit", etc.

Trebuie să interpretăm motivul, deoarece înţelepţii noştri au spus: "Cel care este mai mare decât prietenul său, dorinţa lui este mai mare decât el". Este aşa pentru că dacă nu i se va da o înclinaţie mai rea, el nu va avea de ales, deoarece dacă binele este

mai mult decât răul, atunci el nu are de ales, deoarece alegerea este tocmai atunci când ambele sunt egale şi persoana decide.

Prin aceasta veţi înţelege ceea ce înţelepţii noştri au spus: " În viitor (sfârşitul corecţiei), Creatorul aduce înclinaţia rea şi o măcelăreşte în faţa celor neprihăniţi şi înaintea celui rău. Pentru cei neprihăniţi, ea pare ca un munte înalt. Pentru cei răi, pare ca firul de păr". Trebuie să înţelegem cine are dreptate, ceea ce înseamnă măsura înclinaţiei rele.

Cu toate acestea, aşa cum am explicat, cei răi au puţine merite, astfel încât înclinaţia lor rea nu este atât de mare, ci doar ca un fir de păr. Este aşa, pentru că, pentru a fi jumătate şi jumătate, atunci când nu este bine, trebuie să fie puţin rău. Dar cei neprihăniţi au multe merite, astfel încât şi înclinaţia lor rea trebuie să fie mare. De aceea, în cei neprihăniţi, înclinaţia rea este un munte înalt.

Prin aceasta veţi înţelege întrebările oamenilor cu privire la versetul "Vino la Faraon pentru că i-am împietrit inima". Înseamnă că Creatorul i-a negat alegerea prin întărirea inimii sale? În conformitate cu ceea ce am explicat, este contrariul. Prin faptul că Creatorul îi întăreşte inima, el poate face din nou o alegere, căci atunci când Faraonul a spus: "Domnul este cel neprihănit, eu şi poporul meu suntem cei răi", înseamnă că el s-a condamnat deja pe o scală de merit şi el este în întregime bun şi nu are nimic de făcut. Din acest motiv, în concordanţă cu binele său, Creatorul a trebuit să sporească înclinaţia rea, după cum înţelepţii noştri au spus: "Cel care este mai mare decât prietenul său, dorinţa lui este mai mare decât el". De aceea, când Creatorul i-a întărit inima, el putea face din nou o alegere.

Fie ca Domnul să ne dea două porţii - vindecare şi mântuire.

De la prietenul tău care îţi doreşte ţie şi familiei tale toate cele bune,

Baruch Şalom HaLevi Aşlag

SCRISOAREA NR.40

A 31-a zi a numărătorii de Omer, Manchester.

Către studenti, fie ca ei să trăiască,

Am primit o telegramă de la … că am câștigat. Să sperăm, de asemenea că vom câștiga războiul cu înclinația - că și aici, de asemenea noi vom reuși și vom atinge scopul de a aduce încântare Creatorului.

Este timpul să începem să ne mișcăm înainte spre țelul nostru sacru, ca niște oameni foarte puternici. Este știut că drumul pavat care ne conduce spre țel este iubirea de prieteni, prin care omul trece la iubirea față de Creator. Iar problema iubirii se rezolvă prin "cumpără-ți un prieten". Cu alte cuvinte, prin acțiuni, omul cumpără inima prietenului său. Și chiar dacă vede că inima prietenului său este ca o piatră, nu există nicio scuză. Dacă el simte că acela este potrivit pentru a-i fi prieten în muncă, atunci el trebuie să îl cumpere prin fapte.

Fiecare cadou (și un cadou este astfel determinat, atunci când el cunoaște că prietenului său ii va plăcea, fie în cuvinte, în gânduri sau în acțiuni. Totuși, fiecare cadou trebuie să fie la vedere, astfel încât prietenul său să știe de el, pentru că doar prin gânduri, acela nu știe că prietenul său se gândește la el. De aceea, cuvintele sunt, de asemenea necesare, adică să îi spună celuilalt că se gândește la el și că îi pasă de el. Și asta trebuie să fie, de

asemenea despre lucrurile pe care prietenul său le iubește, adică ceea ce îi place prietenului său. Unuia caruia nu îi plac dulciurile ci murăturile, nu își poate trata prietenul cu murături, ci tocmai cu dulciuri, pentru că asta este ceea ce îi place prietenului său. Și din asta, trebuie să înțelegem că ceva ce poate fi neimportant pentru unul, poate fi mult mai important decât orice, pentru celălalt.), pe care el îl dă prietenului său este ca un glonț care face o gaură în piatră. Și deși primul glonț doar zgârie piatra, când al doilea glonț lovește în același loc, deja face o incizie.

Iar prin gloanțele pe care el le trage repetat, zgârietura devine o adâncitură in inima de piatră a prietenului în care se adună toate cadourile. Și fiecare cadou devine o scânteie de iubire, până când toate scânteile de lumină se acumulează în golul inimii de piatră și devin o flacară.

Diferența dintre o scânteie și o flacară este că acolo unde este iubire există dezvăluire adică, o deschidere către toți oamenii, fiindcă în el arde focul iubirii. Iar focul iubirii arde toate fărădelegile pe care acela le întâlnește în calea sa.

Și dacă întrebați "Ce poate să facă omul dacă simte că are o inimă de piatră față de prietenul său?", iertați-mă că vă scriu "Toți și fiecare simt că el are inima de piatră", cu excepția prietenilor care simt și recunosc că ei nu au nicio obiecțiune ca prietenul lor să îi iubească și să le dea cadouri (nu neapărat în acțiune, dar măcar în cuvinte bune și atenție specială pentru el). Mă refer numai la aceia care simt că au inimi foarte reci, în legătură cu iubirea prietenilor lor, sau cei care au avut o inimă de carne, dar răceala din partea prietenilor i-a afectat de asemenea, și inimile lor au înghețat.

Sfatul este foarte simplu: Este natural ca atunci când se freacă pietrele una de cealaltă să pornească focul. Aceasta este o lege mare pentru că "de la *Lo Lișma*(nu pentru numele Ei) omul să ajungă la *Lișma* (pentru numele Ei)". Iar asta este așa, mai ales

acolo unde actul este *Lişma* adică, să dea un cadou prietenului său, scopul fiind *Lo Lişma*.

Este așa pentru că omul dăruiește un cadou numai cuiva pe care îl cunoaște și îl recunoaște ca pe cineva drag. Rezultă că scopul cadoului este ca recunoștință pentru iubirea pe care prietenul său i-o arată. Totuși, dacă omul dă un cadou unui străin, adică el nu îl simte pe prietenul său apropiat de inima sa, atunci el nu are niciun motiv de recunoștință. Asta înseamnă că scopul este *Lo Lişma*, însemnând… intenția care ar trebui să fie.

Așadar, se poate spune că asta se numește ”caritate”, pentru că lui îi este milă de prietenul său, atunci când el vede ca nu e nimeni care să vorbească cu el și să îl primească, de aceea face el asta. Într-adevăr, există o rugăciune pentru asta – pentru ca Creatorul să îl ajute să simtă iubirea prietenului său și să îi aducă prietenul aproape de inimă. Astfel, prin fapte, el este de asemenea recompensat cu scopul.

Dar în timpul faptelor, dăruitorul cadoului intenționa ca darul pentru prietenul său să fie doar caritabil (chiar dacă el îi dăruiește prietenului său doar timpul său, pentru că există câteodată lucruri mai importante pentru un om decât banii săi, așa cum este spus ”omului îi pasă de lipsa lui de bani, dar nu de lipsa lui de timp”. Totuși, în legătură cu timpul, fiecare om îi dă valoarea lui, pentru că sunt oameni care iau un cent pe oră și sunt alții care fac mai mult sau mai puțin. La fel și cu spiritualitatea - cât de multă spiritualitate fac ei într-o oră, etc.), atunci acela marturisește despre sine că nu țintește spre iubirea față de prieteni, adică, prin acțiuni, iubirea dintre ei să sporească.

Numai când ambii intenționează să facă un cadou, și nu să facă act de caritate prin dezvăluirea inimilor lor, chiar și a celor mai puternici, fiecare să arate căldura din pereții inimii sale, iar caldura să aprindă scânteile iubirii pâna când se va forma un înveliș al iubirii. Apoi amândoi vor fi acoperiți de o singură

pătură, adică o singură iubire îi va înconjura și îi va îmbrăca pe cei doi, așa cum este știut, că Dvekut (adeziunea) unește doi, într-unul.

Iar cand omul începe să simtă iubirea prietenului său, încep să se trezească în el imediat bucuria și plăcerea, fiindcă ceva nou îi stârnește interesul. Iubirea prietenului său este un lucru nou pentru el, pentru că el a știut întotdeauna că el însuși a fost singurul căruia i-a păsat de bunăstarea sa proprie. Dar din momentul în care el descoperă că prietenului său îi pasă de el, se trezește în el o bucurie nelimitată, și atunci el nu mai poate să se îngrijească de sine, pentru că omul face efort numai acolo unde simte plăcere. Și pentru că el începe să simtă placere în a avea grijă de prietenul său, firesc, el nu mai poate să se gândească la sine.

Vedem asta în natură, unde există iubire până când pofta devine de nesuportat. Și dacă veți vrea să întrebați “cum poate fi ca prin iubire un om să dezvolte dorința de a-și anula propria existență?“, există un singur răspuns la asta: “iubirea deviază de la calea dreaptă”. Cu alte cuvinte, este irațională și nu este considerată dreaptă.

Numai atunci când există o astfel de iubire, toți și fiecare sunt într-o lume care este toată bună, și simt cum Creatorul i-a binecuvântat. Apoi “binecuvântatul aderă la binecuvântat”, și el este recompensat cu Dvekut cu El.

Iar prin iubire, omul este de acord să își anuleze întreaga realitate. Este cunoscut, că întreg fiind, omul se divide în două părți: realitatea și existența realității. Realitate înseamnă că un om se simte pe sine însuși ca fiind o lipsă, o dorință de a primi plăcere. Existența realității este bucuria și plăcerea pe care el o primește, prin care corpul este hrănit și poate persista. Altfel, el ar trebui să se distrugă pe sine și să devină absent din lume.

Acesta este sensul cuvintelor “pe care Dumnezeu le-a creat”, adică realitatea, “de făcut“ referindu-se la existența realității.

Existența realității se divide în trei părți:

1. (…) Necesitate, fără de care realitatea ar fi anulată. Cu alte cuvinte, el trebuie să mănânce cel puțin o bucată de pâine uscată și un pahar cu apă pe zi, și să doarmă câteva ore pe o bancă, cu hainele pe el și nici măcar într-o casă, ci afară, pe stradă sau pe un câmp. În timpul ploilor, pentru a evita umezeala și frigul, el s-ar duce înăuntrul vreunei peșteri pentru a dormi. Hainele lui, de asemenea pot fi zdrențe, iar asta poate fi destul pentru el, pentru că el nu vrea decât existența realității, și nimic mai mult.

2. Să fie un burghez normal sau important - să aibă o casă și mobilă, dotări în casă, îmbrăcăminte respectabilă, etc.

3. Să aibă o dorință de a fi ca cei cu stare, care au multe case și servitori, mobilier și accesorii aspectoase. Și deși el nu poate obține ceea ce vrea, ochii și inima sa aspiră către acestea, și singura sa speranță este să aibă o viață de lux, și se chinuie și muncește numai ca să atingă acest nivel de bunăstare.

Și mai există un al patrulea discernamânt între acestea trei, mai sus menționate: dacă el deja a făcut destule într-o zi, atunci lui nu-i mai pasă de ziua de mâine, ci mai degrabă el privește fiecare zi ca pe toți anii vieții sale, aproximativ 70 de ani. Și cum natura omului este să-i pese numai de necesitățile sale pentru toți cei 70 de ani, și nu pentru timpul de după moartea sa, fiecare zi este considerată de acesta, ca fiind viața sa întreagă, și nu se va gândi că va trăi mai mult decât atât.

Iar dacă el este reînsuflețit în ziua următoare, este ca și cum s-ar fi reîncarnat, și trebuie doar să mai corecteze din ceea ce a stricat în prima încarnare. Adică, dacă el a împrumutat bani de la cineva, a devenit îndatorat. Așadar mâine – în viața viitoare -

el îi plătește, și este considerat un merit. În viața următoare el are întâi grijă de toate datoriile pe care le-a făcut la alții, sau pe care alții le-au făcut la el, iar ziua de poimâine este considerată o a treia încarnare, și așa mai departe.

Iar acum, putem explica problema mai sus menționată, că prin iubire, omul este dispus să facă concesii. Câteodată, când un om are iubire față de Creator, el este dispus să renunțe la al treilea discernământ, adică la viața de lux, pentru că el vrea să își dedice timpul și energia pentru a da niște cadouri Creatorului, prin care să cumpere iubirea Lui (așa cum am menționat mai sus, în legătură cu iubirea dintre prieteni). Cu alte cuvinte, deși el nu are încă iubire pentru Creator, acesta strălucește asupra lui ca Lumină Înconjurătoare, fiindcă merită să obțină iubirea pentru Creator.

Câteodată, omul simte că pentru a cumpara iubirea Creatorului el este dispus, dacă e necesar, să cedeze de asemenea și al doilea discernământ, adică viața burghezilor importanți și să trăiască numai din strictul necasar.

Câteodată, omul simte măreția iubirii Creatorului într-o asemenea măsură, că dacă ar fi nevoie, el ar fi de acord să anuleze până și prima parte – nevoile de bază ale vieții - chiar dacă prin asta, dacă nu ar da corpului său hrana de care are nevoie, existența sa proprie ar fi anulată.

Și câteodată, omul este dispus să renunțe la propria sa existență; el vrea să își dea corpul, dacă ar putea face asta, astfel încât prin el, numele Creatorului să fie sanctificat în mase. Este așa cum a spus Baal HaSulam "omul ar trebui să urmeze calitatea lui Rabi Akiva, care a spus "întreaga mea viață am regretat acest verset: 'cu tot sufletul tău', 'când voi putea să ajung să îl țin?'".

Acum putem înțelege cuvintele înțelepților noștri "și vei iubi… cu toată inima ta", cu ambele tale înclinații. Și "cu tot sufletul tău" înseamnă "chiar dacă El, Cel de Sus îți ia sufletul".

Și cu toată puterea ta înseamnă "cu toate posesiunile tale". Așa cum am spus mai sus, primul grad de iubire este existența realității, adică hrana corpului prin proprietate și posesiune, însemnând abandonarea celor trei discernăminte mai sus menționate, în existența realității. Al doilea grad este, "cu tot sufletul tău", adică cedarea a însăși existenței sale.

Iar asta o putem ține prin înclinația bună, adică prin constrângere, când omul îsi face corpul să înțeleagă că este mai multă bucurie și plăcere în a bucura și a dărui Creatorului, decât în a încânta și a dărui sieși. Totuși, fără bucurie și plăcere, omul nu poate face nimic. Când el se chinuie pe sine însuși, trebuie să spunem că acesta primește în schimb o formă de plăcere, sau că el simte sau speră să simtă placerea în timpul acțiunii, pentru că suferința purifică, astfel încât după aceasta el să fie recompensat cu o minunată plăcere în schimbul suferinței. Cu alte cuvinte, fie va obține plăcere în această lume, sau va avea plăcere în credința că el va primi plăcere în lumea urmatoare. Ca să spunem altfel, fie are plăcere în formă de Lumină Interioară, sau în formă de Lumină Înconjurătoare - din viitor.

Totuși, omul nu trebuie să gândească că poate face ceva fără plăcere. De fapt, (omul ar trebui să știe asta) există multe discernăminte în *Lișma*, adică în dăruire: "dăruirea pentru a dărui", înseamnă că primim plăcere din dăruirea către Creator. "Dăruirea pentru a primi" înseamnă că el dăruiește Creatorului, și prin asta va primi altceva, orice ar fi aceasta – lumea aceasta, lumea viitoare, realizări sau grade înalte.

Dar omul ar trebui să dăruiască pentru a dărui, adică să obțină o plăcere minunată din dăruirea către Creator, așa cum este pentru cei care au fost recompensați cu ea. Omul ar trebui să ceară Creatorului, din străfundul inimii sale, să îi dea senzația iubirii pentru Creator.

Iar dacă el încă nu este recompensat, trebuie să creadă și să își convingă corpul, că aceasta este o plăcere minunată, și este foarte important să îl iubească pe Creator, din cauza măreției și a sublimului Său. Dar omul ar trebui să cunoască un lucru: fără plăcere el nu poate face nimic complet.

Haideți să ne întoarcem la citatul menționat mai sus "'cu toată inima ta', cu ambele tale înclinații'", însemnând că omul trebuie sa fie complet în iubirea pentru Creator; adică până și înclinația rea va fi de acord să îi dăruiască Lui.

Voi fi scurt din cauza apropierii Șabatului. Cred că ... voi putea să obțin răspunsuri la două scrisori pe care le-am primit de la el și care mi-au plăcut cu adevărat. Sunt surprins că … el, care obișnuia să îmi scrie scrisori, a trecut ceva timp de când am primit o scrisoare de la el. Va rog spuneți-mi dacă-i bine și sănătos. De asemenea, multe mulțumiri lui ... pentru scrisorile pe care le-am primit de la el din când în când, și lui ... pentru telegrame. Cred că ... nu are adresa mea.

Prietenul vostru Baruh Șalom, fiul lui Baal HaSulam, Rav Așlag.

SCRISOAREA NR.41

Manchester, 23 mai 1958

Pace și toate cele bune dragului meu prieten,

Astăzi am primit scrisoarea ta împreună cu alți 18; Puteți gusta aroma plăcerii strălucirii și dulceții celui care trăiește (scris și ca 18) pentru totdeauna. Trebuie să aspirăm la tot, căci a aspira la lucruri bune se numește o „rugăciune", care este o deficiență, când cineva simte că îi lipsește acel lucru și pe care Creatorul i-l va da. Adică, o persoană trebuie să aștepte momentul în care simte în inima sa toate lucrurile bune pe care Creatorul ni le-a promis la primirea Torei, după cum este scris: „Acum, dacă veţi asculta glasul Meu şi dacă veţi păzi legământul Meu, veţi fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; Îmi veţi fi o împărăţie de preoţi şi un neam sfânt."

Vedem că, în mod normal, cineva care are o mulțime de proprietăți și multe posesiuni este foarte plin de viață. Dar noi, poporul ales, după cum este scris: „Tu ne-ai ales dintre toate neamurile" și fiecare din poporul lui Israel ar fi trebuit să fie întotdeauna fericit și entuziast. Cu toate acestea, atâta timp cât cineva nu a fost răsplătit să simtă în inimă toate acele lucruri bune, o persoană nu este impresionată de a spune: „Tu ne-ai ales pe noi".

Asta deoarece primirea Torei se referă în primul rând la caracterul intern al Torei, care este îmbrăcat în externalitate. Internalitatea Torei este numită „numele Creatorului". Aceasta

înseamnă că numele general al Creatorului este „Cel Bun care face bine". Deoarece Creatorul dă multe plăceri care sunt incluse în a face bine creațiilor Sale, Tora este numele plăcerilor, în care fiecare plăcere are un nume diferit. Adică numele general, Cel Bun care face bine, se întinde pe mai multe detalii și această internalitate se îmbracă în Tora externă.

Omul ar trebui să se roage pentru a fi răsplătit cu caracterul intern al Torei, pentru că atunci simțim toate lucrurile bune pe care ni le-a promis Creatorul, așa că atunci când spunem: „Tu ne-ai ales", înseamnă că simțim deja toate bunurile bune care ne-a fost acordate și pentru care suntem numiți „o împărăție de preoți și un popor sfânt".

Acesta este înțelesul: „Și întreg poporul care a văzut că le-a vorbit". Când vocea Creatorului este ascultată în inimă, acel sentiment este la fel de suficient ca și în realitate, pentru că „nu poate omul să Mă vadă şi să trăiască". Totuși, văzând că le-a vorbit, adică prin vocea Creatorului care se răspândește în inimă, nu în ureche – căci urechea este externă și numai inima este omul – de aceea, vocea Creatorului trebuie să fie simțită în inimă. Atunci se numește „a vedea că le-a vorbit" și apoi fiecare trăiește într-o lume care este absolut bună și inima simte că „Tu ne-ai ales" pentru că are gustul strălucirii plăcerii superioare și mirosul dulce al Luminii Creatorului se răspândește în inima sa. Atunci vedem că: „Fericit ești tu în lumea asta și fericit ești în lumea viitoare".

Datorită sfințeniei Șabatului și a sărbătorii pe care nu mai pot continua acum.

Fie ca Domnul să ne ajute să ni se permită primirea completă a Torei.

De la prietenul tău care îți dorește ție și familiei tale ce e mai bun,

Baruch Șalom HaLevi Așlag

Fiul lui Baal HaSulam

SCRISOAREA NR.42

Pace și tot ce e mai bun prietenului meu,

Ți-am scris o scrisoare înainte de Pesah, dar din moment ce adresa a fost incorectă, scrisoarea s-a întors. Acum, înainte de sărbătoarea *Șavuot*, care este momentul dăruirii Torei noastre, îți voi scrie câteva rânduri …

Pregătirea pentru Tora, așa cum ne aparține, este problema fricii, așa cum este scris: „Și poporul s-a așezat (a ridicat tabără (la poalele muntelui Sinai)) ca un singur om cu o singură inimă”. Aceasta înseamnă că toți aveau un singur scop, acela de a beneficia Creatorul. Urmează…

Trebuie să înțelegem cum ar putea fi un om cu o singură inimă, deoarece știm ceea ce înțelepții noștri au spus: „Întrucât fețele lor nu seamănă una cu cealaltă, opiniile lor nu seamănă una cu cealaltă”, cum ar putea să fie ca un singur om cu o singură inimă?

Răspuns: Dacă spunem că fiecare se îngrijește de sine, este imposibil să fim ca un singur om, deoarece nu suntem asemănători unul cu altul. Cu toate acestea, dacă toți își anulează sinele și se îngrijesc doar de beneficiul Creatorului, ei nu au opinii individuale, deoarece persoanele au fost anulate și au intrat în autoritatea unică.

Acesta este înțelesul a ceea ce este scris: „Viziunea stăpânilor (proprietarilor) este opusă viziunii Torei”. Este așa pentru că viziunea Torei anulează autoritatea, așa cum au spus înțelepții noștri: „când va muri un om într-un cort', Tora există numai într-un om care se lasă singur să moară”, însemnând că el se lasă să moară, adică, mulțumirea sa de sine, și face totul numai pentru Creator.

Aceasta se numește „pregătire pentru primirea Torei”, deoarece este scris că este interzis să-i învețe Tora pe închinătorii la idoli, așa cum este scris: „El n-a lucrat aşa cu toate neamurile şi ele nu cunosc poruncile Lui”....

SCRISOAREA NR.43

Jaffa - Tel-Aviv, 10 decembrie 1958

Pentru prietenii mei din Gateshead, fie ca ei să trăiască mult,

Vă transmit salutări de Hanuka. Fie ca să simţim în inimile noastre lumina de Hanuka, prin care ochii se vor deschide şi inimile noastre se vor bucura.

Voi scrie ceea ce am spus despre Hanuka. Se ştie că lumânările nu pot arde până nu sunt îndeplinite trei condiţii:

1) candelă, care este vasul în care este aşezat uleiul;

2) uleiul;

3) fitilul (un fir ţesut într-o lampă sau candelă) care atrage combustibilul în flacără).

Când cele trei sunt adunate, ne putem bucura de lumină.

Trebuie să interpretăm cele trei discernăminte de mai sus în muncă şi etică. Kli (vasul) în care sunt plasate uleiul şi fitilul este corpul, numit "lumânare".

În munca în Tora şi Miţvot, omul simte contraste în providenţa Sa, în privinţa lucrurilor care nu i se dezvăluie, şi anume că îndrumarea lumii este în bunăvoinţă. În opinia omului, Creatorul ar trebui să ghideze lumea în mod diferit, ceea ce înseamnă că bunătatea Sa să fie dezvăluită tuturor. Astfel, asta contrazice raţiunea omului. Acesta se numeşte Ptila (fitil), de la

cuvântul Petaltol (şerpuit) şi de la cuvântul Pesulah (defectuos), deoarece este greşit să avem astfel de gânduri.

Claritatea şi trezirea care aduc pe cineva să implore Tora şi să muncească şi să simtă dulceaţă şi plăcere în Tora şi în muncă sunt numite "ulei".

Dacă una dintre ele lipseşte, este imposibil să se bucure de lumina ei. De asemenea, atunci când corpul este în acord de muncă şi claritate, omul este răsplătit cu atingerea lumii Creatorului, care apare în mod specific prin cele două. Şi aşa cum nu există nimic care să lumineze odată ce uleiul a ars şi fitilul devine întunecat, odată ce efortul şi claritatea se termină, el nu are lumină şi totul devine pentru el din nou întuneric.

Dacă doreşte să obţină mai multă lumină, trebuie să încerce să găsească mai multă muncă, numită "fitil", şi mai multă claritate, numită "ulei", deoarece lumina nu are nimic prin care să se scufunde şi să se menţină. Motivul pentru asta este că există o regulă: "Răsplata este în funcţie de efort".

Claritate, numită "ulei", vine în principal prin credinţă, care este predominantă faţă de înclinaţia rea care aduce efort şi contradicţii intelectului extern. Asta se numeşte "a testa" în lucrarea Creatorului".

După ce a predominat peste ea, cineva este răsplătit primind lumina Creatorului care iluminează sufletul omului şi atunci nu mai există loc de contradicţii. Aceasta se numeşte "lumina de Hanuka". Adică omul este răsplătit cu providenţa deschisă, adică îndrumarea Lui este binevoitoare pentru creaţiile Sale.

Prin această putem interpreta ceea ce au spus înţelepţii noştri despre lumânarea de Hanuka: "Se porunceşte, de la apus, până când toate picioarele au dispărut din piaţă" (Şabat, 21). Prin asta au implicat modul de mai sus.

"Soarele" se referă la lumina strălucitoare. Regel (picior) vine de la cuvântul Meraglim (spioni), care spionează după îndrumarea Lui. Este aşa cum a fost scris despre spioni: "Vedeţi ţara, vedeţi cum este ea... dacă este bună sau rea?" Această înseamnă a testa dacă orientarea superioară în lume este bunavoitoare.

"Piaţă" implică domeniul public. Aceasta se întâmpla deoarece, în special pe domeniul public, există spioni. Dar când o persoană este răsplătită cu intrarea în autoritatea unică, ceea ce înseamnă că nu există altă forţă în lume decât Creatorul, pentru că "El singur face şi va face toate faptele", atunci nu mai există loc pentru spioni.

Acesta este motivul pentru care au presupus că trebuie să atragem lumina de Hanuka astfel încât să lumineze providenţa deschisă ca fiind binevoitoare "de la apusul soarelui când toate picioarele au dispărut din piaţă", adică de când era deja întuneric până când toţi spionii au plecat de pe domeniul public, când nu mai există spaţiu pentru spioni şi toţi au dispărut din lume.

În acest fel, trebuie să interpretăm ce spunem în cântecul "Măreaţă Stancă a salvării mele": "Grecii s-au adunat în jurul meu... şi au spart zidurile turnurilor mele şi au pângărit toate uleiurile". Cuvântul Homat (zid) are aceleaşi litere cu Hotam (sigiliu) şi Tehum (areal/zonă). "Turnurile mele" este turnul plin de abundentă bună (Midraş Raba, capitolul 8). "Zidul" se referă la menţinerea străinilor la intrarea în oraş şi faţă de jefuire bunului.

Este la fel şi aici - pentru a evita intrarea în gânduri străine şi dorinţe neinvitate, trebuie să facem un zid prin care să ne păzim de cele exterioare. Acest zid este numit "credinţă", deoarece doar prin credinţă omul se poate salva de toate cele de mai sus. Această se numeşte "zonă", pentru că până acum cei din

exterior se puteau apropia, dar când văd că persoana nu a ieşit în afara zidului, ei se întorc la locul lor.

Acest lucru se întâmplă deoarece credinţa este mai presus de raţiune, iar dominaţia Sitrei Ahra este în mod specific în raţiunea minţii exterioare. Astfel, nu are nicio legătură sau contact cu persoana.

Klipa a Greciei a fost pentru ca poporul Israel să se bucure în mod special prin intelectul extern, care este filosofia blestemată. Aceasta contrazice credinţa, care se numeşte "zid". În măsura în care au reuşit să admită filosofia în Israel, se consideră ca măsură în care ei au depăşit zidul.

Acesta este sensul pentru "sparg zidurile turnurilor mele", şi anume zidul din jurul turnului plin de abundenţa bună, prin care suntem răsplătiţi cu providenţa deschisă, deoarece Creatorul conduce lumea cu bunăvoinţă.

Prin încălcarea menţionată, ei "au pângărit toate uleiurile", ceea ce înseamnă că li s-a refuzat toată vitalitatea şi claritatea care le-a fost acordată prin credinţă, pentru că Tuma'a (impuritate) vine de la Ţimţum (restricţie, amuţire) şi Situm (blocare). În cele din urmă, s-a întâmplat un miracol şi Creatorul i-a ajutat şi ei au fost răsplătiţi cu lumina revelată, numită "lumina feţei".

Iar în ceea ce priveşte ceea ce întreabă prietenul meu, acestea sunt cuvintele sale despre Şofar (corn de berbec în care se suflă de sărbători speciale): Creatorul ridică de la calitatea judecăţii până la calitatea milei. În mai multe locuri se presupune că indicaţia se referă la calitatea judecăţii, cum ar fi "În momentul ostracizării, suflă în Şofar" etc.

Interpretarea din Yaarot hadvaş (Faguri de miere-titlul unei cărţi), este ca şi cum Şofarul trezeşte judecata, atunci când o persoană se condamnă pe o scală de păcat, înseamnă că îi spune Creatorului că doreşte să-şi ia pedeapsa atâta timp cât scapă de

păcat şi este curăţat. Prin asta trupul acelui om evocă milă. Desigur, nu trebuie să ne îndoim de cuvintele din Yaarot Hadvaş.

Vezi în Zohar, Emor (Spune, p. 99)."În ziua judecăţii, Israel are nevoie de un Şofar şi nu de o trâmbiţă, deoarece, a nu trâmbiţa, presupune, aşa cum se spune în *Sulam*, că "nu trebuie să trezim judecata". Asta înseamnă că Şofar este calitatea milei.

Trebuie să interpretăm că el ridică problema ostracizării, deoarece suflarea în Şofar se datorează faptului că atunci când, ostracizând, cel ostracizat este sub puterea calităţii judecăţii. Pentru a împiedica, ca această calitate a judecăţii să-l guverneze, trebuie să trezim mila asupra lui, care este asemănătoare cu asocierea calităţii judecăţii cu mila, deci cu un Şofar, care are puterea de a evoca mila.

Este asemenea cu versetul "Sunaţi din Şofar în Sion!", care înseamnă a avertiza poporul să se pocăiască. De vreme ce vedem că există o calitate a judecăţii, trebuie să suflăm în Şofar, pentru a trezi calitatea milei, pentru că Şofarul poate evoca mila, pentru a da putere oamenilor să se pocăiască.

Este ca o persoană care stă pe un munte şi priveşte. El vede de departe că o armată vine să se bată cu oamenii din oraş şi să-i jefuiască bogăţia, aşa că suflă în Şofar, astfel oamenii se vor aduna şi vor ieşi să lupte să salveze oraşul. Rezultă că Şofar, aici este calitatea judecăţii, aşa cum se explică în cuvintele sfântului Zohar.

Iar cu privire la a doua problemă pe care mi-ai scris-o, despre iubirea Creatorului, acestea sunt cuvintele tale: "În ceea ce priveşte iubirea Creatorului, este ca şi cu oricine îl iubeşte pe prietenul său - vrea să se agaţe de el. În mod similar este cu iubirea Creatorului. Trebuie să existe dorinţa de a fi cu Creatorul şi de a simţi plăcerea apropierii Lui, până când nu mai doreşte să se despartă de El".

RAŞAR Hirş interpretează că "iubirea Creatorului este dorinţa din inimă, de a dărui, de a-şi măguli Ziditorul, ca şi în cazul oricărei iubiri a oamenilor, dorinţa cea mai de jos de a dărui celui iubit. De asemenea, iubirea Creatorului este numită dorinţa adâncă din inimă de a da şi de a aduce mulţumire Creatorului", până aici sunt cuvintele lui.

Aş adăuga că ambele sunt adevărate, dar trebuie să le distingem în termeni de timp, pentru că trebuie să distingem întotdeauna între realitate şi persistenţa realităţii. La urma urmei, vedem că atunci când se naşte un copil, vedem o realitate completă - că bebeluşul este în viaţă şi nimic nu lipseşte în el.

În acelaşi timp, dacă nou-născutul nu primeşte hrană necesară, acea realitate este sigur că va fi anulată, căci fără hrană, bebeluşul va muri. Astfel, pentru ca realitatea să persiste, avem nevoie de hrana prin care nou-născutul va creşte. De asemenea, dacă primeşte alimente rafinate sau insuficiente, va fi foarte slab.

De asemenea, dragostea Creatorului necesită ambele lucruri:

Primul este scopul, privit ca "realitate", care este iubirea, unificarea şi Dvekut (aderarea) atunci când cineva vrea să fie anulat înaintea Lui şi nu are altă preocupare în viaţă decât să-şi concentreze mintea şi inima exclusiv asupra Lui zi şi noapte. El nu are mai mult chin în lume decât suferinţa de a fi separat de această legătură, după cum este scris: "Dacă un om îşi dă toată averea pentru iubire, va fi dispreţuit".

Al doilea este persistenţa realităţii, astfel încât iubirea nu va fi anulată, precum şi ca iubirea să crească şi să prolifereze. Asta necesită hrănire, adică de a oferi hrană, numită Miţvot (porunci) şi fapte bune. În măsura în care se angajează în fapte bune, iubirea dintre el şi Ziditorul său creşte. În acel moment, şi Creatorul dă daruri, aşa cum fac cei iubitori. Darurile Creatorului

sunt numite "revelarea secretelor Torei", numite "Maase Merkava şi Maase Bereşit.

Rezultă că ambele interpretări sunt adevărate. Ulterior, omul este răsplătit cu un grad mai înalt, numit "iubire necondiţionată".

Creatorul ne va ajuta să atingem iubirea Lui.

De la prietenul vostru, care vă doreşte tot ce este mai bun în corporalitate şi spiritualitate.

SCRISOAREA NR.44

Text Tel-Aviv, 10 decembrie 1958

Pace și toate cele bune pentru dragul meu prieten,

Îmi lipsește să aud de tine și de familia ta, precum și de modul în care te susții, deoarece înainte de plecarea mea mi-ai spus că ai nevoie de succes ... așa că aș vrea să știu situația ta.

Și lasă-mă să închei cu cuvintele Torei. În cântecul „Măreață Stâncă a mântuirii mele", este scris: „Grecii s-au adunat în jurul meu ... și au spart zidurile turnurilor mele". Ar trebui să interpretăm că *Klipa* (coaja) Greciei era că voiau să anuleze Șabatul și circumcizia. Șabatul și circumcizia sunt numite „semne", iar semnul legământului este numit „*Mițva* (porunca) credinței. De aceea au vrut să anuleze în mod special cele două *Mițvot* (pl. *Mițva*), deoarece prin anularea credinței întregului Israel, toate *Mițvot* din Tora sunt anulate de la sine.

Credința este un zid de fier, adică o gardă meticuloasă, că nici un străin nu va intra în sfințenie, căci în măsura în care omul are credință, el păstrează Tora și *Mițvot*. Prin păstrarea Torei și *Mițvot*, suntem răsplătiți primind lumina care este ascunsă în ea și simțim bunătatea, plăcerea și vitalitatea, după cum este scris: „ele sunt viețile noastre și lungimea zilelor noastre".

Acesta este sensul pentru „sparg zidurile turnurilor mele", adică au creat o breșă în zid, numită „credință". Prin *Mițva*

credinței suntem răsplătiți cu „un turn plin de abundență bună”, care este dulceața și aroma plăcerii superioare care se găsește în Tora. Un miracol s-a întâmplat și Creatorul i-a ajutat și au învins *Klipa* Greciei, și prin aceasta au fost din nou răsplătiți cu marea lumină. Aceasta se numește „lumânarea de Hanuka”, adică lumina pe care o primim prin păstrarea credinței.

Fie ca noi toți să primim curând lumina Lui!

De la prietenul tău care pledează în numele tău și în numele familiei tale,

Baruch Șalom HaLevi Așlag

Fiul lui Baal HaSulam

SCRISOAREA NR.45

Tel-Aviv, 22 ianuarie 1959

Pace şi toate cele bune pentru dragul meu prieten,

Prin urmare, răspund la scrisoarea pe care ai trimis-o în data de 25 noiembrie. Ai pus două întrebări cu privire la şarpele primordial:

1) De ce a fost pedepsit, pentru că nu găsim undeva că a fost avertizat să nu incite?

2) Care este pedeapsa: "Să te târăşti pe pântece", cu privire la înclinaţia rea?

Este scris în Buzele celor înţelepţi despre versetul (Geneza 3:14) că şarpele a fost pedepsit numai pentru că a avut loc o greşeală prin el, căci nu i s-a poruncit să nu îndemne. Aceasta înseamnă că pedeapsa nu este că merită să i se refuze puterea pentru că a păcătuit, ci pentru un alt motiv: pentru ca alţii să nu cadă prin el. Prin urmare, rezultă că nu a fost pedepsit, pentru că nu i-a fost poruncit să nu îndemne.

În ceea ce priveşte "Să te târăşti pe pântece", trebuie să interpretăm că există trei grade în sfinţenie, numite Nefeş, Ruah, Neşama. Nefeş vine din cuvântul Nefişa (odihnă/pauză), când vitalitatea este atât de mică încât nu se poate mişca deloc. Ruah este deja o măsură în care există abilitatea de a se îndrepta spre

corectarea calităţilor, numită Hesed, mâna dreaptă şi Gvura, mâna stângă, adică poate folosi mâinile cu vitalitatea sfinţeniei.

Neşama înseamnă că el are deja intelectul şi mintea sfinţeniei, ceea ce inseamna că el a primit deja motivul sfinţeniei. Acest lucru este privit ca având un Neşama (suflet).

Ordinea primirii lumii spirituale este aşa cum este ea în corporalitate. Vedem că atunci când se naşte un copil, vitalitatea lui este atât de mică, încât nu se poate mişca de la sine, ci alţii trebuie să îl ajute. Tot ce poate face este să se lase jos. Aşezarea înseamnă că, capul nu este mai înalt decât virtutea corpului, şi capul este la acelaşi nivel cu picioarele. Aceasta se numeşte Nefeş (spirit) în spiritualitate.

Când copilul creşte, primind mai multă forţă, vitalitatea lui este suficientă pentru ca să poată să stea. Şederea indică faptul că îşi poate mişca mâinile, iar capul creşte. Acest lucru este perceput ca o diferenţiere între nivelul capului şi cel al corpului.

Când creşte mai mult, adică atunci când deja îşi obţine intelectul în cap, vitalitatea lui este atât de mare încât se răspândeşte şi în privinţa lui. În acel moment există o mare diferenţă între nivelul corpului şi cel al picioarelor.

Rezultă că există trei grade. Cu toate acestea, acest lucru este specific în vorbire - capul este în partea de sus, corpul este mai jos, iar picioarele sunt şi mai jos - când are intelect şi gândire, şi că el este mai mare decât gradul animal. Dar la animale, capul şi corpul sunt la acelaşi nivel, indicând faptul că, capul lor nu este mai important decât corpul lor. Prin urmare, noi descoperim doar două grade în ele, care sunt Nefeş sau Ruah (suflare de viaţă).

Când îşi foloseşte picioarele, arată că au o mare putere, adică, corpul lor este mai înalt decât picioarele. Dar când nu au picioare înseamnă că vitalitatea lor este foarte mică, ei nu au

primit puterea vitalităţii de două grade, dar capul şi picioarele sunt egale a nivel.

Prin aceasta putem interpreta: "Să te târăşti pe pântece". Adică Ruah a fost luată de la el, mobilitatea sa, iar cu acea putere ar putea incita pe Eva să mănânce din pomul cunoaşterii. Atunci când picioarele sale au fost luate şi el merge pe corpul său, numit "pântece", aceasta înseamnă că vitalitatea sa este foarte mică. Aceasta se numeşte Nefeş, imobilitate, lipsit de vitalitate suficientă pentru a se mişca. Prin asta nu va putea să dăuneze atât de mult lumii.

Nefeş se numeşte "lumină feminină" primind ceea ce i se dă. Nu poate primi singură vitalitatea, ci numai ceea ce primeşte prin faptele rele ale altora, şi de aici vine vitalitatea ei. De aceea, atunci când o persoană comite abateri şi îşi transmite vitalitatea ei, ea are puterea de a face un singur păcat.

Acesta este sensul "Să te târăşti pe pântece", înseamnă că acum nu are nimic mai mult decât Nefeş de Klipa (coajă). De aceea nu poate face mult rău pentru om. Dar când i se dă putere, ea devine mai puternică.

Acesta este sensul "abaterea care induce abatere", deoarece puterea sa a crescut. Prin urmare, acum, când o persoană a devenit mai puternică în Tora şi Miţvot (porunci), este posibil să o înfrângem şi să atingem perfecţiunea reală.

SCRISOAREA NR.46

Tel Aviv. 25 ianuarie 1959

Pace şi tot ce e mai bun prietenului meu, pe care îl iubesc ca pe sufletul meu,

Îţi scriu ceea ce am spus ieri, pe 24 ianuarie.

Gmara spune despre Roş Haşana (începutul anului) pentru pomi: "Care este motivul pentru care (este) pe întâi din luna Şvat? Rabi Elazar a spus: "Rabi Oşaaia a spus, 'pentru că majoritatea ploilor din an au căzut'. Şi RAȘI (interpretează), 'Este timpul ploii, iar răşina curge din pomi şi de acum încolo fructele sunt coapte'. Tosfot scrie că motivul de mai sus corespunde şi lui Beit Hilel, care concurează cu cea de-a cincisprezecea zi din Tevet care este Roş Haşana. Se spune în Gmara: 'Unul care iese pe o zi de Nisan şi vede pomii înfloriţi şi spune: 'Ferice de El, care nu privează lumea Lui de nimic şi a creat în ea creaţii bune şi pomi buni cu care să bucure oamenii'".

Trebuie să înţelegem:

1) Ce înseamnă, "El nu privează lumea Lui"? Pomii înfloriţi dovedesc că nimic nu lipseşte?

2) "A creat creaţii bune" - ce dovadă avem că sunt bune creaţiile?

3) Legătura dintre om şi pom;

4) Se ştie că, dacă majoritatea zilelor ploioase au trecut, este semnul începutului anului.

Trebuie să interpretăm acest lucru în etică. Se ştie că Roş Haşana (începutul anului) este un moment de judecată, când lumea este condamnată favorabil sau nefavorabil. Roş (cap/început) înseamnă "rădăcină", iar ramurile apar din rădăcină. Ramurile se extind întotdeauna în funcţie de esenţa rădăcinii. Astfel, o rădăcină de smochin nu va produce ramuri de curmal şi aşa mai departe. La fel ca rădăcina, o persoană, aşa cum îşi stabileşte începutul, aşa îşi continuă procesul vieţii. De asemenea, hotărârea ca o persoană să fie judecată la începutul anului înseamnă că persoana se judecă pe sine şi ea îşi este judecătorul, arbitrul, reclamantul şi martorul. Este aşa cum au spus înţelepţii noştri: "Există o judecată de jos, nu există nici o judecată mai sus".

Ploile se numesc "vitalitate" şi "plăcere". Omul se bucură de fructele pe care le poartă pomul. Munca principală a omului este pe timpul iernii, în nopţile lungi ale lui Tevet. Din Tişrei, care este generalul Roş Haşana, până la luna Tevet, majoritatea ploilor anului au scăzut, ceea ce înseamnă că o persoană a primit deja vitalitate şi plăcere din Tora şi din munca sa (deoarece ploaia vine de sus, implicând abundenţa care vine de sus, trece prin pom şi se îmbracă în fructe). În acel moment, o persoană se judecă pe sine însăşi, dacă trebuie să continue cu Tora şi Miţvot (porunci/fapte bune) pe tot parcursul anului, sau, dimpotrivă, că este mai bine să-şi concentreze mintea asupra chestiunilor corporale.

Prin aceasta putem interpreta cuvintele menţionate mai sus ale lui RAŞI: "pentru că majoritatea ploilor din an au căzut, iar răşina curge în pomi şi de acum înainte fructele sunt coapte". Aceasta înseamnă că, dacă majoritatea nopţilor din Tora şi muncă au trecut şi răşina curge din pomi - pentru că pomul

implică omul (după cum este scris, "pentru că omul este pomul câmpului") - şi el vede că un foc arde în inima sa, aşa cum este scris, "Flăcările ei sunt flăcări de foc, flacăra Domnului", atunci el decide să urmărească acest lucru pe tot parcursul anului. Acesta este sensul la "şi de acum încolo fructele sunt coapte". Cu alte cuvinte, de acum înainte va fi răsplătit cu fructe din abundenţă. De aceea, cincisprezece din Şvat este începutul anului, atunci omul se inspectează şi vede dacă merită să continue cu Tora şi Miţvot sau nu.

Acum vom înţelege toate cele de mai sus. Din moment ce oamenii sunt la fel cu pomii, "Cel care iese pe o zi de Nisan şi vede pomii înfloriţi", adică pomii au început deja să-şi demonstreze puterea, că doresc să împartă fructele în favoarea omului, acesta este sensul pentru "pomii buni". "Bun" înseamnă "a da", aşa cum este scris: "Inima mea este plină de lucruri bune" şi interpretează ceea ce este bine: "Eu spun: 'Lucrarea mea este pentru Rege'". Doreşte să-şi facă toată lucrarea pentru rege, iar acest lucru este considerat ca dorind doar să dăruiască şi nu să-şi satisfacă dorinţele inimii.

De aceea, când vede că pomii înfloresc, adică pomii poartă fructe, el spune, "şi a creat în ea creaţii bune", căci pe lume trebuie să fie oameni buni care să dăruiască, sau pomii nu şi-ar mai da roadele. Este aşa cum au spus înţelepţii noştri: "Întreaga lume este hrănită prin meritul fiului meu, Hanina", adică mulţumită celor neprihăniţi, deoarece, în timp ce există oameni în lume care se angajează în dăruire, prin acest merit pomii îşi poartă roadele, de asemenea.

Acesta este sensul la "care nu a privat lumea Lui de nimic". Asta înseamnă că, deşi prin natura noastră sunt calităţi necinstite în noi, Creatorul a pregătit pentru noi angajarea în Tora şi Miţvot, prin care angajând de dragul Creatorului vom fi

răsplătiţi cu toată încântarea şi plăcerea pe care a pregătit-o Creatorul pentru noi.

Îmi voi încheia scrisoare cu cuvinte de binecuvântare: "Fie ca Domnul să ne ajute pe toţi să fim răsplătiţi cu o răscumpărare completă în curând în zilele noastre, Amin!".

De la prietenul tău, care vă doreşte tot ce este mai bun în corporalitate şi spiritualitate.

Baruch Şalom HaLevi Aşlag

SCRISOAREA NR.47

Tel Aviv, 11 martie 1959

Pace şi tot ce e mai bun prietenului meu,

Vreau să îţi scriu întreaga discuţie pe care am avut-o despre Şabat, porţiunea Şkalim (7 martie 1959). "Pe întâi din Adar vorbim de Şkalim". Trebuie să înţelegem sensul lui Şkalim (pl. de la Şekel), ceea ce este unul dintre lucrurile pe care Moise le-a descoperit. RAȘI interpretează versetul "o jumătate de siclu va fi darul ridicat pentru Domnul". El i-a arătat ceea ce părea ca o monedă de foc cântărind o jumătate de siclu şi i-a spus, "Acesta va fi darul ridicat pentru Domnul". Trebuie să înţelegem de ce Moise a descoperit că este ceva complicat.

Trebuie să interpretăm acest lucru în etică: o jumătate de siclu este numită o "fisură pe cap". Este scris în Zohar (Naso, Idra Raba, punctul 20): "Fiecare Galgalta (cap/craniu) aduce o răsplată a albului Atik Yomin... Pentru a o accepta, a despicat capul jos. Astfel a fost calculat". Baal HaSulam a interpretat că Galgalta înseamnă începutul, deoarece capul începe cu craniul. "Albeaţa" înseamnă "alb", care este credinţa şi Dvekut (adeziune), "fisura" înseamnă despicare şi rupere.

Pentru a interpreta cuvintele lui, trebuie să începem cu sensul Torei ca fiind scrisă cu "foc negru peste foc alb". Trebuie să interpretăm că pentru a fi răsplătit cu lumina Torei avem nevoie de două stări: o stare de "negru" şi o stare de "alb". Negrul

înseamnă un moment în care credinţa şi Dvekut (adeziunea) în Creator nu strălucesc. Acest lucru vine la o persoană prin faptul că are o natură care arde ca focul şi doreşte să satisfacă dorinţa voinţei de a primi doar pentru sine şi nu poate face nimic... nu va vedea în prealabil că prin aceasta va primi mai târziu bucurie şi plăcere.

Atunci când cineva începe să se uite la întreaga lume şi doreşte să creadă că Creatorul conduce lumea cu îndrumări binevoitoare, el cade în gânduri străine, iar aceste gânduri îi provoacă o fisură şi o ruptură în lucrarea pe care a luat-o asupra lui - de a crede mai presus de raţiune. Această fisură creează în el întuneric pentru că atunci credinţa se îndepărtează de la el şi îi lipseşte Dvekut cu El. Aceasta se numeşte "o fisură în craniu, o jumătate de siclu", adică o stare de întuneric.

Aceasta a fost ceea ce Moise a descoperit: De ce avem nevoie de acest întuneric? Pentru că ar fi mai bine dacă ar exista întotdeauna o stare de providenţă deschisă, în care lumina credinţei va lumina clar. Şi de ce este necesar să spargi craniul, care se despică şi se rupe, pentru a păstra "ia capul... copiilor lui Israel"? Acesta a fost ceea ce Moise a descoperit.

Creatorul a răspuns lui Moise: "Acesta... va da", ceea ce înseamnă natura focului, ceea ce voinţa de a primi îi obligă; Aceasta va fi ca o donaţie dată Creatorului.

Nevoia de a învinge acea stare neagră îi obligă ajutorul, aşa cum au spus înţelepţii noştri: "Cel care vine să se purifice, este ajutat". Sfântul Zohar interpretează că este ajutat de Creator dându-i un suflet sfânt pentru a depăşi situaţia. Ulterior, El îl poate ajuta, dându-i un grad mai înalt. Şi trebuie întotdeauna să extindă "albul", care este albul superior, aşa cum se explică în cartea Pomul vieţii, Poarta Akudim (Capitolul 1), iar această albeaţă se numeşte "alb".

Acesta este înţelesul "focului negru peste focul alb". Acesta este şi sensul "Fiecare Galgalta (craniu/cap)", care înseamnă fiecare început, şi anume că trebuie să facă mereu noi alegeri, determinându-l să imagineze de fiecare dată că este un nou Neşama şi grad, prin faptul că trebuie să-şi depăşească starea, numită "foc negru". Când ajutorul vine de sus, există "focul alb", până când o persoană este răsplătită cu scopul complet pentru care a fost creată.

Fie ca Domnul să ne ajute să fim răsplătiţi cu revelarea lumii Torei şi venirea Răscumpărătorului în curând în zilele noastre, Amin.

Prietenul tău care îţi trimite cu plăcere şi vă doreşte toate cele bune,

Baruch Şalom HaLevi Aşlag

SCRISOAREA NR.48

Tel Aviv, 13 aprilie 1959

Pace şi tot ce e mai bun prietenului meu,

Am citit cartea despre care mi-ai scris şi m-am bucurat pentru că este exact aşa cum ai spus.

În ceea ce priveşte apropierea Pesahlui, este scris: "Tora a vorbit în legătură cu patru fii" etc." şi "celui care nu ştie să ceară, i se va deschide". Trebuie să interpretăm cuvântul "cere", din cuvintele "Cereţi de la Domnul ploaie", ceea ce înseamnă rugăciune. Adică, cine nu ştie să se roage, motivul este că el nu are deficienţe, căci rugăciunea se referă în mod specific la un loc de deficienţă. Apoi, "i se va deschide", adică se va deschide un loc de deficienţă, el va avea la ce să se roage şi Creatorul va putea să-i dea lumina Torei. Acesta este motivul pentru care Tora a vorbit în mod specific în relaţie cu el, pentru cel care nu are deficienţe, însemnând că nu are nici un Kli (vas) în care să primească, deci este imposibil să-i dai.

"Tora a vorbit" înseamnă că ne învaţă cum să ne clarificăm pentru a fi răsplătiţi cu lumina Creatorului, care este tot ce este mai valoros din ce ne-a fost dat, aşa cum este scris: "Căci aceasta va fi înţelepciunea şi priceperea voastră înaintea popoarelor, care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi şi vor zice: 'Acest neam mare este un popor cu totul înţelept şi priceput!' Care este, în adevăr, neamul acela aşa de mare încât să fi avut pe dumnezeii

lui aşa de aproape cum avem noi pe Domnul, Dumnezeul nostru, ori de câte ori Îl chemăm?" Asta înseamnă că, Creatorul este aproape de noi prin faptul că El doreşte să ne dăruiască toată bunătatea Lui. Tot ce lipseşte este chemarea, deficienţa, căci numai acolo unde este lipsă e loc de cerere, adică rugăciune, şi anume Kli pentru primirea abundenţei. Acesta este sensul pentru "şi celui care nu ştie să ceară, i se va deschide", i se va deschide un loc de deficienţă.

Când are lipsă şi cere şi solicită Creatorului să o satisfacă, se spune: "Cel care are o sută, vrea două sute". Rezultă că prin satisfacerea lipsei pe care o ai pentru spiritualitate apare o lipsă mai mare. Adică, el obţine mai multe Kelim (vase) şi prin aceste Kelim primeşte lumini mai mari, deoarece el poate să-L cheme pe Creator, aşa cum spuneau înţelepţii noştri: "Deschide pentru mine o despicătură de pocăinţă, ca vârful unui ac şi îţi voi deschide porţile prin care să intre vagoane şi căruţe". Asta înseamnă că o persoană trebuie să insiste "să i se deschidă" chiar dacă este o deschidere doar cât vârful unui ac.

Există două sensuri:

1) Este la fel de mică, precum vârful unui ac. Aceasta înseamnă că, dacă există o deficienţă a spiritualităţii, chiar dacă deficienţa este mică, este deja posibil să-L cheme pe Creator ca să-l ajute să-i satisfacă lipsa. Când Creatorul satisface lipsa, atunci, "Cel care are o sută vrea două sute" oricum şi de aceea lumina însăşi creează Kli, adică locul deficienţei până când Creatorul îi promite că El - lumina însăşi - îi va deschide lui porţile prin care să intre vagoane şi căruţe.

2) Un alt înţeles al cuvintelor "ca vârful unui ac", este că lipsa mică îl va lovi şi îl va înţepa ca vârful unui ac cu care se înţeapă. Omul care ere o lipsă, dar nu o simte şi nu este ajutat. Dar dacă lipsa îi lipseşte, atunci cere şi solicită Creatorului pentru a-şi satisface lipsa.

Fie că Creatorul să ne satisfacă lipsa favorabil în corporalitate şi spiritualitate şi să avem o sărbătoare fericită şi Caşer.

De la prietenul tău care îţi doreşte ţie şi familiei tale ce e mai bun,

Baruch Şalom HaLevi Aşlag

SCRISOAREA NR.49

Bnei Brak, 14 septembrie (1959)

Pace şi tot ce e mai bun prietenului meu,

A trecut o vreme de când am primit o scrisoare de la tine... nu este nimic nou cu mine şi să sperăm că Creatorul ne va ajuta cu orice lucru bun.

Trebuie să înţelegem Midraş (interpretarea) despre versetul pe care îl spunem în timpul Rugăciunii optsprezece de Roş Haşana: "Domnul oştirilor va fi înălţat prin judecată şi Dumnezeul cel sfânt va fi sfinţit prin milostenie". Este scris: "Creatorul i-a spus lui Israel: "Fiii mei, pledez pentru voi; prin a vă respecta judecata, Eu urc". Cum? Se spune: "Domnul oştirilor va fi înălţat prin judecată". Prin înălţarea Mea prin judecată, dau milostenii şi insuflu sfinţenia Mea printre voi. Pentru că se spune. "Şi Dumnezeul cel sfânt va fi sfinţit prin milostenie".

Trebuie să înţelegem următoarele:

1) Este El... mai jos, de trebuie să fie înălţat?
2) Este judecata un lucru real, de putem ridica ceva cu judecată?
3) Dacă Creatorul doreşte să dea milostenie, de ce are nevoie de judecată? Nu poate El să dea milă şi să insufle sfinţenie fără judecată?

Trebuie să interpretăm acest lucru conform eticii lucrării Creatorului. Omul constă din două elemente: înclinaţia rea şi înclinaţia bună. Pentru a evita pâinea ruşinii, omul a primit lucrarea în Tora şi Miţvot porunci), prin care alegerea binelui şi dispreţuirea răului este răsplătit cu primirea darurilor Lui fără nici o ruşine.

Prin urmare, rezultă că omul este judecătorul şi trebuie să condamne şi să stabilească cine are dreptate. Adică, înclinaţia rea susţine: "Totul este al meu", că întregul corp îi aparţine şi că omul trebuie să fie preocupat şi să lucreze numai în favoarea înclinaţiei rele. De asemenea, înclinaţia bună susţine: "Totul este al meu", că întregul corp îi aparţine şi că omul trebuie să fie preocupat şi să lucreze numai pentru înclinaţia bună.

Atunci când o persoană doreşte să execute sentinţa şi să aleagă binele, întrebarea este: "De ce trebuie să aleagă binele şi să spună că înclinaţia bună este corectă?" Nu se poate spune că este pentru a primi recompensă în lumea viitoare, deoarece s-a spus: "Nu fiţi că sclavii care slujesc Ravul pentru a primi răsplata". Mai degrabă, trebuie să alegeţi binele din cauza măreţiei Creatorului. După cum scrie sfântul Zohar, trebuie să slujim Creatorului "pentru că El este mare şi stăpâneşte, umple toate lumile şi cuprinde toate lumile". Aceasta înseamnă că elementul principal al lucrării este măreţia Creatorului.

Rezultă că atunci când o persoană condamnă, trebuie să se angajeze în măreţia Creatorului. Astfel, Creatorul este înălţat prin judecată. Apoi, odată ce o persoană a ales binele - nu pentru o răsplată - Creatorul îi poate da toate darurile şi nu va fi nici o ruşine. În acel moment, Creatorul insuflă sfinţenia Sa, adică îl lasă să simtă sfinţenia.

Toate aceste daruri sunt considerate ca milostenii pe care Creatorul le-a dat pentru că persoana nu lucrează pentru

recompensă. De aceea, acum darurile Creatorului sunt numite "milostenii".

Fie ca Domnul să ne ajute să merităm simţirea sfinţeniei, iar cuvintele din Midraş, de mai sus se vor împlini în noi. Te binecuvântez cu o bună înscriere şi semnătură.

De la prietenul tău care îţi doreşte ţie şi familiei tale toate cele bune,

Baruch Şalom HaLevi Aşlag

SCRISOAREA NR.50

Bnei Brak, 22 decembrie 1959

Pace şi tot ce e mai bun prietenului meu,

Interpreţii au întrebat despre versetul "Iacov a fost foarte înspăimântat şi înfricoşat". Dar Creatorul îi făgăduise în spectacolul scării să-l susţină oriunde merge, aşa cum este scris: "Iată, Eu sunt cu tine; te voi păzi pretutindeni pe unde vei merge". Dacă este aşa, de ce a trebuit să se roage: "Salvează-mă, te rog, din mâna fratelui meu, din mâna lui Esau"?

Sfântul Zohar (VaYislah (Iacov a trimis), punctul 70) interpretează cuvintele îngerilor către Iacov: "Şi (el) vine spre voi şi patru sute de oameni sunt cu el". Întrebarea este: "De ce i-au spus aşa"? Aceasta răspunde: "Fiindcă, Creatorul doreşte întotdeauna rugăciunile celor neprihăniţi şi se încununează pe Sine cu rugăciunile lor". Creatorul doreşte rugăciunea celor drepţi.

Baal HaSulam a interpretat motivul pentru care Creatorul nu dă abundenţă creaturilor, fără rugăciune, ci vrea ca acestea să-L întrebe pe El şi apoi El le va da, deoarece se ştie că vaca vrea să alăpteze viţelul mai mult decât viţelul vrea să sugă. Cu toate acestea, există o regulă, că nu există lumină fără un Kli (vas). Un Kli înseamnă dorinţă, căci nu există nicio constrângere în spiritualitate, deoarece este imposibil să ne bucurăm de ceva ce nu avem, deoarece senzaţia de plăcere depinde în primul rând

de măsura dorinţei şi a poftei pentru ea. Acesta este motivul pentru care Creatorul dă numai atunci când creaturile au dorinţă şi poftă.

Dorinţa este înfăţişată în mod special prin rugăciune, căci simţind o lipsă, începe să se roage. Prin aceasta, rugăciunea creşte şi se intensifică până când ajunge la măsura necesară pentru a primi darul superior. Acesta este motivul pentru care Creatorul doreşte rugăciunea celor neprihăniţi, deoarece doar prin ea, ei pot primi abundenţa Lui.

Se ştie că discernem două lucruri în abundenţa Lui: 1) Lumina Înconjurătoare şi 2) Lumina Interioară, Lumina Înconjurătoare este ceea ce persoana va primi în viitor şi pe care în prezent nu este capabilă să o primească. Lumina Interioară este ceea ce o persoană primeşte în prezent, ceea ce înseamnă că abundenţa intră în el.

Conform cu ceea ce am spus mai sus, pentru fiecare lucru trebuie să ne rugăm mai întâi pentru a avea un Kli care să primească dăruirea, rezultă că, chiar şi după ce Creatorul i-a promis-o în spectacolul scării, ea este considerată Lumina Înconjurătoare. Dar când l-a întâlnit pe Esau şi a avut nevoie de mântuire în prezent, a trebuit să se roage şi să arate dorinţă, care este privită ca Kli pentru mântuire, deoarece este imposibil să primim fără Kli. Aceasta se numeşte "Lumina Interioară", deoarece promisiunea se numeşte "Lumina Înconjurătoare", dar când venim să ne ţinem promisiunea în realitate, avem nevoie de o rugăciune şi aceasta se numeşte "Lumina Interioară", pentru că Lumina Înconjurătoare se trezeşte de sus şi Lumina Interioară se trezeşte de jos.

Cu binecuvântările Torei şi prietenie,

Baruch Şalom HaLevi Aşlag

SCRISOAREA NR.51

Bnei Brak, 27 martie 1960

Pace şi tot ce e mai bun prietenului meu,

Prin prezenta, confirm că am primit telegrama de felicitare pentru nunta fiicei mele, împreună cu binecuvântarea triplă. Fie ca gospodăria ta să cunoască întotdeauna bucurie, veselie, fericire şi mulţumire.

Vă scriu ceea ce am spus în Șabat, porţiunea de (noua) lună. RAȘI spune despre verset: "Luna aceasta va fi pentru voi cea dintâi lună". Acestea sunt cuvintele lui: "Moise a fost nedumerit cu privire la începutul lunii, în ce măsură ar trebui să fie văzută şi vrednică de sfinţenie? El le-a arătat cu degetul luna de pe cer şi a spus: 'Aceasta văd şi sfinţesc!'. RAȘI interpretează şi versetul: 'La început (Dumnezeu) a creat' şi acestea sunt cuvintele lui: Rabi Iţhak a spus: 'Tora ar fi trebuit să înceapă de la 'Luna aceasta va fi pentru voi cea dintâi lună' care este prima Miţva (poruncă) către Israel'. Care este motivul pentru care începe cu Bereşit? Pentru că 'El a arătat poporului Său puterea lucrărilor Lui, căci le-a dat moştenirea neamurilor', pentru ca neamurile lumii să zică lui Israel: 'Sunteţi hoţi, căci aţi cucerit ţara a şapte naţiuni', iar ei le vor răspunde: 'Întregul pământ este al Creatorului. El l-a creat şi l-a dat celor pe care El i-a ales. După voia Lui, le-a dat-o lor şi, după voia Lui, El a luat-o de la ei şi ne-a dat-o nouă'"

Trebuie să înţelegem:

1) De ce Moise a găsit acest lucru mai încurcat decât alte lucruri?
2) Dacă Tora nu ar fi început cu "La început", se poate spune că nu Creatorul a creat lumea?

Trebuie să interpretăm acest lucru conform eticii. Pământul este numit "trup". Creatorul a creat trupul şi l-a dat naţiunilor lumii, adică înclinaţia rea, pentru că de îndată ce se naşte cineva, înclinaţia rea intră în el, aşa cum este scris: "Pentru că înclinaţia inimii unui om este rea din tinereţea lui". Prin urmare, înclinaţia rea, care este naţiunea, spune că trupul îi aparţine, ceea ce înseamnă că trebuie să îl guverneze şi să facă cu el orice vrea.

Prin urmare, după treisprezece ani, când vine înclinaţia bună şi doreşte să intre în corp şi să îl guverneze şi doreşte să înlăture înclinaţia rea, înclinaţia rea susţine: "Sunteţi hoţi", pentru că înclinaţia bună este numită Israel. Rezultă că naţiunile spun că vor să fure corpurile care le aparţin, pentru că, argumentează ele, "Creatorul ne-a dat toate trupurile şi după treisprezece ani voi, israeliţii, care înseamnă înclinaţia bună, doriţi să ne jefuiţi de aceste trupuri".

Aici vine răspunsul, că Tora începe cu "La început", pentru că Israel se numeşte Resit (început). Creatorul a creat lumea numai pentru Israel şi faptul că El a lăsat naţiunile să guverneze primul corp este doar pentru a da loc la alegere şi pentru a putea să se bucure de toată recompensa Sa fără nici o ruşine.

Acesta este sensul a ceea ce spune RAȘI, "Şi i-a dat-o cui a vrut", ceea ce înseamnă Israel. Acesta este începutul intenţiei, de a da poporului lui Israel stăpânirea deplină asupra trupului, deoarece scopul este ca înclinaţia rea să controleze corpul. Acesta este sensul "După voia Lui, le-a dat-o lor", ceea ce înseamnă că dăruirea Lui către înclinaţia rea la început era conform voinţei

Lui, astfel încât poporul lui Israel să aibă posibilitatea de a lucra asupra alegerii"..."şi, după voia Lui, El a luat-o de la ei", însemnând că totul era conform unei dorinţe, iar Creatorul nu şi-a schimbat raţiunea. Astfel, nu se poate spune că la început El a dat puterea naţiunilor şi apoi a regretat şi i-a dat-o lui Israel. Mai degrabă, a fost totul în conformitate cu o dorinţă, adică un gând şi o intenţie. Aceasta este precizarea pe care o face RAȘI: "După voia Lui, le-a dat-o lor şi, după voia Lui, El a luat-o de la ei", etc.

Rezultă că, pentru a alege, a dat mai întâi poruncă înclinaţiei rele. Acesta este motivul pentru care lumea este ascunsă, pentru că ascunderea feţei oferă loc de alegere.

De asemenea, se ştie că luna implică Șchina (Divinitatea), însemnând credinţa, şi trebuie să reînnoim în mod constant credinţa. Acesta a fost ceea ce l-a nedumerit pe Moise, deoarece la începuturile sale, luna este într-o stare totală de Katnut, ceea ce înseamnă că este timpul de ascundere. Apoi, Creatorul a spus: "Aceasta văd şi sfințesc", că cea mai mare sfinţenie este tocmai atunci când o persoană se poate sfinţi pe sine chiar şi în timpul celei mai mari ascunderi, şi, apoi... cu exil din Egipt.

De la prietenul tău care îţi doreşte ţie şi familiei tale toate cele bune,

Baruch Şalom HaLevi Aşlag

SCRISOAREA NR.52

Viena, 30 aprilie 1960 (a 48a zi de *Numărătoarea de Omer*)

Pentru prieteni, fie ca ei să trăiască pentru totdeauna

Sărbătoarea *Șavuot* - momentul dăruirii Torei noastre - se apropie. Se știe că *Șavuot* este privit ca *Malchut* în lume și în inima omului. Este așa cum a interpretat Baal HaSulam despre *Mekadeș Șevi'i* (a șaptea care sfințește) acest *Șevi'i* vine din cuvintele *Șebi-Hu* (care este în mine).

Asta înseamnă că, Creatorul este îmbrăcat în inimă și timpul când putem interpreta că Tora se îmbracă în suflet. Acesta este motivul pentru care se numește *Șavuot* și „dăruirea Torei", ceea ce înseamnă că în acel moment Tora se îmbracă în inimile fiecăruia din întregul Israel. În timpul numărării, de la Pesah la *Șavuot* are loc purificarea *Kelim* (vaselor), care este purificare în inimă și minte. Când *Kelim* au fost perfectate, suntem răsplătiți cu Tora.

De aceea, înainte de Pesah, pregătirea purificării *Kelim* a fost cu credință, numită *Mițva* (poruncă / faptă bună). Prin exodul din Egipt au fost răsplătiți cu credință, ca și în „Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru, care v-am scos din țara Egiptului". După Pesah începe lucrarea purificării ca pregătire pentru primirea Torei. Când îmbrăcămintea Torei se află în suflet, se numește „*Șavuot*, timpul dăruirii Torei noastre".

Avem nevoie de mila cerului, pentru a ne da puterea de a ieși din Egipt și de a ni se acorda credință, deoarece trecem prin multe stări înainte de a fi răsplătiți cu credință. Uneori, o persoană nu are nevoie de credință pură, deoarece crede că este mai bine să meargă după obiceiuri, așa cum i se par lui, deoarece toți hasizii și oamenii practici fac așa cum au fost învățați, adică în modul obișnuit. El dorește ca astfel să aibă dorința totală de a păstra Tora și *Mițvot*, de vreme ce vede că și în acest caz el este în declin și, uneori, nu are timp să se gândească la asta. Adică, se angajează în Tora și *Mițvot* fără nici o introspecție pe care s-o facă în Tora și *Mițvot*, pentru că nu merită să introspectezi.

Calculele pe care le face o persoană sunt pentru a câștiga ceva. În această stare, el se află într-o stare în care este preferabil să reflecteze asupra nevoilor sale corporale, deoarece vitalitatea sa este specifică în corporalitate.

Cu toate acestea, trebuie să ne amintim de regula că Baal HaSulam a spus că pedepsele sunt în principal în momentul în care o persoană se angajează în Tora și *Mițvot*. În ceea ce privește momentul în care se află într-o stare în care vitalitatea sa este numai corporală, sentința lui este ca sentința unei ființe. Numai atunci când se angajează în Tora și *Mițvot* fără a fi atenți să le păstreze curat, acest lucru se numește „idolatrie".

Prin urmare, atunci când o persoană este de acord să facă ceva în Tora și *Mițvot*, este de preferat să lucreze pentru Creator, deoarece lucrarea începe în primul rând în minte, dar cu inima este o lucrare complet diferită. În acel moment lucrarea sa este privită ca ieșind dintre animale și devenind un om, și s-a spus despre asta: „Te vei numi 'om'", și apoi începe lucrarea omului în minte atunci când începe să cântărească pe o scală ce este mai de valoare, cunoștințele sau credința. În acel moment este supărat că, Creatorul nu îl răsplătește cu credință.

Prin aceasta putem interpreta cuvintele din *Gmara*: 'Rabi Yehuda a spus, Rabi Șmuel a spus în numele Lui Rabi Meir: «În

timp ce învățam cu Rabi Akiva, puneam cerneala în călimară. Când am venit la Rabi Ișmael, el mi-a spus: „Fiule, fii atent cu lucrarea ta, pentru că lucrarea ta este lucrarea cerului. Dacă omiți o literă sau adaugi o literă, distrugi întreaga lume”. I-am spus: „Am un singur lucru și el se numește cerneală pe care o pun în călimară”. El a răspuns: „Dar tu pui cerneala în călimară? Tora spune: ‚scrie, și se șterge’”, scrisul care poate șterge. Ce i-a spus și ce i-a răspuns el? Iată ce i-a spus: „Nu numai că nu mă înșel crezând că știu despre omisiune sau adăugare, nici măcar nu mă tem că va veni o muscă, va ateriza pe *Dalet* (litera ebraică ד) și o va transforma în *Reiș* (o literă asemănătoare, ר)(*Iruvin* 13a)”».

Trebuie să interpretăm scribul. Când o persoană se angajează în lucrarea Creatorului, el este numit „scrib”, ca în „Scrie-le pe tăblița inimii tale”. Omiterea sau adăugarea înseamnă că el nu are dreapta sau nu adaugă stânga, însemnând de două ori "cuib" (de asemenea, 150 în *Ghematria*), așa cum au spus înțelepții noștri: „Putem purifica lepra cu 150 de motive (și arome)”. De aceea există două feluri: cuib impur și cuib pur. De asemenea, cerneala este numită „negru”, deoarece munca este privită ca întuneric.

Trebuie să înțelegem că, dacă Rabi Ișmael i-a spus: „Ai grijă cu omiterea și adăugarea”, care este motivul pentru care Rabi Meir i-a spus că el a pus cerneală în călimară?

Trebuie să interpretăm că atunci când Rabi Meir i-a spus că este scrib, adică să se angajeze în lucrare cu puritate, el i-a spus: „Ai grijă cu omiterea și adăugarea”, ceea ce înseamnă că el nu va avea prea puțină credință și prea multă cunoaștere. La asta i-a răspuns că el pune cerneala în călimară. Adică, în timpul muncii, numit „negru”, el își pune (mâinile) acolo, ca și în, „cuib impur și cuib pur”, astfel încât el va avea întotdeauna loc pentru credință, deoarece pentru el cuiburile sunt egale.

El a întrebat: „Dar pui cerneala în călimară?” Poți pune un cuib pur într-un loc de întuneric? Trebuie să scrii ca să poți

șterge. Înseamnă că, în timpul muncii, care este momentul primirii credinței, exact atunci putem șterge scrierea. Și totuși, el nu a șters, pentru că în această stare, atunci când determină și ia asupra sa credința, asta este privită ca „scriere completă", care este un *Kli* pentru a ține lumina Creatorului.

Gmara se întreabă: „Ce i-a spus, și ce i-a răspuns el?" (RAȘI interpretează că el l-a avertizat despre omitere și adăugare, iar el i-a răspuns că are cerneală.) RAȘI a interpretat că „cerneala" înseamnă că nu poate fi ștearsă deoarece scrisul său este vizibil.

Gmara spune că i-a răspuns că are grijă cu omiterea și adaugarea, chiar dacă o muscă ar putea să vină și să aterizeze pe vârful lui *Dalet* și să-l șteargă, transformându-l într-un *Reiș*. O muscă înseamnă un gând străin care șterge *Dalet* și îl transformă într-un *Reiș* (vezi „Introducere la Cartea *Zohar*", articolul 200).

Adică, în timpul *Mițva*, atunci când trebuie să fie atent cu omiterea sau adăugarea, ceea ce înseamnă că nu va dori ca pentru el credința să fie mai puțin importantă decât cunoașterea, ceea ce ar însemna că îi lipsește importanța credinței și că dă o importanța excesivă cunoașterii.

În timpul scrierii cu cerneală, a Torei, se consideră că el este atent la vârful lui *Dalet*, care „face milă". Dacă are o muscă, adică un gând necurat, atunci nu dorește să facă milă, iar apoi el este privit ca fiind complet lipsit. Prin aceasta el pune întotdeauna cerneală, adică el este mereu atent să le mențină egale, iar apoi este sigur că este statornic în starea lui, pentru că atunci când vede că este întotdeauna la o răscruce de drum, el este în mod natural sub păstrare și prin aceasta atinge deplinătatea completă.

Fie ca Domnul să ne dea deplinătate și să ieșim la lumina Torei în puritate.

Baruch Șalom HaLevi Așlag

Fiul lui Baal HaSulam

SCRISOAREA NR.53

Bnei Brak, 19 decembrie 1960 (Hanuka)

Pentru prietenul meu,

Îmi doresc foarte mult să aud cum merg lucrurile pentru tine și în special pentru familia ta. Nu am nici o veste și avem încredere în Creator că vom auzi vestea bună. Îmi voi încheia scrisoarea cu cuvintele Torei.

Înțelepții noștri au spus: „Ce este *Hanuka*? Înțeleptul nostru a învățat"etc. Noi vedem că *Hanuka* are literele lui *Hanu* (aici / până acum), ceea ce înseamnă că în 25 *Kislev* (a treia lună evreiască) a avut loc o pauză în război, iar pauza se întâmplă în mod special în mijlocul lucrării. Pauza în mijlocul lucrării este pentru a acumula forță pentru a putea continua lucrarea.

Trebuie să înțelegem ce mai trebuiau să facă după ce au terminat primul război și ce aveau de făcut până când puteau spune că au terminat războiul.

Aflăm că în timpul celui de-Al Doilea Templu, grecii au dat decrete asupra Israelului și nu l-au lăsat să se angajeze în Tora și *Mițvot* (porunci). De aici rezultă că întregul miracol a fost că, după război, au fost capabili să se angajeze în Tora și *Mițvot*, iar acest lucru este considerat ca fiind miracol doar pe spiritualitate.

Dar de *Purim*, miracolul este asupra corpurilor, adică pe corporalitate. De aceea, de *Hanuka*, trebuie să comemorăm miracolul cu laudă și recunoștință și nu cu petrecere și bucurie.

Iar în ceea ce privește *Purim*, este scris: „petrecere și bucurie", ceea ce înseamnă lucruri care se referă la trup, numit corporalitate.

Trebuie să înțelegem toate acestea în legătură cu lucrarea Creatorului. Înțelepții noștri au spus: „Cu toată inima - cu înclinațiile voastre, atât cu înclinația bună cât și cu înclinația rea". Trebuie să înțelegem cum putem sluji Creatorul cu înclinația rea. Mai întâi trebuie să înțelegem sensul înclinației rele. Este cunoscut și am spus deja că înclinația rea este voința de a primi pentru sine. Adică, dorința de a-ți face plăcere determină să faci toate păcatele. Aceasta înseamnă că dorința de a păcătui este doar pentru că omul dorește să primească plăcere pentru el însuși, deci el fură, jefuiește și minte și nu vrea să-și ia sarcina împărăției cerului, pentru că „un sclav este fericit când este lăsat în pace".

Însă înclinația bună este dorința de a-i mulțumi pe alții, fie că doresc să-i mulțumească pe oameni, fie să-i placă Creatorului. Acesta este sensul poruncilor dintre om și om și între om și Creator.

Creatorul a creat lumea pentru a face bine creațiilor Sale. Din acest motiv, în creaturi a fost instalată dorința de a primi plăcere - de a se bucura, de a se face plăcut și de a nu da altora. Prin urmare, atunci când trebuie să lucreze pentru mulțumirea altora, este foarte dificil pentru el, pentru că este împotriva naturii.

Obligația Torei că trebuie să lucrăm pentru a dărui este doar o corectare, pentru a evita pâinea rușinii, pentru că cine primește un dar de la prietenul său este rușinat să îl primească, dar Creatorul dorește totalitatea plăcerilor pe care El dorește să ni le împărtășească. Din acest motiv, El ne-a dat de lucru și de muncă, pentru ca fiecare să primească după lucrarea sa. Apoi, dacă cineva atinge un grad în care poate să primească toate plăcerile, în timp ce intenția lui este doar de a da mulțumiri Creatorului său, va exista o deplinătate în plăceri.

Din acest motiv, avem două lucrări:

1) Lucrarea înclinației bune, când cineva nu dorește să primească nici o plăcere pentru sine, ci toate acțiunile lui sunt doar de a dărui și de aceea se roagă și se angajează în *Mițvot*. Acest lucru este numit „suflet" și „spiritualitate". Acesta este gradul care li s-a acordat de *Hanuka*, ceea ce înseamnă că grecii nu i-au lăsat să se angajeze în Tora și *Mițvot* și au făcut o pauză din această lucrare.

2) Cu toate acestea, războiul nu s-a terminat încă. Acum ei au lucrarea de a primi toate plăcerile pe care Creatorul a dorit ca să le primească creaturile, așa că acum ei trebuie să lucreze pentru obținerea unui grad în care să poată primi toate plăcerile, în timp ce intenția lor este numai de a dărui pentru mulțumirea Creatorului. În acel moment, când primește toate plăcerile, este privit ca servind Creatorul cu înclinația rea, însemnând că el face o *Mițva* primind plăcerile cu trupul.

Prin urmare, atunci când reușesc și pot primi tot ceea ce Creatorul dorește să dea, miracolul se numește „răscumpărarea trupurilor", când miracolul este asupra corpului, ceea ce este voința de a primi.

Acesta este motivul pentru care este scris despre *Purim*, „sărbătoare și bucurie", ceea ce înseamnă că miracolul aparține trupului, corporalității. Din acest motiv, de Purim au ținut și au primit, ceea ce este deja considerat ca sfârșitul lucrării. Dar de *Hanuka*, a fost doar o pauză în război, iar el trebuie să continue. De aceea, în *Hanuka*, intimarea este *Hanu-Koh* (a fost întreruptă aici).

Fie ca Domnul să ne deschidă ochii și să ne ofere răscumpărare completă, în curând, în zilele noastre, Amin.

Baruch Șalom HaLevi Așlag,

Fiul lui Baal HaSulam

SCRISOAREA NR.54

Bnei Brak, 18 martie 1961

Pace și tot ce e mai bun prietenului meu,

Te informez că am primit cele cinci foi (de hârtie) din cartea ta și m-am bucurat foarte mult.

În această săptămână, am făcut un comentariu despre o întrebare prezentată în *Zohar* (*Tazria*, punctul 9): «Rabi Aha a spus: „Am aflat că, Creatorul a condamnat acea coborâre despre, care ar fi un bărbat și care ar fi o femeie și a spus: 'O femeie care inseminează mai întâi oferă un băiat'", Rabi Yosi a spus: „Desigur, Creatorul a distins între o picătură de bărbat și o picătură de femeie, și pentru că a distins, el a condamnat-o ca fiind bărbat sau femeie"».

Baal HaSulam interpretează acest lucru în comentariul *Sulam*: „Am aflat că o femeie care inseminează mai întâi oferă un băiat. Rabi Aha a spus: „Am aflat că, Creatorul condamnă picătura să fie, fie bărbat, fie femeie, și spune: 'O femeie care inseminează prima oferă un băiat'. Aceasta înseamnă că nu avem nevoie de condamnarea Creatorului". „Rabi Yosi a spus: „Bineînțeles, Creatorul face distincția între o picătură de bărbat sau o picătură de femeie și, pentru că El o deosebește, el propune dacă va fi bărbat sau femeie".

El interpretează că „există trei parteneri într-o persoană, Creatorul, tatăl său și mama sa. Tatăl său dă albeața din el; Mama

lui, roșeața din el, și Creatorul dă sufletul. Dacă pictura este cea a unui bărbat, Creatorul îi dă sufletul unui bărbat. Dacă este o femeie, Creatorul îi dă sufletul unei femei. Rezultă că femeia inseminând prima, încă nu a făcut ca această picătură să devină în cele din urmă bărbat, dacă El nu ar instala în ea sufletul unui bărbat. Această distincție pe care Creatorul o deosebește în picătură, că este potrivită pentru un suflet de bărbat sau de femeie, este privită drept sentința Creatorului, căci dacă nu ar fi distins-o și nu ar trimite un suflet de bărbat, nu ar deveni în cele din urmă un bărbat".

Pentru a înțelege asta prin etică, putem interpreta că fiecare naștere poate fi doar de sex masculin sau feminin. Este așa pentru că bărbatul este puterea de dăruire dintr-o persoană și femeia este puterea de a primi dintr-o persoană, adică dorința de a se bucura de el însuși, unde singura lui preocupare este plăcerea sa. Prin aceste două forțe, avem lucrarea de alegere - să alegem binele, ceea ce înseamnă pentru Creator și să-l distrugem pe cel rău, care trebuie să-și satisfacă poftele.

În ceea ce privește inseminarea, este ca și când așezăm o sămânță în pământ și nu aduce roade. Numai atunci când semințele care au fost așezate în pământ s-au degradat și s-au anulat, ele produc rod. Prin urmare, în etică, însămânțarea înseamnă ceva care este anulat.

Prin aceasta vom înțelege toate cele spuse mai sus. O femeie care inseminează prima înseamnă că „primul" este gândul. Adică, dacă primul gând este acela de a anula puterea de a primi plăcere numai pentru sine, atunci ea, în mod natural, „oferă un bărbat". Adică, din anularea forței de primire apare forța de dăruire, căci atunci este dorința de a da mulțumiri Creatorului.

Și dacă bărbatul inseminează primul, ceea ce înseamnă că gândul său inițial este să-și anuleze puterea de dăruire, atunci el oferă în mod natural o femeie, pentru că atunci actul pe care

gândul îl face este să primească, să-și satisfacă numai dorințele lui.

Acesta este sensul pentru care Creatorul distinge picătura, adică gândul dacă intenția este pentru Creator sau pentru auto-satisfacere. Dacă este un bărbat, și anume că și-a anulat puterea de primire, care este sensul unei „o femeie care inseminează prima dă naștere unui bărbat", atunci Creatorul condamnă picătura să fie bărbat.

Chestiunea este că numai Creatorul și discerne și cunoaște adevărul, dacă intenția lui a fost pentru Creator, atunci Creatorul îi dă sufletul unui bărbat, așa cum spuneau înțelepții noștri: „Celui care învață Tora *Lișma* (de dragul Său) , etc., i se dezvăluie secretele Torei", însemnând că, Creatorul îi dezvăluie secretele Torei. Dacă el este o femeie, însemnând că și-a anulat puterea de dăruire, care se numește „bărbat", el oferă o femeie. Adică, actul pe care-l produce este numai pentru plăcerea lui, iar apoi Creatorul nu-i dă ajutor de sus. Mai degrabă, așa cum au spus înțelepții noștri: „Celui care vine să se purifice, i se deschide".

Rezultă că, prin faptul că Creatorul distinge și condamnă, asta este ceea ce se întâmplă cu adevărat, căci numai Creatorul cunoaște adevărul, deoarece omul se poate înșela și poate crede că intenția sa este numai pentru Creator. Dar când Creatorul îl apropie și îi dă atingerea sufletului Torei, el știe că s-a născut un bărbat, că actul pe care îl face este pentru Creator, iar apoi este răsplătit cu revelarea secretelor Torei și devine o fântână care curge fără încetare. În acel moment, el atinge adevărata exhaustivitate.

Îmi voi încheia scrisoarea cu urarile de sărbători fericite și *cașer*.

De la prietenul tău, care îți dorește ție și familiei tale toate cele bune,

Baruch Șalom HaLevi Așlag

SCRISOAREA NR.55

Bnei Brak, 19 ianuarie 1962, Ajunul de Roş Haşana al pomilor

Pace şi tot ce e mai bun prietenului meu,

Vă mulţumesc pentru invitaţia la nuntă pe care am primit-o. Totuşi, regret că nu am putut participa la bucuria voastră, de aproape, dar voi participa din afară, căci bucuria este o chestiune spirituală, iar spaţiul în spiritual nu are nicio influenţă. Numai în corporalitate spaţiul îndepărtează sau apropie, dar în spiritualitate pot participa în bucuria voastră chiar şi atunci când sunt departe, pentru că este nevoie doar de apropierea inimii. Deci binecuvântări pentru mire şi mireasă, şi să fie o generaţie de oameni oneşti şi stabiliţi pentru totdeauna.

Şi fiindcă veni vorba, vă scriu ce am spus despre 15 Şvat. Înţelepţii noştri au spus:"Rabi Yohanan a spus: 'De ce este scris: 'Omul este pomul câmpului?' Este omul pomul câmpului? Dar pentru că este scris că vei mânca din el, dar nu-l vei tăia, şi este scris: 'Tu îl vei distruge şi îl vei tăia'. Dacă este un discipol înţelept decent, mănâncă din el, dar nu-l taie. Dacă nu, 'Tu îl vei distruge şi îl vei tăia'".

Trebuie să înţelegem legătura dintre un ucenic decent şi pomul câmpului. Versetul spune: "pomii să nu-i strici, tăindu-i cu securea; să mănânci din ei şi să nu-i tai... Numai copacii pe care-i vei şti că nu sunt pomi buni de mâncat vei putea să-i strici

şi să-i tai". De aici rezultă că versetul vorbeşte despre un pom, ce dovedeşte asta despre om?

Sfântul Zohar spune: "'Un alt dumnezeu este steril şi nu aduce rod', adică cel care nu lucrează pentru Creator nu vede fructe în lucrarea lui. Care sunt fructele? Este scris în Midraş: 'Acestea sunt generaţiile lui Noe'. Este aşa cum este scris: 'Un rod al unui neprihănit, un pom al vieţii'. Care sunt roadele celor neprihăniţi? Miţvot (poruncile) şi faptele bune". Până aici, cuvintele lui.

În Gmara, înainte de cuvintele lui Rabi Yohanan, se spune acolo: "Tania, Rabi Banaa spune: 'Oricine se angajează în Tora Lişma (de dragul Său), Tora devine pentru el o poţiune de viaţă', aşa cum se spune, 'ea este un pom de viaţă pentru cei care o deţin', şi se mai spune, 'aceasta este o vindecare pentru carnea ta', etc. Oricine se angajează în Tora Lo Lişma (nu de dragul Său), devine pentru el o poţiune de moarte, aşa cum se spune: 'Lecţia mea decapitează ca ploaia'. Nu există nicio decapitare, ci o ucidere, după cum se spune: 'viţeaua căreia i-au tăiat capul în vale'". Trebuie să înţelegem proximitatea problemelor.

Cu toate acestea, ar trebui să interpretăm acest lucru prin etică. Rabi Yohanan întreabă: "Omul este pomul câmpului?" Însemnând, ce asemănare există între om şi pomul câmpului? Ce învăţăm prin compararea în text dintre om şi pomul câmpului? El aduce dovezi pentru acest lucru din versetul "Nu mâncaţi din el şi nu îl tăiaţi", etc., referindu-se la un ucenic înţelept. Dacă este decent, adică să înveţe Lişma, ceea ce înseamnă că el învaţă lucruri care îl vor conduce la obţinerea de fructe, înseamnă că această învăţare îl va face să dea roade, adică Miţvot şi fapte bune. El va învăţa acest lucru, deoarece prin aceasta va fi răsplătit cu poţiunea vieţii. Acesta este sensul: "Poţi să mănânci din el, dar să nu-l tai". Dacă nu, dacă vezi că învăţătura pe care o înveţi nu

te face să faci Miţvot şi fapte bune, numite fructe, atunci ştii că aparţine lui Sitra Achra şi nu Kduşa (sfinţeniei).

Acesta este motivul pentru care există obiceiul să se mănânce fructe pe 14 Şvat, pentru a sugera că mergem pe calea sfinţeniei şi că avem fructe.

De la prietenul tău, care îţi doreşte ţie şi familiei tale toate cele bune,

Baruch Şalom HaLevi Aşlag

SCRISOAREA NR.56

Anvers, 6 iunie 1962

Lui …

Pentru că sunt în mișcare, scrisorile nu ajung în ordine. Doar săptămâna trecută am primit primele scrisori din Israel. Am scris deja patru scrisori către Ierusalim, la cei care mi-au scris, iar aceștia sunt ...

Și în ceea ce privește cuvintele pe care dorești să le elaborezi, repet întregul extras: «Înțelepții noștri au spus: „Raba bar Rav Huna a spus: „Orice persoană în care există Tora, dar fără teamă de cer este ca un trezorier care a primit cheile interioare, dar nu a primit cheile exterioare; Cum va intra el?" RASHI a interpretat că teama de cer este ca ușile exterioare prin care se intră în interior. Astfel, dacă se teme de ceruri, el devine nerăbdător să păstreze și să facă. Dacă nu, nu se teme pentru Tora sa". Rabi Yanai declară: „Vai de cel ce nu are nici o casă, dar a zidit o poartă pentru casă"(*Șabat*, 31)».

Trebuie să ne întrebăm:

1) Raba bar Rav Huna, echivalează frica de rai cu externalitatea, iar Tora cu internalitatea atunci când spune: „Dar nu a primit cheile exterioare; Cum va intra el?" Aceasta înseamnă că, dacă nu se teme de cer, cum va intra în interiorul său? Rav Yanai echivalează teama de cer cu internalitatea, pentru că el a

spus că frica de cer este ca o casă, iar Tora numai ca o poartă, iar o poartă este externalitate. Rezultă că el crede că Tora este externalitate.

2) Ce a adăugat Rav Yanai la Raba bar Rav Huna spunând: „Vai" și dând exemplul lui Rabi Yanai.

Se știe că scopul creației este de a face bine creațiilor Sale. Pentru a putea primi binele care ne-a fost pregătit, avem nevoie de calificare, care este echivalența formei. Aceasta înseamnă că intenția noastră trebuie să fie doar de a acorda și de a nu primi pentru noi înșine. După ce suntem răsplătiți cu lumina îmbrăcată în Tora interioară (când ajungem la lumina ascunsă îmbrăcată în Tora interioară, se numește „Tora, Israel și Creatorul sunt una"). Înțelepții noștri au spus despre acest lucru: „Nu este nimic bun, decât Tora", despre care se spune „Care este mai frumoasă decât aurul" etc., ceea ce înseamnă că lumina dulce a degustării vieții este îmbrăcată în Tora interioară.

Se știe că „un om se naște mânzul unui măgar sălbatic", deoarece „înclinația inimii unui om este rea din tinerețea lui" și, așa cum au spus înțelepții noștri, „mi-aș fi dorit să Mă fi părăsit și să-Mi țină Tora (legea), deoarece lumina din ea îl reformează" ((Talmudul) Ierusalmitean, *Hagiga*).

Am interpretat deja acest articol deoarece este greu de înțeles legătura dintre părăsirea Creatorului și păstrarea Torei. Cum poate fi Tora fără Creatorul, despre care s-a spus: „Să Mă fi părăsit"? Răspunsul este scris după aceea: „pentru că lumina din ea îl reformează".

Aceasta înseamnă că atunci când o persoană dorește să se aducă mai aproape de Creator, Creatorul îi spune că atâta timp cât este scufundat în poftele rele, El nu îl poate aduce mai aproape, pentru că atunci o persoană este încă în calitate de neadevăr și cum spune versetul: „Cel ce se dedă la înşelăciune nu va locui în casa Mea; cel ce spune minciuni nu va sta înaintea

Mea". Când o persoană este mândră, Creatorul spune: „El și cu mine nu putem locui în aceeași locuință" și așa mai departe.

Mai degrabă, păstrând Tora, a cărui lumină îl reformează, va ieși din calitățile rele, adică „primire", și va putea să se angajeze în dăruire, adică în sensul reformării lui, așa cum este scris: „Cuvinte pline de farmec îmi clocotesc în inimă şi zic: „Lucrarea mea de laudă este pentru Împăratul!" (Psalmul 45).

Cu alte cuvinte, tot ceea ce face el este doar pentru a dărui Regelui, și numai după aceea Creatorul îl aduce mai aproape. Acea persoană este răsplătită cu credință permanentă (așa cum este scrisă în Sulam (Comentariul Scara), în „Introducere la Cartea Zohar").

De aceea, pentru ca o persoană să se teamă de ceruri și pentru a avea capacitatea de a face fapte bune, ea nu are altă opțiune - așa cum este explicat în cuvintele (Talmudului) Ierusalimitean - decât „să păzească Tora mea (legea)". Adică, prin Tora, a cărui lumină îl reformează. Apoi, când este reformat, adică atunci când a obținut frica de cer prin Tora, el va fi răsplătit cu Tora interioară, adică lumina Torei, care este îmbrăcată în Tora exterioară.

Este așa cum au spus înțelepții noștri: „În lumina care a fost creată în prima zi, Adam a văzut de la începutul lumii până la sfârșitul ei. Creatorul s-a uitat la lucrările generației potopului și a generației Babilonului și a văzut că lucrările lor au fost greșite. El a stat și a ascuns asta. Unde a ascuns? În Tora".

Prin aceasta putem interpreta cuvintele lui Raba bar Rav Huna, care echivalează frica cerului cu cheile exterioare și Tora cu cele interioare. El se referă la o persoană care dorește să fie răsplătită cu caracterul intern al Torei, unde se găsește toată viața, binele și plăcerea. Înainte de a încerca să dobândească frica de cer, el nu are calificarea potrivită pentru a fi capabil să primească lumina ascunsă, așa cum este scris: „Cei răi să fie

lipsiţi de lumina lor" (vezi începutul la *Mesilat Yeșarim* (Calea Dreaptă)). Dar, înainte ca o persoană să-și îndrepte faptele rele și să se teamă de cer, nu este capabilă să primească binele.

Se pare că frica de cer este numită „externalitate", ceea ce înseamnă că prin frica cerului va putea să primească Tora interioară. Acesta este motivul pentru care, în opinia sa, cel care dorește să primească internalitatea Torei înainte de a se teme de cer, este ca și cum ar avea cheile interioare, dar nu i s-au dat cheile exterioare; Cum va intra el? Din moment ce nu are teama de cer, el este incapabil să primească încântarea și plăcerea.

Acesta este motivul pentru care Rabi Yanai a fost încântat și a declarat: „Vai de cel ce nu are nici o casă, dar a zidit o poartă pentru casă". Cuvintele lui Raba bar Rav Huna înseamnă că cel care dorește să i se acorde internalitatea Torei trebuie să dobândească mai întâi frica de cer, care este externă față de internalitatea Torei.

Rezultă că cel mai important lucru pe care trebuie să-l dobândești este frica de ceruri, căci atunci frica de cer va fi ca o cameră în care poți să așezi obiecte și mobilier rafinat și antichități prețioase. Dar dacă nu are nici un loc în care să pună lucrurile, nu i se poate da nimic. Pentru Rabi Yanai, teama de cer va fi casa în care se pune internalitatea Torei.

Prin urmare, a văzut că cel mai important lucru pe care trebuie să-l exercite în lume este frica de cer, pentru că acesta este recipientul plăcerilor superioare și a văzut că oamenii învață Tora întreaga lor viață, dar intenția lor nu este de a dobândi frică de cer prin ea, deoarece studiul Torei trebuie să fie așa cum a fost menționat în Talmudul Ierusalimitean, cu cuvintele: „mi-aș fi dorit să Mă fi părăsit și să-Mi țină Tora, deoarece lumina din ea îl reformează", adică prin Tora va deveni bun.

Adică, prin lumina Torei - chiar dacă învață încă *Lo Lișma* (nu de dragul Său), deoarece nu este încă răsplătit de

teama de cer, cum poate să studieze *Lișma* înainte de a fi răsplătit cu credință, care este frica de cer? Dar prin lumina Torei care este *Lo Lișma* - mai târziu, el este răsplătit cu teama de cer. Se consideră că acesta „îl reformează".

Rezultă că Tora *Lo Lișma* este poarta prin care să intre frica de cer, numită „casă" (un recipient pentru binele din internalitatea Torei). Acesta este motivul pentru care el adaugă la cuvintele lui Raba bar Rav Huna și spune: 'Vai de cel care nu are nici o casă', adică cel care încă nu are teamă de cer, 'dar a construit o poartă pentru casă', deoarece în mod normal, cine are în vedere construirea unei case poate construi o ușă pentru casa pe care o va avea. Dar dacă nu dorește să construiască o casă, de ce ar face o ușă?

Acesta este motivul pentru care Rav Yanai declară: „Când o persoană este preocupată de teama de cer, care este o casă, merită să învețe Tora, deoarece Tora îi va aduce lumina și prin lumină va fi răsplătit cu frica de ceruri, numită „casă", în care să pună internalitatea Torei.

Dar dacă nu este preocupat de a fi răsplătit de teama de cer, pentru că nu are nevoie de frică de ceruri, de ce trebuie să-și facă probleme în a-și petrece viața în Tora, care este doar o ușă pentru a intra în casă numită „teama de cer"?

Dacă nu intenționează să se teamă de cer, se pare că se tulbură pe sine pentru nimic, fără sens, din moment ce punctul tare al Torei în *Lo Lișma* este că este doar o ușă prin care să intri în teama de cer. Apoi, când cineva se teme de cer, se poate spune că el învață Tora *Lișma*. Dar când nu se teme de ceruri, când nu are credință, întrebarea este, pentru cine învață el?

Dar când o persoană dorește să se teamă de cer și răul din el nu-i dă puterea de a putea crede în Creator, înțelepții noștri ne spun că din *Lo Lișma* va veni la *Lișma*. Adică, el va fi răsplătit cu

teama de cer și credința în Creator și va ști pentru cine învață. Aceasta se numește „casă”.

Cel care învață Tora *Lișma*, adică are frică de cer, i se acordă multe lucruri. După cum a spus Rabi Meir (*Avot*), el devine o fântână care curge și i se dezvăluie secretele Torei, căci tainele Torei sunt încântarea și plăcerea, iar scopul creației este că el va primi încântare și plăcere.

Din cele de mai sus rezultă că o ușă se numește Tora *Lo Lișma*, ceea ce înseamnă că încă nu se teme de ceruri. O casă se numește „frica de cer”, deoarece, odată ce a primit lumina Torei care este în *Lo Lișma*, este răsplătit cu *Lișma*, adică cu credință în Creator, iar apoi va face totul pentru Creator. Ulterior, el este răsplătit cu Tora interioară, care este deliciul și plăcerea, numită „tainele Torei”, așa cum este scris în *Mișna*, *Avot*.

Cred că am clarificat acest lucru în detaliu și dacă aveți orice comentarii cu privire la acest lucru, scrieți-mi și voi ști ce să corectez.

Am început scrisoarea, dar numai astăzi (31 mai) am terminat-o. În această săptămână am primit scrisoarea ta din 23 mai; Sunt recunoscător pentru detaliile pe care mi le-ai scris, continuă.

Baruch Șalom HaLevi Așlag

Fiul lui Baal HaSulam

SCRISOAREA NR.57

Anvers, 7 iunie 1962, Ajun de Şavuot

Pace şi toate cele bune pentru...

Nu am nici o veste de scris; Mă mişc din loc în loc şi din ţară în ţară până când ne vom întoarce în ţara lui Israel. Trebuie să sperăm că atunci când ne vom întoarce, vom merita degustarea bunului gust al ţării Israel şi nu va mai fi nevoie de exil. Exilul vine numai atunci când cineva nu păstrează cu precauţie valoarea pământului, iar ţara nu este apreciată aşa cum trebuie să fie. Drept urmare, pământul aruncă acea persoană, aşa cum este scris: "să vă verse şi pe voi ţara din gura ei".

Deşi primirea Torei era în mod specific în deşert, intenţia era să o păstrăm în Israel. Prin urmare, dacă acceptăm, în timpul primirii Torei, că o vom păstra în Israel, atunci vom fi răsplătiţi cu intrarea în ţară şi păstrarea Torei. Cu toate acestea, fără Tora, este imposibil a intrăm în ţară, pentru că numai lumina din Tora reformează.

Acesta este înţelesul: "Toată lumea admite în a opta zi a adunării că şi tu ai nevoie". Se ştie că există "Tora (învăţătura/legea) Creatorului", şi există "Tora Lui". A opta zi a adunării, care este primirea Torei, trebuie să fie pentru voi (în forma plurală), ceea ce înseamnă că va fi Tora Lui. Altfel, nu este primirea Torei, ci mai degrabă este numită "Tora Creatorului". Prin Tora Creatorului suntem răsplătiţi cu lumina Torei, prin

care suntem răsplătiţi cu intrarea în ţara lui Israel şi ulterior cu Tora Lui, care este Tora care vine după ţara lui Israel.

Dar atunci, în momentul primirii Torei de către Moise, ei au primit imediat libertatea, aşa cum au spus înţelepţii noştri: "Nu pronunţi *Harut* (bătut în cuie sau sculptat în piatră), ci *Herut* (libertate)". În acel moment nu erau înrobiţi ca să intre în ţara corporală a Israelului şi au fost imediat recompensaţi cu ţara spirituală a Israel.

Totuşi, asta era pentru moment. Mai târziu, înţelepţii noştri au spus că cele două coroane pe care Israel le-au dat atunci când au precedat "vom face" cu “vom auzi”, le-au fost luate.

La acea vreme, lucrarea a început din nou - pentru a intra în ţara lui Israel şi a fi premiată cu lumina Torei şi apoi cu adevărata Tora, numită "numele Creatorului".

Fie ca Domnul să ne dea înţelegerea marelui merit al ţării lui Israel şi să ştim cum să o apreciem, astfel încât să nu ne verse din gura ei. Este scris în Zohar (Tazria (Inseminarea), punctul 6) despre versetul "Cine poate găsi o femeie virtuoasă? Pentru a o vinde (preţul) ei este mult mai mare decât al perlelor". Sfântul Zohar întreabă, "Ar fi trebuit să spună: 'Preţul ei este mult peste perle', deci de ce spune 'o vinde'?" Răspunsul este că nu ştiu să o păstreze şi să o aprecieze, şi vinde acea persoană la Klipot (cochilii). De aceea este scris "o vinde".

De aceea, să sperăm că din această zi vom şti cum să mergem pe calea dreaptă şi să primim Tora.

Cu binecuvântările unei sărbători fericite,

Baruch Şalom HaLevi Aşlag

SCRISOAREA NR.58

Anvers, 7 iunie 1962, Ajun de Șavuot

Pentru prietenul meu…

În ceea ce privește întrebarea ta, „Cineva nu încalcă legea decât dacă un duh de nebunie a intrat în el", ceea ce înseamnă că fără duhul nebuniei nu va păcătui, de ce a intrat în el duhul nebuniei? La urma urmei, nu a comis încă vreo încălcare. Și, de asemenea, cine provoacă intrarea acestui spirit de nebunie? Și dacă a intrat deja, de ce e vina lui? La urma urmei, el nu are de ales în această chestiune, deoarece spiritul nebuniei a cauzat-o.

Înțelepții noștri au spus: „Ochiul vede și inima râvnește", adică ochiul cauzează păcatul. A vedea înseamnă a vedea cu ochii ceva interzis, fie a vedea cu mintea, adică un gând străin.

Și înțelepții noștri au spus: „Desfătarea care vine la o persoană involuntar... nepermis și neintenționat, întreaga lume este de acord că este permisă" (Pesachim 25b).

Se știe că nu se poate controla ochiul și mintea. Prin urmare, văzul nu constituie un păcat. Mai degrabă, după aceea, când inima voiește, atunci are loc păcatul. Și din moment ce a văzut păcatul, el trebuie să se pocăiască cu promptitudine pentru ca văzutul să nu-l facă să poftească. În acel moment el are încă de ales, pentru că încă nu a păcătuit.

Dacă nu s-a trezit imediat să se pocăiască prin constrângere, care se numește „având în vedere”, atunci constrângerea este cauza plăcerii numită „greșeală”. Dar dacă el nu s-a căit pentru această greșeală de a râvni, el a intrat în păcat.

Spiritul nebuniei intră într-o persoană cu promptitudine, după ce a văzut că nu s-a căit pentru a vedea. În acel moment, duhul nebuniei intră în el în scopul corecției. Acest lucru se întâmplă deoarece, atunci când nu știe să se păstreze - să se pocăiască în urma gândirii- el înșală slava cerului. Aceasta se numește „cunoașterea stăpânului său și intenția de a se răzvrăti împotriva lui”, deoarece gândul duce la jinduire.

În acel moment este o mare corecție, că nu simte măreția Creatorului și spiritul înțelepciunii care se afla în el se îndepărtează de el, pentru că atunci nu pune un astfel de cusur asupra măreției Creatorului, că nu simte măreția Creatorului pentru că a intrat în el un duh de nebunie.

Acesta este înțelesul: „Un om păcătuiește numai dacă un duh de nebunie a intrat în el”. El ne învață că trebuie să știm că toate calculele pe care le face în timpul păcatului, deși crede că aceste calcule sunt pline de înțelepciune, el ne-a spus că trebuie să știm că totul, că toate calculele se fac prin spiritul nebuniei.

Aceasta se întâmplă pentru că acum acesta este operatorul și nu spiritul înțelepciunii, deoarece spiritul înțelepciunii a plecat deja de la el, chiar dacă este un ucenic înțelept și face fapte bune. S-a spus despre asta: „Neprihănirea celor neprihăniți nu va fi amintită în ziua stricăciunii sale”.

De aceea, în acel moment el nu trebuie să fie inteligent, ci să ia asupra sa împărăția cerurilor deasupra rațiunii. Adică trebuie să-și anuleze punctul de vedere și să gândească complet, iar atunci când se va pocăi va fi capabil să facă niște calcule cu privire la *Mițvot* și la încălcări.

S-a spus despre asta (*Avot* 4), „Aveți grijă cu o *Mițva* ușoară ca și cu una gravă, căci nu știți răsplata *Mițvot* (poruncilor)". Aceasta înseamnă că a trebui să fie atent când face *Mițva* chiar și atunci când este minoră în ochii lui, care vine din cuvintele „rușine" și „dispreț" (în ebraică, cuvântul *Kalah* (minor / ușor) sună similar cuvântului *Kalon* (rușine)), deși *Mițva* este într-o stare de păcat, ca un lucru minor, neimportant, de ce să-l fac acum? În orice caz, acțiunile mele nu au nici o importanță mai sus.

Este alt lucru când *Mițva* este pentru el într-o stare de „seriozitate", ceea ce înseamnă că, în timp ce se temea de rai, a simțit gravitatea nelegiuirii și gravitatea *Mițva*. Adică, el a simțit beneficiul și onoarea și a înțeles că merită să se angajeze în Tora și *Mițvot*. Dar acum că *Mițva* este minoră în ochii lui, nu merită să fie așa de prudent.

S-a spus despre asta că o persoană nu știe care stare dă mulțumiri mai sus. Asta înseamnă că dacă spunem: „Răsplata este conform efortului", înseamnă că atunci când privește Tora și *Mițvot* ca fiind degradabile și pline de dispreț, are o muncă mai mare pentru a le respecta. Din acest motiv, este posibil să existe mai multă mulțumire asupra acestei stări. Prin urmare, trebuie să fie prudent și să le păstreze.

Fie ca Creatorul să ne ajute să ținem Tora și *Mițvot* din plin.

Baruch Șalom HaLevi Așlag

SCRISOAREA NR.59

Anvers, 8 iunie 1962, Ajun de Șavuot

Pentru prietenul meu…

În ceea ce privește întrebarea ta despre cuvintele înțelepților noștri: „Un fiu încăpățânat și răzvrătit nu a fost și nici nu este destinat să fie. Mai degrabă cere și primește răsplată.” (*Sanehdrin*, p 1). Tora este mai lungă decât pământul, deci de ce îi dă doar lucruri de „a cere și a primi răsplată”, și nu lucruri reale?

De asemenea, ai întrebat despre recompensă. De fapt, trebuie să slujească nu pentru a primi recompensă, adică *Lișma* (de dragul Său).

Știm, de asemenea, că scopul creației este de a face bine creațiilor Sale, și anume creaturile vor primi bucurie și plăcere, iar motivul pentru care creaturile trebuie să se angajeze în Tora și *Mițvot* fără răsplată este că e doar o corecție a ființelor, deoarece creaturile nu pot gusta primirea plăcerii fără rușine. Sfântul *Zohar* numește asta: „Cel care mănâncă ceea ce nu este al lui, se teme să se uite la fața sa”.

Adică, ne simțim deficienți la primirea plăcerii, așa că ni s-a dat remediul Torei și *Mițvot*, prin care cineva devine apt să primească toate plăcerile pe care Creatorul le-a contemplat în favoarea noastră și nu va exista defecțiunea rușinii, pentru că este doar pentru Creator. Prin urmare, interpretarea este o

corecție prin care putem primi răsplata și că nu va fi pentru noi înșine, ci pentru Creator. Altfel, este imposibil să primești recompensa, și anume plăcerile, pentru că plăcere se numește „recompensă”.

Și cu privire la „nu a fost și nici nu este destinat să fie”, se explică că există lucruri pe care le poți atinge în timpul celor șase mii de ani. Deoarece este posibil să se atingă secretul, acele lucruri ne-au fost date în corporalitate ca lucruri de făcut. Acest lucru se aplică lumii acțiunilor.

Cu toate acestea, există lucruri care pot fi atinse numai în mileniul al șaptelea. Prin urmare, deși sunt implicate în acțiuni corporale ale *Mițva*, precum un fiu încăpățânat și rebel, ele nu se practică în timpul celor șase mii de ani. Prin urmare, aceasta nu trebuie să devină o lucrare reală, ci mai degrabă „cerere și primire de recompensă”, fiindcă numai cele exigente se aplică celor șase mii de ani, dar răsplata, adică cea superioară, va fi în mileniul al șaptelea. Acest lucru se numește „nu este destinat să fie”, la începutul celor șase mii de ani, „și nici nu este destinat să fie”, la sfârșitul celor șase mii de ani. Mai degrabă, va apărea la începutul celui de-al șaptelea mileniu.

Din punct de vedere etic, trebuie să interpretăm că uneori cineva ajunge într-o stare atât de slabă încât nu are gust în Tora și rugăciune. Deși învață, el știe și simte adevărul despre el însuși - că adevărata cauză pentru care continuă să învețe Tora nu este din cauza fricii de cer, ci din cauza obiceiului și mai ales datorită a ceea ce oamenii ar putea spune. Înțelege că mediul în care se află, vede cât se însuflețește el în studiul Torei și îl va considera un vas gol fără teama de cer și nu-l va respecta atât cât îl respectaseră înainte. Prin urmare, dacă va părăsi studiul Torei, va suferi prin mediul său, iar familia sa îl va disprețui.

Este așa și în rugăciune; El se roagă numai din obișnuință, dar fără nici o obligație datorată fricii de ceruri. El continuă din

cauza aceleiași cauze ca și studiul Torei. Dar cel mai important, el nu vede nici un scop în viața sa și nu poate continua într-o astfel de stare prea mult.

Pentru aceasta există o corecție numită „slujitor al uitării". El uită scopul, adică motivul care necesită angajamentul său continuu în Tora și rugăciune. Când uită motivul care-l forțează, continuă cu Tora și *Mițvot* numai din obișnuință. Dacă are ocazia să iasă din mediul său, o face imediat.

Într-o astfel de stare, avem nevoie de mare milă pentru a putea să rămânem în continuare, până când josnicia - adică neputința – s-a terminat. Și din moment ce supliciul curăță nelegiuirile omului, prin suferință el este milostivit de sus și îi este dată o iluminare a fricii de cer și se întoarce la viață. Astfel, situația revine la a fi așa cum a fost înainte de căderea sa în stare de răutate.

Acest timp de rătăcire menționat mai sus este numit „nu a fost și nu este destinat să fie", ceea ce înseamnă că nu era în scopul creației și nici nu este destinat să fie. Un astfel de lucru este numit „pauză pentru ușurare", deoarece există o stare a *Kdușa* (sfințeniei) și o stare a Tuma'a (impurității).

El poate spera să se pocăiască dintr-o stare de *Tuma'a*, dar starea menționată mai sus este numită stare de „moarte". Asta înseamnă că tot ceea ce face este fără viață și el este considerat mort. Nu era în scop, nici nu este destinată să fie. În acest caz, de ce este necesară? Cu toate acestea, cere și primește răsplată, ceea ce înseamnă că în acea stare trebuie să cerem Creatorului, așa cum spuneau înțelepții noștri: „Sion; Nimeni nu îl cere, ceea ce înseamnă că este necesară o cerere". Asta înseamnă că o astfel de stare este dată unei persoane pentru a avea loc de cerere, că va cere în mod intenționat Creatorului să-l aducă mai aproape de *Kdușa*.

Dar când o persoană face *Mițvot*, simte că asta o va aduce mai aproape de Creator. Dar tocmai în acel moment, numit „pauză pentru ușurare", este locul pentru cerere cu rugăciune și rugăminți.

Fie ca Creatorul să ne deschidă ochii în Tora (Legea)Lui

Baruch Șalom HaLevi Așlag

Fiul lui Baal HaSulam

P.S.

În ceea ce privește numărătoarea de *Omer* (numărarea zilelor (șapte săptămâni) începând de la Pesah și terminând de *Șavuot*), se știe că lucrarea principală a omului este de a se conecta la Creator.

Omer vine din cuvântul (în ebraică) „strâns în snopi". RASHI a interpretat, „așa cum este tradus, adunând în snopi, colectând". Aceasta înseamnă a deveni mut și a nu deschide gura cu plângeri împotriva Creatorului, ci mai degrabă pentru acea persoană „Tot ce face Cel Milostiv, face ca ce e mai bun" (*Brachot* 9) și spunând că el, adică gândul și dorința lui, va fi numai pentru Creator, atunci el „adună".

Adică, prin conectarea tuturor gândurilor și dorințelor într-o legătură strânsă de a avea un singur scop - de a aduce mulțumiri stăpânului - o persoană este considerată „strângând (în snopi)".

Interpreții spun că numărătoarea de Omer provine din cuvintele „Sub picioarele Lui era un fel de lucrare de safir străveziu, întocmai ca cerul în curăția lui". Aceasta înseamnă că prin asta o persoană se leagă pe sine de Creator, și este răsplătită cu revelarea luminii Creatorului care apare asupra sa. Rezultă că, prin adunare, legând toate dorințele într-un nod, adică într-un singur scop - pentru Creator - atunci Omer strălucește. Acesta

este sensul numărării de Omer, când o persoană strălucește cu lumina Creatorului.

Și deoarece un evreu este format din șapte calități, care trebuie corectate în a fi pentru Creator și există o regulă că fiecare calitate le cuprinde pe celelalte, atunci avem de șapte ori șapte, deci patruzeci și nouă de zile. De aceea numărăm patruzeci și nouă de zile până la ziua primirii Torei.

Omer vine din cuvântul *Seorim* (măsuri de orz). Aceasta înseamnă că vine de la măsuri, prin măsurarea în inimă a măreției Creatorului, după cum sfântul *Zohar* interpretează versetul: „Soțul ei este cunoscut la porți". Sfântul Zohar spune: „Fiecare, în funcție de ceea ce își asumă în inima lui", în această măsură lumina Creatorului luminează asupra acelei persoane.

Aceasta se numește „credință". Când o persoană este răsplătită cu credință în Creator, ea este privită ca o „fiară". Acesta este sensul pentru Omer ca fiind al orzului, care este hrană pentru animale, ceea ce înseamnă că el nu a fost încă răsplătit cu vederea Torei. Dar de *Șavuot*, când este răsplătit cu primirea Torei, primește vederea ei. Din acest motiv, oferim darul de grâu, care este aliment pentru om, care este vorbitor. Dar, înainte ca cineva să fie răsplătit cu Tora, care este vorbire, este privită ca o ofrandă de orz, care este hrană pentru animale. În acel moment se numește „strângere în snopi", considerată ca fiind mută, care este doar animată și nu vorbitoare, căci doar prin Tora ei sunt răsplătiți cu a fi „vorbitori".

SCRISOAREA NR.60

Anvers, 11 iunie 1962

Pentru prietenul meu,

Am primit ceea ce ai scris și, că în aceste rânduri, îți deschizi inima, ce lipsește și ce este abundent. Fie ca tu să reușești în noul loc. „Ridică-te și urcă" înseamnă că locul provoacă. Adică, uneori, o persoană se ridică din a sta, adică din „a sta și a nu face", așa cum au spus înțelepții noștri, „S-a ridicat și nu a săvârșit o nelegiuire; Este ca și cum ar fi făcut o *Mițva* (faptă bună / corecție)". De asemenea, uneori el se înalță în grad prin a se ridica și a face.

Rezultă că „ridică-te și urcă" se referă la ascensiunea lui prin a se ridica și a face. Acest lucru înseamnă că „a face" este mai important decât „a nu face", după cum au spus înțelepții noștri: „Nu respingeți a nu face", deoarece omul este pentru a iubi odihna și în „a face", când trebuie să se ridice, are mai mult de muncă, deci este mai important.

În etică, „a nu face" este mai important, așa cum este explicat în sfântul *Zohar*. Dar în revelare, considerată ca externalitate a Torei, unde începem cu externalitatea și apoi, atunci când păstrăm externalitatea, începem să ne îndreptăm spre internalitate, ordinea lucrării este că „a face" este mai important.

Acest lucru se datorează faptului că, inițial, omul alege doar odihna. Prin urmare, când trebuie să se ridice și să nu stea prin „a sta și a nu face", este mai dificil pentru el. Și toate locurile unde există mai multă muncă, sunt mai importante. Dar odată ce este obișnuit cu munca, el consideră doar profiturile.

„A nu face" indică plăcerea apărută prin Tora și *Mițvot*, și există problema că apare o mare răsplată și plăcere, care este interzis să se primească înainte de sfârșitul corecției, așa cum au spus înțelepții noștri: „Porcul este destinat întoarcerii la Tora"...

Și să ne întoarcem la problema noastră. Trebuie să știm că scopul principal al omului în această lume este acela de a fi răsplătit cu plăcerea și aroma dulce a Torei. Numai atunci când cineva simte dulceața Torei, poate vedea că este cel mai fericit om din lume.

Dar când se uită la restul oamenilor, asta îi evocă milă de modul în care își petrec viața în chin și nu simt niciodată vreo aromă în viața, care să merite să sufere chinurile pe care le suferă în lume în schimbul plăcerii pe care o primește pentru trudă.

Și chiar nu poate explica de ce este de acord să trăiască în astfel de condiții. Dar adevăratul motiv este că „Tu trăiești împotriva voinței tale" și de aceea vrea să trăiască și „Tot ce are un om, el va da pentru viata lui". Și chiar dacă potrivit calculului va face este mai bine și să renunțe la viață, totuși, „Tu trăiești împotriva voinței tale", nu-l lasă să creadă asta, pentru că mai degrabă omul vrea să existe.

Totuși, trebuie să înțelegem de ce Creatorul a făcut așa - vitalitatea omului va fi numai din cauza recunoașterii și nu datorită plăcerii. Într-adevăr, este doar pentru corectarea omului. Adică, pe de o parte, el vede că nu merită să trăiască pentru corporalitate, ceea ce înseamnă că plăcerea corporală nu îi va fi de ajuns pentru munca pe care trebuie să o plătească. Și din acest motiv, există loc pentru ca cineva să se întrebe și să-și pună toate

ambițiile în Tora. Dacă este mulțumit în corporalitate, nu va ajunge niciodată la concluzia că este mai bine să treacă de la nevoile corporale la nevoile spirituale. Dacă nu ar fi vorba despre „Tu trăiești împotriva voinței tale”, fiecare persoană s-ar sinucide imediat, pentru a nu suferi chinuri. Se pare că „Tu trăiești împotriva voinței tale” îl ajută numai pentru a nu scăpa de chinuri.

Suferința curăță nelegiuirile. Adică suferința îl face să-și pună toate pasiunile numai în Tora și *Mițva*(porunca), prin care este răsplătit cu vitalitatea Torei. Spunem despre asta: „pentru asta sunt vieţile noastre, şi lungimea zilelor noastre”. Asta înseamnă că noi vrem vieți lungi nu pentru că „trăim împotriva voinței noastre”, ci pentru că „pentru asta sunt viețile noastre”, care înseamnă cu adevărat viață, și de aceea vrem să prelungim astfel de zile.

Și din moment ce ai făcut „ridică-te și urcă”, adică mergi într-un loc nou, „și nu ai nimic care să nu aibă loc” (*Avot* 4: 3), Trebuie să încerci să fi întotdeauna ca în „ Și urcă”, să nu fi inactiv, ci să crești și să te înalți și să fi răsplătit cu plăcerea strălucirii luminii Torei.

De la prietenul tău, Baruch Șalom HaLevi,

Fiul lui Baal HaSulam

SCRISOAREA NR.61

Anvers, 11 iunie 1962

Pentru prietenul meu,

Am întârziat să răspund la scrisorile pe care le-am primit de la prieteni, deoarece poșta pe care o primesc nu funcționează corect pentru că mă mut din loc în loc, așa că până ajung scrisorile, sunt deja în altă parte, într-o altă țară. Am primit scrisoarea ta săptămâna trecută. Pentru că înainte de sărbătoarea *Șavuot* nu am avut timp să răspund. Am primit și o scrisoare de săptămâna trecută și i-am răspuns foarte scurt.

În ceea ce privește cererea ta pentru o explicație cu privire la articolul: „Oricine este mai fericit cu *Da'at* (cunoaștere (credința)) decât cu *Hohma* (înțelepciunea) lui, este un semn bun pentru el", trebuie să înțelegem semnificația semnelor. Se știe că trebuie să cunoști întotdeauna și să testezi dacă mergi pe calea adevărului, care este calea directă spre scopul pentru care a fost creat omul. De aceea, ni s-au dat semne pentru a cunoaște adevărul.

În Cabala, *Da'at* (cunoașterea) este linia de mijloc, dar acum nu vreau să interpretez acest lucru. În etică, *Da'at* înseamnă credință în Creator. Acest lucru se datorează faptului că *Da'at* se referă în toate cărțile ca „*Dvekut* (adeziune) cu Creatorul", iar *Dvekut* este în mod special prin credință.

Acesta este sensul la „Oricine este mai fericit cu *Da'at* decât cu *Hohma* a lui". Aceasta înseamnă că *Hohma* pe care a obținut-o nu-i micșorează credința. Acest lucru este numit a fi fericit cu *Da'at a* lui. Dar dacă *Hohma* a obținut anularea credinței, adică a *Da'at*, atunci nu este mai fericit cu *Da'at* decât cu *Hohma*, deoarece *Hohma* vrea să-i anuleze *Da'at* și acesta este un semn bun, însemnând că merge pe calea adevărului.

De asemenea, Trebuie să înțelegem ceea ce au spus înțelepții noștri: „Cel care se acomodează cu vinul său are din *Da'at* (cunoaștere) a maestrului său", „vinul intră, secretul iese afară".

Sfântul *Zohar* interpretează versul „Mâncaţi, prieteni, beţi şi îmbătaţi-vă de dragoste!", că băutura se referă la *Hohma*. În consecință, trebuie să spunem „Cel care se acomodează cu vinul său", adică prin *Hohma*, că a obținut să rămână stabil în credință și are din *Da'at* a maestrului său. Acest lucru arată că el are *Dvekut* cu Creatorul, considerat ca având din *Da'at* a maestrului său.

În acest fel trebuie să interpretăm: „Oricine este mai fericit cu *Da'at* decât cu înclinația lui, este un semn bun pentru el. Iar cel care nu este mai fericit cu *Da'at* decât cu înclinația lui, este un semn rău pentru el". Deoarece este calea înclinației de a interveni, un om nu este mulțumit de înclinație. Mai degrabă, mai ales atunci când înclinația este epuizată, atunci omul este fericit. Rezultă că el poate să avanseze în lucrarea Creatorului exact atunci când nu simte atât de multă plăcere în lucrurile corporale.

Adică, se poate angaja în Tora și *Mițvot* tocmai acolo unde nu poate obține mari plăceri. În acel moment este dispus să-și dedice timpul și efortul pentru nevoi înalte. Dar când înclinația îi permite să înțeleagă că va primi mari plăceri în corporalitate, nu se poate supune propriei înclinații, deoarece se poate lucra

acolo unde există profituri mari, iar profiturile mici sunt respinse de profiturile mari. Rezultă că munca este ca o tranzacție.

Toate acestea se întâmplă dacă o persoană a preluat lucrarea pentru o recompensă. În acel moment, înclinația poate susține că poate profita mai mult în corporalitate. Rezultă că el este nemulțumit pentru că înclinația este în control. Acesta este un semn rău pentru el, adică este un semn că nu merge pe calea adevărului.

Dar dacă motivul angajării sale în Tora și *Mițvot* este de a fi „ca un bou la povară și ca un măgar la încărcătură", adică stabilit pe credință mai presus de rațiune și din cauza faptului că „El a spus și voia Lui a fost făcută" (Nu am elaborat acest lucru pentru că am vorbit de mai multe ori despre asta), înclinația nu are nici un temei pentru a susține că el trebuie să-și înceteze lucrarea. El răspunde la tot ceea ce susține înclinația cu „Acum mi-ai dat loc pentru a lucra mai presus de minte și rațiune". Adică, dacă înclinația nu ar fi argumentat cu argumente intelectuale, nu ar fi avut nimic cu care să se împotrivească intelectului său. Rezultă că el este mai fericit cu *Da'at* decât cu înclinația lui și acesta este un semn bun pentru el, un semn că merge pe calea adevărului.

Fie ca Domnul să ne ajute să mergem pe calea adevărului.

Baruch Șalom HaLevi,

Fiul lui Baal HaSulam

SCRISOAREA NR.62

Anvers, 26 iunie 1962

Pace și tot ce e mai bun prietenului meu,

Am primit scrisoarea ta și în legătură cu întrebarea ta despre *Lișma* (de dragul Său) și *Lo Lișma* (nu de dragul Său), îți voi da o regulă simplă: *Lișma* înseamnă că intenția în timp ce facem o *Mițva* (faptă bună / corecție) este că trebuie să intenționăm să-L mulțumim pe Creator. Creatorul ne-a lăsat să facem lucruri, astfel încât să putem să-I dăm ceva prin aceste acțiuni, și anume prin dorința de a-I face plăcere.

Și de ce vrem să-L mulțumim? Este pentru că este un mare privilegiu pentru noi că slujim Regelui. Asta înseamnă că toată plăcerea noastră este că slujim Ravului și asta fiind răsplata noastră. Este vorba de a arăta dacă vrem o recompensă pentru serviciu sau serviciul în sine este recompensa.

Ca și cum vedem că o persoană bogată merge într-un loc cu o persoană renumită și înțeleaptă și omul bogat poartă bagajul celui înțelept și nu lasă pe nimeni să-l transporte, ci spune că el merită privilegiul de a purta bagajul înțeleptului, și nu un altul.

Uneori, dacă bagajul este greu datorită greutății încărcăturii, și o altă persoană bogată însoțește înțeleptul, el vrea să facă schimb cu primul, ceea ce înseamnă că dorește să poarte și el

bagajul, dar acesta nu este de acord pentru că este un mare privilegiu pentru omul bogat să servească înțeleptul.

De asemenea, plăcerea averii bogatului depinde de înțelepciunea Ravului, din moment ce, cu cât Ravul este mai întelept în comparație cu contemporanii săi, cu atât mai mult se bucură omul bogat să-l servească.

Pentru a plăti un portar, suma pe care ar fi trebuit să o ofere Rav, să spunem că este de doi dolari, când pleacă de la omul bogat, Ravul îi dă celui bogat trei dolari și îi spune: „Este pentru efortul tău". El îi spune și: „Aș fi dat unui simplu portar doar doi dolari, dar pentru că ești bogat și distins, adaug și îți dau trei dolari". Ce insultă ar fi pentru bogat dacă ar fi să-l răsplătești pentru serviciu! Măreția răsplatei lui constă numai în faptul că el a slujit Ravul, nu răsplata pentru slujire.

Este asemenea și în spiritualitate. Intenția omului trebuie să fie doar serviciul, deoarece prin aceasta arată valoarea și importanța servirii Regelui. Dar când cere o răsplată pentru slujire, arată că nu dă nici o importanță pentru Rege, iar scopul său este doar recompensa.

Dar, cel mai important, nu contează pe cine îi slujește, ci cât de mult va primi pentru serviciu, ca un portar, a cărui singură atenție este recompensa și nu îi pasă de bagajul pe care îl poartă. Se concentrează numai pe cât de mult va câștiga. În asta constă întreaga diferență între servirea Regelui pentru o răsplată și servirea lui nu pentru a primi recompensă.

Dar pentru a avea puterea de a lucra, pentru ca o persoană să poată să se angajeze în Tora și *Mițvot*, trebuie să examinăm măreția și sublimitatea Creatorului. Este așa pentru că, în măsura exactă a măreției Regelui, este mai ușor pentru el să servească Regele, deoarece el simte că El este Regele Regilor. În acel moment bucuria și plăcerea trebuie să fie nelimitate.

Prin aceasta trebuie să arătăm că el poate spune că Regele l-ar lăsa doar pe el să stea și să-l slujească, din moment ce El nu a dat acea tărie altora. Și ce fac ei? Intenția lor nu este de a servi Regele, ci de a servi un stăpân, pentru ca stăpânul să plătească pentru bagajele pe care le transportă toată ziua.

Nu le pasă de cine este stăpânul. Ceea ce este important pentru ei este cel care plătește un salariu mai mare; Acesta este stăpânul pe care îl slujesc și pentru care lucrează.

Prin aceasta vei înțelege ceea ce ai cerut, că atunci când cineva simte vitalitate în Tora și în muncă, și anume că Domnul îl apropie și îl lasă să-L slujească, iar o persoană se simte încântată, atunci trebuie spus că cine îl obligă în Tora și în lucrare - trebuie să fie Creatorul pentru că El este cel care îi dă plăcerea Torei și a muncii și nu că intenția sa este că prin angajarea în Tora și în muncă el va obține recompense corporale, adică onoare sau bani. Totuși, acest lucru este considerat *Lo Lișma*. De ce?

Motivul este că plăcerea este ceea ce îl obligă să se angajeze în Tora și să muncească. Și din moment ce omul conține dorința de a primi plăcere, atunci când simte plăcere în Tora și muncă, voința de a primi plăcere face ca o persoană să se angajeze în Tora și să muncească. Astfel, cine este cel care obligă? De aceea, de ce se ocupă de el? Trebuie să fie plăcerea, care se numește „recompensă".

Acest lucru este considerat ca servind Regele pentru a primi recompensă - în cazul în care intenția este în răsplată, care este plăcerea. În acel moment nu contează cine îi dă plăcerea. Dimpotrivă, ceea ce contează este că plăcerea este atât de mare încât o persoană se predă în fața ei.

Acest lucru este după cum spuneau înțelepții noștri despre regula: „Este ceva diferit deoarece înclinația lui îl învinge". În consecință, el este forțat (*Ktubot* 51: 53-54). Aceasta înseamnă că nu mai are de ales, pentru că atunci când plăcerea vine în măsuri

mai mari decât cele folosite pentru a primi, o persoană (nu) mai are puterea de a depăși. Acest lucru este considerat ca având de ales.

Rezultă că trebuie să divizăm întotdeauna între *Lișma* și *Lo Lișma*. Adică dacă plăcerea vine de la a primi o mare plăcere în timp ce se angajează în Tora și muncă, atunci rațiunea lui este plăcerea și nu contează cine îi dă plăcerea. Dar dacă plăcerea vine de la slujirea Regelui, aceasta se numește *Lișma*, pentru că aici depinde pe cine slujește. În conformitate cu măreția regelui, tot așa este măsura plăcerii.

Rezultă că motivul său este Regele, iar plăcerea este doar rezultatul servirii Regelui. Dacă slujește un rege mic, are o plăcere mică. Dacă slujește un rege mare, este o mare plăcere.

Prin urmare, dacă regele determină și cauzează lucrarea, se numește *Lișma*, deși se bucură de slujirea regelui și deși este anulat de măreția regelui și nu are loc de alegere, ci totul este pentru rege. Rezultă că acest lucru se numește *Lișma*, când intenția este servirea regelui și nu recompensa; asta înseamnă, dacă simte plăcere în timp ce îl slujește pe Rege, dar plăcerea nu este cauza, ci mai degrabă măreția Regelui.

Dar dacă el dorește plăcerea care îi vine prin angajarea în Tora și în muncă, înseamnă că plăcerea este motivul și cauza. Aceasta se numește *Lo Lișma*, dar în scopul plăcerii.

Rezultă că lucrarea principală a omului este de a examina măreția Creatorului. Adică, trebuie să se îngroape în cărți care vorbesc despre măreția Creatorului și, în acest timp, trebuie să își imagineze în ce măsură înțelepții noștri, *Tanaimi* și *Amoraim*, au simțit măreția Creatorului.

Trebuie să se roage Creatorului să strălucească pentru ca el să simtă măreția Lui, astfel încât să-și poată supune inima și să se anuleze în fața Creatorului și să nu urmeze curentul lumii,

care urmărește doar satisfacerea poftelor ființei, că El îi va deschide ochii pentru ca să-și poată angaja toată viața în Tora și în muncă și „În toate căile tale, să-L cunoști”. Asta înseamnă că, chiar și atunci când se va angaja în chestiuni corporale, va fi pentru scopul *Kdușa* (sfințeniei).

Dar din *Lo Lișma*, ajungem la *Lișma*. Adică, *Lișma* este deja un grad înalt și trebuie să începem de la *Lo Lișma*. Cu alte cuvinte, trebuie să fim pe deplin conștienți de faptul că plăcerea se găsește în primul rând în Tora și în muncă, și nu în corporalitate.

Deși în acest moment simte mai multă plăcere în lucrurile corporale, mai mult decât simte în lucrurile spirituale, este pentru că nu are calificare în Tora și lucrare, care depinde și de credința în Creator. La vremea aceea, aprofundând Tora și credința în Creator, simte lumina Torei și această lumină îl reformează.

Fie ca Creatorul să ne deschidă ochii și să ne încânte inimile și să fim răsplătiți cu creșterea importanței Torei.

Prietenul tău, Baruch Șalom HaLevi Așlag,

Fiul lui Baal HaSulam

SCRISOAREA NR.63

Gateshead, Anglia, 26 iulie 1962

Lui …

Am primit scrisoarea ta din 23 iulie, precum și o scrisoare de la ... din 20 iulie. Și de acum ajungând săptămâna aceasta în Anglia, voi începe să răspund tuturor celor care mi-au scris.

În ceea ce privește reuniunea colegilor în ajunul Șabatului, este foarte importantă și nu înțeleg de ce ortodocșii nu se pot aduna cu colegi. Cred că sunt deja adulți și nu au nevoie de sprijinul celorlalți pentru a fi fundația fără de care nu se pot întâlni. Ei pot să stea singuri, în timp ce voi sunteți alături. Prin urmare, cred că nici unul nu trebuie amânat din cauza celuilalt.

Iar în privința... Trebuie să-și asume sarcina persistenței și să nu se gândească atât de mult la astfel de probleme grave. Dar, cel mai important, văd că se teme de adevăr, că ar putea, Doamne ferește, să vadă un adevăr și va trebui să se predea în fața lui. Spuneți-i: „Cumpărați adevărul și nu-l vindeți”. Vânzarea înseamnă a dezvălui spre exterior, adică acela care vrea să cumpere adevărul nu pentru el însuși, ci pentru a avea ce vinde altora, un astfel de om trebuie să se teamă că nu poate avea nimic de vândut.

Dar celui care nu are alt interes în viață decât să trăiască într-o lumea falsă, într-un mod sincer nu-i pasă. Dacă poate merge pe

calea adevărului atunci când vede adevărul, atunci nu are nimic de regretat. Și dacă este greu pentru el să meargă pe calea adevărului, este util să fie pe cale pentru că are legătura cu adevărul și el stă și așteaptă un timp de bunăvoință atunci când poate să se supună el însuși să meargă pe cale.

Dar să se teamă că ar putea să vadă adevărul? Doamne ferește! N-am auzit niciodată de faptul că o persoană se teme de asta. Deși este scris: „Fericit este cel care se teme întotdeauna", dar există multe interpretări în acest sens.

Nu am timp de elaborat acum, dar în următoarea scrisoare voi scrie mai detaliat.

Baruch Șalom HaLevi Așlag,

Fiul lui Baal HaSulam

SCRISOAREA NR.64

Londra, 20 august 1962

Lui…

Ca răspuns la scrisoarea din 8 iunie 1961, Ierusalim, aș dori să fac câteva comentarii despre ea:

1) Scrii că, dacă Tora le-a fost dată în Țara (lui Israel), națiunile lumii ar spune că Israel a primit Tora din recunoștință pentru Creator, El oferindu-le o țară în care curge lapte și miere, și așa au fost obligați să o primească.

Trebuie să înțelegem, pentru că vedem că toate națiunile au pământuri întinse și îmbelșugate și totuși nu au nevoie să fie obligate să primească Tora, de ce numai poporul Israel este obligat să primească Tora dacă El le-a dat un pământ?

2) Scrii că fiecare națiune creează legea în propria țară, care este numită „patrie".

Asta, de asemenea, eu nu înțeleg, deoarece este cunoscut faptul că orice societate sedentară, oriunde ar fi, creează reguli pentru susținerea societății. Altfel, nu poate exista. După cum vedem că există grupuri mari care vin în Israel din străinătate, chiar dacă sunt împreună timp de o lună, au deja judecători, ofițeri și reguli speciale. Cu atât mai mult cu poporul Israel, care a fost în deșert timp de patruzeci de ani și fiind foarte mulți, de ce nu aveau nevoie de legi?

3) Trebuie să înțelegem, de asemenea, legătura dintre legile pe care politicienii le produc în favoarea poporului, în care legile sunt doar în favoarea lumescului și nu au nici o legătură cu spiritualitatea, cu legea cerească, unde intenția este în primul rând spiritualitatea ei.

4) Interpretezi întrebarea despre cum, atunci când Creatorul a spus: „Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru", națiunile lumii au spus că El căuta slava Lui, dar când a spus: „Cinstește pe tatăl tău" ele le-au admis ca prime porunci și motivul este că ele au văzut în asta că El a diminuat slava Sa spunând: „Cinstește pe tatăl tău".

Explicația este insuficientă. La urma urmei, vedem că ordinea cu fiecare rege este că fiecare soldat trebuie să își onoreze comandantul când îl vede. Dacă nu, soldatul este pedepsit pentru dezonorarea superiorilor săi.

Mai mult decât atât, vedem că, uneori, dacă soldații nu se supun comandanților lor, există o pedeapsă cu închisoarea, iar comandantul poate chiar să pedepsească un soldat cu moartea dacă îi disprețuiește pe comandanții săi, deoarece el diminuează gloria regelui. De ce au spus că, dacă Creatorul a dat o poruncă de a onora pe tatăl și pe mama, asta diminuează gloria Lui și că din acest motiv națiunile lumii au recunoscut primele porunci?

De asemenea, dacă aceștia au recunoscut primele porunci, de ce au rămas credincioși idolilor și nu și-au asumat Tora și *Mițvot*?

5) Scrii că națiunile lumii au crezut că atât timp cât copiii sunt cu părinții și depind de ei, ei trebuie să-i respecte, iar în deșert, copiii erau dependenți de Creator, care le-a asigurat nevoile, așa că au înțeles imediat că trebuie să respecte numai Creatorul și nu părinții. Dar când au văzut că El a spus: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta", că chiar și aici trebuie să

onoreze pe tatăl și pe mama, au considerat asta ca fiind ceva excepțional și au recunoscut primele porunci.

Și acest lucru necesită explicații, deoarece chiar și în deșert, părinții au avut grijă de copiii lor, așa cum este scris: „Fiecărui om pe cât mănâncă; Snopi pe cap (de om) în funcție de numărul sufletelor lor”. RASHI a interpretat că trebuie ca în funcție numărul de oameni pe care îi are fiecare în cortul său, să ia atâția snopi pe cap.

De asemenea, mana, pâinea din cer, trebuia îngrijită, după cum este scris: „Coaceţi ce aveţi de copt, fierbeţi ce aveţi de fiert şi păstraţi până a doua zi dimineaţa tot ce va rămâne”. Astfel, chiar și atunci copiii erau dependenți de părinții lor, singura diferență fiind aceea că părinții nu trebuiau să se ostenească să cumpere alimente pentru copiii lor, așa cum o fac acum, când trebuie să muncească pentru a obține alimentele. Deci ce au văzut în porunca Creatorului de a onora părinții în deșert?

Putem da un motiv simplu, că acesta este motivul pentru care Tora a fost dată în deșert, deoarece de îndată ce ieșim din guvernarea Egiptului, trebuie să primim cu promptitudine Tora și nu trebuie să umblăm nici măcar un moment fără ea. De aceea, pregătirea pentru primirea Torei a început imediat ce au ieșit din Egipt.

Chiar și în Egipt, Creatorul le-a promis că El le va da Tora, după cum este scris: „După ce vei scoate pe popor din Egipt, veți sluji lui Dumnezeu pe muntele acesta”. Este așa pentru că exodul din Egipt fără Tora este incomplet, deoarece Tora este cel mai important lucru. Acesta este motivul pentru care Tora a fost dată în deșert.

În timp ce corpul este înrobit de *Klipa* (cochilia / coaja) din Egipt, nu are de ales. Dar de îndată ce va fi eliberat, regula „Să vorbești despre ele (legi) și nu despre chestiuni de idolatrie”, se aplică imediat, deoarece atunci nelegiuirea poate fi atribuită

anulării Torei, după cum este scris: „Să le vorbeşti despre ele când vei fi acasă, când vei merge în călătorie, când te vei culca şi când te vei scula”.

Și în ceea ce privește națiunile lumii care admit primele porunci, trebuie să interpretăm acest lucru în intimitate: Sfântul *Zohar* se referă la tată și mamă ca *Hohma* și *Bina*. Căile Torei sunt clarificate de trei discernăminte, numite *HBD*. *Hohma* este ca și în „Cine este înțelept? Cel care vede viitorul” și „dacă apelați la inteligență (Bina)”, Tora este clarificată prin *Hohma* (înțelepciunea) și *Bina* (inteligența). Există și *Da'at* (cunoașterea) care le leagă, pentru că *Da'at* înseamnă *Dvekut* (adeziune) și conexiune, ca și în „Adam a cunoscut pe Eva, soția lui”.

Trebuie să știm că baza iudaismului este credința, adică deasupra intelectului, atunci când o persoană crede în Creator fără înțelegere sau sofisticare. Este doar acceptare în inimă, ca și în „Și veți cunoaște această zi și veți răspunde inimii voastre că Domnul este Dumnezeu”.

Odată ce suntem răsplătiți cu credință, numită *Da'at*, pe care înțelepții noștri o privesc ca învățând *Lișma* (de dragul Său), atunci „El este răsplătit cu multe lucruri, secretele Torei îi sunt descoperite și el devine un izvor care curge”. Înseamnă că, odată ce o persoană a fost răsplătită cu credință, este răsplătită cu Tora, numită *Hohma* și *Bina*.

După aceea, odată ce a fost răsplătit cu Tora, omul trebuie să-și extindă credința încă o dată, pentru că el trebuie să servească Creatorul nu pentru a primi răsplată. Odată ce i s-a acordat Tora, el poate spune că acum vede că merită să slujească Creatorului pentru că are Tora, așa cum este scris: „Orânduirile Domnului sunt fără prihană şi veselesc inima”. Rezultă că cinstește credința deasupra intelectului, unde nu-și vede propria existență și lucrează doar în credință pentru a anula realitatea. Acesta este sensul „cu toată inima voastră, cu tot sufletul vostru

și cu toată puterea voastră". Adică nu dorește nimic pentru el însuși și singura lui dorință este să-i anuleze complet existența.

De aceea, odată răsplătit cu Tora, o persoană trebuie să reînnoiască credința, numită Da'at (cunoaștere) și *Dvekut* deasupra intelectului, și apoi are *HBD*.

În consecință, există două credințe: Prima este „credința în primul rând și Tora după". În acel moment ordinea este *Da'at* deasupra și *Hohma* și *Bina* mai jos. În cuvintele sfântului *Zohar* (*Bereșit* Vol.1, articolul 212), le numește *Segolta* de *Taamim*.

Există două tipuri de *Segol* (semnul ebraic de punctuație):

1) *Segol* de *Taamim*, a cărui formă este că linia de decizie este deasupra:

În acel moment linia de decizie este mai sus și se numește *Keter*, iar cele două linii - dreapta și stânga - sunt numite *Hohma* și *Bina*, deoarece Tora include în ea *Hohma* și *Bina*. *Hohma* se numește „tainele Torei", pe care le primește o persoană, iar *Bina* se numește ceea ce atinge persoana prin *Hohma*. Asta înseamnă că după ce a fost examinată *Hohma*, el a primit și înțeles în el cât de mult înțelege. Aceasta se numește *Bina*.

2) Există o altă formă de *Segol* de *Nekudot*, a cărui formă este de așa natură încât linia de decizie este mai jos:

Aceasta înseamnă că, odată ce a atins Tora, trebuie să-și reînnoiască încă o dată credința. Aceasta se numește „*Da'at* care leagă cele două discernăminte", *Hohma* și *Bina*. Dacă nu se va mai întoarce să caute credință deasupra intelectului încă o dată, Tora pe care o atinsese înainte se îndepărtează de la el, și greșește în a spune că acum el are sprijin pentru lucrarea sa, spunând că merită să servească Creatorul pentru că El are deja o bază pe care să-și poată aplica lucrarea, astfel încât nu mai trebuie să-L

slujească pe Creator deasupra intelectului. Rezultă că acum el slujește Creatorului pentru a primi răsplată.

Prin urmare, credința înainte de a ajunge la Tora se numește *Keter*, care decide între *Hohma* și *Bina*, și credința care vine după ce a ajuns la Tora se numește *Da'at*. Aceasta se numește *Da'at* de *Kdușa*(sfințenie), deoarece numai atunci poate să țină Tora să nu se îndepărteze de la el.

Prin aceasta putem interpreta cuvintele de mai sus: „Când El a spus: 'Eu', etc., închinătorii la idoli au spus că El căuta slava Lui". „Eu și tu nu vom avea" se numește „credință deasupra intelectului" care este anularea existenței omului, numită „echivalența formei", ca și în „Precum este El de milostiv, fii și tu milostiv", unde omul nu vrea să existe deloc, ci să fie anulat în fața Creatorului, deoarece nu primește nici o recompensă pentru munca sa.

„Dar când El a zis: 'Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta', ele (neamurile) au recunoscut primele porunci". Atunci când au văzut că El a poruncit să respecte *Hohma* și *Bina*, numite „tată și mamă", ceea ce este privit ca Tora și atingerea secretelor Torei, au văzut că Creatorul le-a dat o bună răsplată și și-au dat seama că credința este doar un mijloc de a atinge lucrurile sublime și înalte, adică dulceața luminii Torei.

Din aceasta rezultă că El nu cere pentru gloria Lui, care se numește „anularea realității", dimpotrivă, prin aceasta ei vor putea să ajungă într-o stare de *Gadlut* (maturitate / măreție), care este o stare de persistență a realității. În acel moment este contrar - în măsura în care o persoană atinge măreția și dulceața Torei, în acea măsură poate lăuda și glorifica pe Rege, de vreme ce vede și atinge măreția Regelui și ei au fost de acord că pentru lumina Torei, merită să slujim Creatorul.

Și totuși, ei au rămas închinători la idoli și nu s-au convertit deoarece nu doreau să primească *Da'at*de *Kdușa* (cunoașterea

sfințeniei). Adică, odată ce li se acordă revelarea luminii Torei, numită *Hohma*și *Bina*, ei trebuie să-și reînnoiască încă o dată credința pentru a nu spune că, credința pe care au avut-o înainte să ajungă la Tora a fost doar un mijloc și cel mai important lucru pentru ei este *Hohma*și *Bina*, care este persistența realității și primirea plăcerii.

Prin extinderea credinței, poporul Israel arată tuturor că nu vizează *Hohma* și *Bina*, adică pentru răsplată, ci că singura lor intenție este pentru Creator, iar cel mai important lucru pentru ei este credința deasupra intelectului, care se numește „*Da'at* care leagă o persoană de Creator" și este considerată ca *Dvekut*.

Prin aceasta, o persoană determină între cele două linii, dreapta și stânga, moment în care există unificarea omului cu Creatorul și cu Tora, numită *HBD*. În cuvintele sfântului *Zohar*: „Tora, Israel și Creatorul sunt una". Această *Da'at* ei nu vor să o primească și acest lucru se numește *Da'at* de *Kdușa*.

Prin urmare, deși au recunoscut că voința Creatorului nu este gloria Lui, că El nu intenționează să primească răsplată, deoarece au văzut că afirmația Sa, „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta", considerată ca Tora și ca răsplată, este doar din perspectiva Creatorului. Dar omul trebuie să facă lucrarea de *Da'at* și să spună încă o dată că, pentru el, esența muncii sale nu este de a primi recompensă. Cu asta închinătorii la idoli nu au putut fi de acord și ei au rămas în situația lor.

Fie ca Creatorul să ne deschidă ochii cu Tora Lui și să fim răsplătiți cu *Da'at* de *Kdușa*.

Baruch Șalom HaLevi Așlag,

Fiul lui Baal HaSulam

SCRISOAREA NR.65

5 septembrie 1962

Pentru prieteni, fie ca ei să trăiască pentru totdeauna,

Acum este luna *Elul* (august / septembrie) și se obișnuiește ca și oamenii obișnuiți, adică cei cu punctul de vedere al deținătorilor, să se angajeze și în materie de *Tșuva* (pocăință).

Care este diferența dintre deținători (proprietari, primitori), și studenții Torei? Diferența constă în faptul că un „deținător" este cel care vrea să simtă că este deținătorul lumii, ceea ce înseamnă că prezența sa în lume va crește, că el însuși va fi răsplătit cu o viață lungă și multe posesiuni, ceea ce se numește „Persistența realității".

„Studenții Torei" sunt cei care se angajează doar în anularea realității. El vrea să fie anulat în fața Creatorului, iar singurul său drept de a exista în lume este pentru că Creatorul o dorește. Dar el însuși vrea să fie anulat. De asemenea, el dorește să-și aducă toate bunurile ca ofrandă pentru Creator și singurul motiv pentru care se angajează să obțină posesia este că asta este voința Creatorului.

Acesta este sensul de a spune că punctul de vedere al deținătorilor este opus punctului de vedere al Torei, deoarece punctul de vedere al Torei este anularea realității, iar punctul de vedere al deținătorilor este persistența realității. În luna *Elul*, și deținătorii înțeleg că trebuie să se angajeze în anularea realității.

Înțelepții noștri au spus: „Într-un loc în care stau cei care s-au pocăit, un drept desăvârșit nu poate rezista". Trebuie să interpretăm acest lucru conform Cabalei.

Se știe că există un timp de *Katnut* (copilărie / micime), numit *Kelim* de *Keter*, și *Hohma*, care sunt vase de dăruire. Când tot ce obținem sunt vase de dăruire, iar dăruirea se numește „anularea realității", când omul dorește doar să dăruiască Creatorului și să nu primească nimic, se numește a fi „complet neprihănit". Adică nu are nici o dorință pentru el însuși, iar toate lucrările sale sunt doar despre cum să fie anulat în fața Creatorului. Acesta se numește „timp de *Katnut*", deoarece tot ce strălucește în vasele de dăruire este *Or Hasadim*, numit *Nefeș* și *Ruah*.

Timpul de *Gadlut* (maturitate / mărire) este atunci când o persoană obține vasele de primire, care sunt *Kelim* de *Bina* și *ZON* sub *Parsa* în timpul *Katnut*. Adică, ei au plecat din grad din cauza *Malchut*, care este voința de a primi pentru ei înșiși. Cu alte cuvinte, *Kelim* de *Bina* și *ZON* au fost plasate sub conducerea voinței de a primi astfel încât era imposibil să le folosească pentru a primi. Prin urmare, ei au plecat din grad.

În timpul *Gadlut* - când își îmbunătățește lucrările - se întorc la grad, pentru că atunci se pot angaja în primire pentru a dărui. În acel moment, ei folosesc *Kelim* de *Bina* și *ZON*, numite „vase de primire", deoarece acum s-au reîntors la grad.

Acest lucru se numește *Gadlut*, deoarece acum lumina de *Neșama* și *Haya* iluminează, iar acest lucru se numește „persistența realității", de vreme ce el se angajează în primire, cu excepția faptului că este pentru a dărui.

Din cele de mai sus rezultă că, *Katnut* este numit „complet drept", care este anularea realității, fiind *Kelim* de *Keter* și *Hohma*, vase de dăruire. Dar *Kelim* de *Bina* și *ZON*, care sunt vase de primire, sunt considerate ca persistența realității, care este pentru obținerea posesiunilor, iar singura lui dorință este ca bunurile să

crească și să se înmulțească. Cu toate acestea, ele vin și pleacă, ceea ce înseamnă că în timpul *Katnut* sunt în afara gradului, iar în timpul de *Gadlut* ele revin la grad, dar lumina pe care o atrag este cea a *Gadlut*.

Prin urmare, „Într-un loc în care stau cei care s-au pocăit”, adică cei care au lumina de *Neșama* și *Haya*prin munca lor, „un drept desăvârșit nu poate rezista”. Astfel, cine este complet neprihănit, care se angajează numai cu vase de dăruire, care sunt *Kelim* de *Keter* și *Hohma*, are numai *Katnut*, care este *Nefeș* și *Ruah*, care este doar *Or Hasadim* și nu *Or Hohma*.

Și atunci el este un „deținător”, după cum este scris: „O casă va fi construită cu înțelepciune”, deoarece „casă” înseamnă posesie, care este persistența realității. Acest lucru se face în mod special prin iluminarea *Hohma*, care este primită în mod specific în vasele de primire, numite *Bina* și *ZON*, care necesită *Hohma*. Dar vasele de *Keter* și *Hohma* sunt privite ca vase de dăruire și sunt considerate anulare a realității deoarece nu doresc să primească nimic. Dar, în cele din urmă, el atrage doar lumina de *Katnut*, numită *Or Hasadim*.

Din toate cele de mai sus rezultă că o persoană trebuie să se pocăiască pentru a deveni cel puțin un „drept desăvârșit”. Mai târziu, când ajunge la gradul de drept, trebuie să se pocăiască încă o dată.

Fie ca Domnul să ne ajute să fim cel puțin drepți.

Important în lucrare este că din ceruri nu se dă ceva pe jumătate. În caz contrar, s-ar putea întâmpla ca, dacă o persoană s-ar pocăi pe jumătate, ar primi asistență de sus pentru jumătate din muncă. Dar, din moment ce nu se dă ceva pe jumătate, din cer, o persoană trebuie să se roage Creatorului să-i dea ajutor total. Aceasta înseamnă că, în timpul rugăciunii sale, o persoană stabilește ceea ce este în inima sa, pentru că, de când rugăciunea lucrează în inimă, o persoană trebuie să decidă că dorește ca El să-i dea o dorință de a se anula în întregime înaintea Lui,

însemnând că nu lasă vreo dorință sub autoritatea sa, ci că toate dorințele din el vor fi doar pentru a da slavă Creatorului.

Odată ce decide asupra anulării complete, el cere Creatorului să-l ajute să execute. Aceasta înseamnă că, deși în minte și în dorință el vede că trupul nu este de acord cu faptul că își anulează toate dorințele în fața Creatorului în loc de a fi pentru sine, el trebuie să se roage Creatorului să-l ajute să vrea să se anuleze înaintea Lui cu toate dorințele, nelăsând nici o dorință pentru sine. Aceasta se numește o „rugăciune completă", adică dorește ca El să-i dea o dorință completă fără nici un compromis pentru el însuși și cere Creatorului să-l ajute mereu să fie cu neprihănire.

Asta înseamnă un drept complet, adică a hotărât fără îndoială să trăiască mereu într-o dorință a unui neprihănit. Acesta este sensul „completului drept", ceea ce înseamnă că acest discernământ este deja complet rezolvat în el. „Incomplet" înseamnă că el încă mai are de lucru dacă să se anuleze sau nu înaintea Lui cu toate dorințele. Rezultă că începutul lucrării este o neprihănire completă și apoi ajungem la cealaltă lucrare, numită „cei care se pocăiesc", care restaurează vasele de primire și le întorc la sfințenie.

Aș dori să prezint dovezi că nu există nici o ofertă de ceva pe jumătate din ceruri. Vezi ce au spus înțelepții noștri (Yoma 69 b): «Ei au spus: „De vreme ce este un timp de bunăvoință, să cerem milă pentru înclinația către păcat". Ei au cerut milă și le-a fost acordată. El le-a spus: „Dacă o ucizi, lumea va fi ruinată". Au închis-o timp de trei zile și au căutat un ou vechi de o zi în întreaga țară a lui Israel, dar nu au găsit nici unul. Ei au spus: „Ce vom face? Dacă o ucidem, lumea va fi distrusă. Dacă cerem milă pe jumătate, din cer nu se dă ceva pe jumătate. Ei i-au orbit ochii cu nisip, și ceea ce a ajutat a fost că o persoană nu poftește pentru rudele sale"», până aici sunt cuvintele lor.

Acest lucru demonstrează în mod clar că numai din punct de vedere al integrității este dat din cer. Baal HaSulam a spus de ce este așa: Deoarece Creatorul este întreg, dacă El dă o abundență mai jos, omul de jos trebuie să primească tot felul de lucruri. În caz contrar, chiar dacă Creatorul îi dă, persoana nu poate primi pentru că nu are Kelim pentru tot.

Prin urmare, înainte ca o persoană să se califice pentru a fi în stare să primească integritatea, nu poate vedea lungimea căii pe care a traversat-o deja spre obiectivul integrității, căci numai la sfârșitul lucrării sale va putea să vadă. Dar nu la jumătatea drumului, deoarece nu va putea să primească abundența Lui înainte de a avea *Kelim* complet pregătite pentru ea. Acesta este motivul pentru care trebuie să ne sprijinim și să spunem că suntem deja lângă palatul regelui, că fiecare bănuț se adună într-o mare sumă și, probabil, în curând vom vedea că poarta este deschisă înaintea noastră și vom fi răsplătiți să ne încântăm cu regele.

Trebuie să interpretăm cuvintele de mai sus conform Cabalei. Știm ceea ce este scris în mai multe locuri din *Sulam* (Comentariu despre *Zohar*), că mai întâi trasăm linia din dreapta, apoi pe cea din stânga și apoi linia de mijloc. Și rolul liniei de mijloc este de a face ca linia din stânga să lumineze doar o jumătate de grad, numită *VAK* de *Hohma*, și să nu primească *GAR* de *Hohma*.

Există întotdeauna întrebarea: „De ce, de îndată ce trasăm linia stângă, tragem doar o jumătate de grad, adică *VAK* fără *GAR*?" De asemenea, „De ce necesitatea de a trasa un grad complet, și numai apoi împărțim gradul în care *GAR* de *Hohma* sunt îndepărtate în sus și *VAK* de *Hohma* sunt extinse în jos?"

Cuvintele de mai sus le vom înțelege, din moment ce nu există ceva pe jumătate din cer. Vom interpreta acest lucru prin ordine.

„Ei au spus: 'De vreme ce este un timp de bunăvoință, să cerem milă pentru înclinația către păcat'". Toate nelegiuirile se întind de la stânga, ceea ce înseamnă că se anulează linia din stânga prin *Masah*de *Hirik*. Aceasta se numește „Ei au cerut milă și le-a fost acordată. El le-a spus", însemnând linia din stânga. Notă, „Dacă o ucizi, lumea va fi ruinată". „Asta înseamnă intenția creației, de a face bine creațiilor Sale, referindu-se la *Or Hohma*, deoarece *Or Hasadim* este numai Lumina *Dvekut* (a adeziunii), și anume mijloacele prin care putem înlătura viciul separării, dar aceasta nu este lumina scopului creației.

„Au închis-o timp de trei zile", adică nu au folosit linia stângă, numită *Or Hohma* și *GAR*, „și au căutat un ou vechi de o zi în întreaga țară a lui Israel, dar nu au găsit nici unul". Baal HaSulam a explicat că „oul" înseamnă o vitalitate mică, când se știe că există un animal, dar nu este încă dezvăluit în afară. Începutul apariției este numit „o zi incipientă", adică o nouă vitalitate de azi și nu de ieri.

„În întreaga țară a lui Israel" înseamnă cei care folosesc lumina *Hasadim*, care este considerată „țara lui Israel", dar fără vitalitate, deoarece vitalitatea se întinde de la *Or Hohma*, așa cum interpretează în „Reflecția interioară" Partea a Doua din *Studiul Celor Zece Sfirot* (punctele 46-47) cu privire la „Nu este posibil, dar intenționează", că trebuie să existe *Hohma* și vitalitatea. Dar odată ce linia stângă a fost îndepărtată complet, nu s-a găsit nicio vitalitate în toată țara lui Israel.

„Ei au spus: 'Ce vom face? Dacă o ucidem, lumea va fi distrusă'". „Asta înseamnă că scopul creației nu va fi realizat, iar acest lucru se numește „distrugerea lumii". „Să cerem milă pe jumătate", adică vom face o astfel de corectare prin care trasăm *Hohma* doar pentru o jumătate de grad, însemnând că la început trasăm doar o jumătate de stânga. „Din cer nu se dă ceva pe jumătate", deoarece de sus sus vine întotdeauna un lucru întreg.

"Ei i-au orbit ochii cu nisip", ceea ce înseamnă că după corectarea *Masah* de *Hirik* folosim lumina *Hohma* doar ca o iluminare a *Hohma*, numită "lumină feminină". Acesta este sensul "Primind și nedând în jos”. "Orbirea ochilor înseamnă că vederea nu se va răspândi mai jos, iar acest lucru se numește „Ei i-au orbit ochii cu nisip”, ca în „Tu ai stabilit o limită pe care să nu o treacă”. Limita devine nisip, din momentul în care doresc să se extindă de sus în jos, sfântul devine imediat lumesc (în ebraică, *Hol* înseamnă atât "lumesc", cât și "nisip").

„Ceea ce a ajutat a fost că o persoană nu poftește pentru rudele sale”. Asta înseamnă că folosește doar iluminare de jos în sus, numită „orbire”, pentru că nu privește în jos. Aceasta va ajuta persoana să nu piardă apropierea, numită *Dvekut*. Dar dacă tragem de sus în jos, va duce la îndepărtare și separare. Iată de ce ordinea trebuie să fie aceea că trebuie să extindem lumina lui *Hohma* în întregime.

Intenția este că au vrut să facă o corecție: Odată ce au făcut punctul de *Hirik* și au anulat linia stângă, au vrut să facă o corecție, că nu ar atrage deloc linia stângă și că nu ar mai fi loc de înclinație către păcat. Cu toate acestea, ei au văzut că acest lucru va însemna ruinarea lumii, deoarece „Tu pe toate le-ai făcut cu înțelepciune”, unde exact prin *Hohma* (lumea înțelepciunii) lumea va exista și acesta este scopul creației. Ei vroiau să facă o corecție ca doar o jumătate de *Hohma* să fi atrasă de teamă că vor exista oameni care nu vor putea să facă și corecția liniei de mijloc și vor eșua cu linia stângă.

Cu toate acestea, „din cer nu se dă ceva pe jumătate”, deci trebuie să existe corectarea prin trei linii, așa cum este scris în *Sulam* în mai multe locuri.

SCRISOAREA NR.66

27 martie 1963

Pace și tot ce e mai bun prietenului meu drag,

În *Psahim* (116 b), „Începe cu dojană și se termină cu laudă”. De ce dojană? Rav a spus: „La început, părinții noștri erau închinători la idoli”, etc. Și noi spunem în povestirea de Pesah (*Hagada*): „La început, părinții noștri erau închinători la idoli și acum Creatorul ne-a adus mai aproape de lucrarea Sa”.

Pentru a înțelege problema a ce putem învăța din ceea ce a fost înainte, trebuie să interpretăm acest lucru în etică. O persoană trebuie să știe când se angajează în exodul din exilul din Egipt (și vedem că toate *Mițvot* (poruncile) depind de această chestiune, pentru că în fiecare lucru spunem: „În amintirea exodului din Egipt”, ceea ce înseamnă că este imposibil ca omul să țină o poruncă la maxim înainte ca să iasă din exilul din Egipt. Deși, în general, am ieșit deja din Egipt, dar în sine fiecare trebuie să iasă din exil. Este imposibil să ieșim din exilul din Egipt înainte de a intra în exil. Numai atunci se poate spune că ieșim din exil.

Autorul *Hagada* ne spune despre asta că trebuie să știm că, la început, părinții noștri erau închinători la idoli, ceea ce înseamnă că ei erau în exil sub domnia închinătorilor la idoli și numai atunci Creatorul a adus părinții noștri mai aproape. Dar dacă nu simțeau că sunt plasați sub conducerea idolilor, nu se

putea spune că El i-a adus mai aproape. Numai atunci când cineva este îndepărtat de Creator se poate spune că El îl apropie, pentru că absența trebuie să vină întotdeauna înaintea prezenței, pentru că absența este *Kli* (vasul), iar prezența este lumina care umple absența și întunericul.

Prin urmare, trebuie să știm că trebuie să ne pregătim cu totul, ceea ce înseamnă că o persoană trebuie să se verifice cu meticulozitate și atenție, să-și vadă adevărata condiție, care este credința sa în Creator, dacă are credință completă, însemnând că este sincer sau superficial, că merge doar pe repetare mecanică, ceea ce înseamnă că o face numai din obișnuință și nu din dorință proprie.

Și, de asemenea, dacă aceste calități sunt în ordine. Dacă sunt sub forma: „Toate faptele voastre vor fi pentru Creator", sau Doamne ferește, contrariul, ceea ce înseamnă că tot ce face el este doar cu intenția de a se multumi pe sine. Înțelepții noștri au spus despre acest verset: „Și harul neamurilor este păcatul. Tot ce fac, fac pentru ele însele și nu pot face nimic pentru Creator".

Și dacă cineva este plasat sub această regulă, ca și națiunile lumii, atunci el este în exil și este privit ca un închinător la idoli. Și atunci există loc pentru rugăciune prin care Creatorul îl va ajuta să iasă din exilul acesta. Și apoi se poate spune: Acum, adică de îndată ce el este în exil și privit ca un închinător la idoli, se poate spune: „Acum, Creatorul ne-a adus mai aproape de lucrarea Lui", adică să lucrăm în lucrarea Creatorului, și nu pentru guvernarea închinării la idoli.

Aceasta se numește „exodul din Egipt", când toate lucrările sunt pentru Creator. Din acest motiv, noi raportăm poruncile la amintirea exodului din Egipt. Numai atunci, odată ce am ieșit din exilul din Egipt, putem să păzim *Mițvot* din cauza poruncii Creatorului și nu din alte motive. Acesta este sensul a ceea ce spune Tanah: „Începând cu dojană și terminând cu laudă".

Aceasta înseamnă că atunci când o persoană dorește să înceapă cu lucrarea Creatorului, trebuie să înceapă cu o dojană, adică despre faptul că suntem plasați sub guvernarea închinătorilor la idoli. Apoi putem ajunge la gradul de „Acum, Creatorul ne-a adus mai aproape de lucrarea Lui". Și acest lucru „se termină cu laudă".

Ordinea lucrării este în două moduri, adică în credința în Creator, precum și în calități, ceea ce înseamnă că toată lucrarea omului va fi pentru Creator. Prin aceasta trebuie să interpretăm ceea ce au spus înțelepții noștri: «Înțelepții noștri au spus că Rabi Elazar ben Parta și Rabi Haninah ben Tardion au fost capturați, Rabi Elazar ben Parta i-a spus lui Rabi Haninah ben Tardion: „Fericit ești tu pentru că ești prins pentru un singur lucru. Vai de mine, pentru că am fost prins pentru cinci lucruri". Rabi Haninah i-a spus: „Fericit ești tu că ești prins pentru cinci lucruri și ești mântuit. Vai de mine, fiindcă sunt prins pentru un singur lucru și nu sunt mântuit". Că te-ai angajat în Tora și în fapte bune sau ai făcut milostenii etc., așa cum a spus Rav Hunah: „Toți cei care se angajează numai în Tora sunt ca unul care nu are Dumnezeu", așa cum s-a spus: „și multe zile pentru Israel fără un Dumnezeu adevărat". Ce înseamnă fără un adevărat Dumnezeu? „Toți cei care se angajează numai în Tora sunt ca unul care nu are Dumnezeu"».

Este greu de înțeles acest fragment. Trebuie să interpretăm că principalul lucru pe care o persoană trebuie să-l facă în lume este să-și facă toate lucrările pentru Creator. Și din moment ce omul a fost creat cu o calitate de încântare numai pentru sine însuși, până la punctul în care este imposibil pentru el să facă orice altceva decât dacă vede că ceva bun va ieși din asta pentru el, atunci cum poate lucra pentru Creator?

Dar Creatorul ne-a dat porunci între om și om, prin care omul se obișnuiește să lucreze în favoarea aproapelui său. Prin

aceasta el ajunge într-o măsură mai mare, să aibă abilitatea de a lucra și pentru Creator. Altfel, chiar dacă o persoană se angajează în Tora și *Mițvot*, nu se poate angaja pentru Creator. Prin urmare, dacă se angajează numai în Tora și nu face bine, nu poate lucra pentru a dărui, pentru că nu are calitatea iubirii pentru ceilalți. De aici rezultă că, deși se angajează în Tora și *Mițvot*, dacă nu este pentru Creator, este ca și cel care nu are Dumnezeu, pentru că, dacă ar avea cu adevărat senzația de dumnezeire, cu siguranță ar fi angajat pentru a dărui. Dar dacă s-ar fi angajat să facă binele, atunci ar avea calitatea de iubire pentru ceilalți, prin care și el ar ajunge să-L iubească pe Creator și ar avea capacitatea de a păstra Tora și *Mițvot* pentru Creator.

Se pare că o persoană trebuie să aibă puterea și forța să-și depășească calitățile, să le transforme în a fi în favoarea altora, pentru că mai târziu va fi răsplătit cu lucrul cu acele calități pentru Creator.

Deoarece odată ce o persoană a fost deja corectată în calitățile sale, astfel încât să poată lucra în favoarea altora, ea poate lucra la chestiunea credinței în Creator, iar atunci este potrivit să fie răsplătită cu credință, pentru că are deja echivalența formei, numită „Alipire de atributele sale", ca și în „Precum este El de milostiv, fii tu milostiv".

Și poate Creatorul să ne ajute să ieșim din exil și să fim răsplătiți cu răscumpărarea completă în curând în zilele noastre, amin.

Fie să te ridici în grade de binecuvântare și de succes și fericire, și, fericită și *cașer* sărbătoare.

De la prietenul tău care îți dorește ție și familiei tale toate cele bune,

Baruch Șalom HaLevi Așlag, fiul lui Baal HaSulam.

SCRISOAREA NR.67

27 septembrie, 1963 (Ajun de Yom Kipur)

Pace și tot ce e mai bun prietenului meu drag,

Am primit scrisoarea ta și fie ca Domnul să te ajute să fii mereu sănătos și bine. Și pentru anul nou, să fie un an al binecuvântărilor și al succesului în toate lucrările tale. Te rog să-mi scrii mai des pentru că vreau să văd ce faci tu și familia ta.

De *Slichot* (rugăciuni de iertare) pe care le spunem în ajunul *Roș Hașana* (Anul Nou Evreiesc), spunem: „Cum îmi voi deschide gura și cum îmi voi ridica ochii? Nu am nici fapte, nici merite”. De asemenea, spunem: „Și dacă Tu îmi completezi măsura conform lucrării mele și voi vedea că este goală” și de asemenea: „Nici prin milă nici prin fapte nu venim înaintea Ta. Noi batem la porțile Tale ca niște oameni slabi și lipsiți”. Asta înseamnă că nu este nimic bun în noi. Dar după aceea spunem: „Departe de Tine să faci așa ceva: să duci pe cei neprihăniți la moarte împreună cu cei răi, ca și cum cel neprihănit este ca cel rău. Departe de Tine; Tu, care judeci întregul pământ, nu vei face oare dreptate?”.

Trebuie să înțelegem cum este posibil ca, în timp ce spunem că nu există fapte bune în noi, ne plângem față de Creator și spunem: „Departe de Tine să faci așa ceva: să duci pe cei neprihăniți la moarte împreună cu cei răi”. Întrebarea: „Cine este

cel neprihănit?" (A se vedea comentariul lui RAȘI asupra porțiunii VaYera, cu privire la acest verset).

Este cunoscut faptul că omul este o lume mică, adică el cuprinde toate națiunile lumii, care sunt denumite în general ca „înclinația rea". Aceasta înseamnă că în fiecare persoană există fiecare trăsătură greșită care există în fiecare națiune. Dar el este, de asemenea, format din Israel, care se numește „înclinația bună".

Atunci când nu există fapte bune într-o persoană, aceasta se datorează faptului că înclinația rea controlează corpul. La acea vreme, o persoană este numită „rea" (vezi în Baba Batra, 16a: „Raba a spus: „Iov a căutat să scape întreaga lume de judecată. El i-a spus: „Stăpân al lumii, Tu ai creat neprihăniții și l-ai creat pe cel rău, cine Te va opri?" RAȘI interpretează acolo: „Ai creat neprihăniți prin înclinația bună și ai creat pe cei răi prin înclinația rea, de aceea nimeni nu este mântuit de Tine, cine (Te) va opri? Păcătoșii sunt forțați". Din aceasta vedem că înclinația bună este numită „neprihănire", iar înclinația cea rea este numită „păcat").

Prin urmare, atunci când nu există fapte bune, este numai pentru că cei răi din interiorul unui om conduc și cei drepți din interior se află în urmă, adică urmează pe cei răi fără permisiunea de a protesta. Este privit ca fiind o ființă dreaptă în exil, ceea ce înseamnă că Israel din el este în exil, pus sub conducerea națiunilor lumii și nu are autoritate proprie.

Prin aceasta putem înțelege plângerea adresată Creatorului: „Nu trebuie să... duci pe cei neprihăniți la moarte împreună cu cei răi", de vreme ce viața celor răi este privită ca moarte. Vorba înțelepților noștri: „Cei răi, în viața lor, sunt numiți 'morți', deoarece viața de care se bucură în această lume îi împiedică să obțină viața veșnică". Întrucât întreaga intenție a creației, adică de a face binele creațiilor Sale, este inaccesibilă în timp ce este departe de Creator, deoarece „blestematul nu aderă la

binecuvântat”. Prin urmare, cei răi din viața lor sunt numiți „morți”. Este sensul celui rău ca fiind condamnat la moarte.

În timp ce, cel neprihănit se află sub conducerea celui rău și nu are nici o putere sau forță să-l biruiască și cel neprihănit este condamnat la moarte, deoarece nu poate primi nici o bunătate de la Creator, în timp ce, cel rău din el interferează cu aderarea la Creator. Astfel, cel neprihănit este de asemenea considerat mort. Asta este plângerea adresată Creatorului: „Nu trebuia să... duci pe cei neprihăniți la moarte împreună cu cei răi”. Adică cei neprihăniți din noi, înclinația bună, nu pot face nimic pentru că cei răi nu-i lasă să atragă viața spirituală.

De aceea, atunci când se vede că nu există fapte bune în el, știe că motivul este că cei răi din el domnesc, iar Israel, cel neprihănit, numit „înclinație bună”, este în exil. În acel moment, ne adresăm Creatorului să ne plângem că El ne-a dat o înclinație bună care este neputincioasă deoarece este în exil și, din acest motiv, și cel neprihănit este condamnat la moarte. Acesta este sensul la „departe de Tine să faci așa ceva”.

Cu toate acestea, Creatorul ne va elibera din exil, pentru că, ce folos există în a avea o înclinație bună, numită „neprihănire”, care este complet neputincioasă? Rezultă că înclinația bună ne-a fost dată degeaba. Asta este plângerea noastră: „Ai dus pe cei neprihăniți la moarte împreună cu cei răi, ca și cum cei drepți sunt ca cei răi”. Adică este ca și cum ambii fac același lucru. Cu toate acestea, Creatorul va avea milă de noi și ne va elibera din exil.

Acest lucru se referă în mod special la timpul când vedem că nu există fapte bune în noi sau că știm că acesta este singurul motiv - că cel neprihănit este în exil sub conducerea celor răi.

De aceea, cerem Creatorului să marcăm un semn de *Roș Hașana*, spunând: „Fie ca noi să fim capul și nu coada”. Asta înseamnă că Israel din noi va fi capul, iar cel rău să poată fi coada

și atunci vom fi răsplătiți cu o viață lungă și bunătate în intenția creației, care este de a face bine creațiilor Sale.

Fie ca noi să fim recompensați cu o bună înscriere și semnătură.

Baruch Șalom HaLevi Așlag,

Fiul lui Baal HaSulam

SCRISOAREA NR.68

18 decembrie 1963 (a opta zi de Hanuka)

Pace și tot ce e mai bun prietenului meu,

Îți trimit ție și pe familiei tale, felicitări. Fie ca familia ta să cunoască mulțumirea, pacea și sănătatea. Pe măsura ce familia ta crește, toate lucrările pe care le împlinești cresc, atât în corporalitate cât și în spiritualitate, și puteți găsi în ele succese și binecuvântări.

Vedem că înțelepții noștri s-au hotărât să facă public miracolul privind două minuni care au avut loc pe întregul Israel: *Hanuka* și *Purim*. De *Hanuka*, luminează lumânările, iar de *Purim* se citește *Meghila*(Sulul de *Purim*). Trebuie să înțelegem de ce de *Hanuka* trebuie să arătăm lumânările spre exterior, pentru a le vedea toți și de ce luminile trebuie aprinse atunci când toată lumea a părăsit piața, ceea ce este pentru ca oamenii să vadă, spre deosebire de *Purim*. De asemenea, trebuie să înțelegem de ce, despre *Hanuka*, înțelepții noștri au întrebat: „Ce este *Hanuka?*," care nu este la fel cu *Purim*.

Trebuie să facem distincția între un miracol care se referă la spiritualitate și la un miracol care se referă la corporalitate și la ceea ce nu este deloc un miracol. Se știe că ceva natural nu este privit ca un miracol, dar ceea ce este deasupra naturii, acest lucru este considerat un miracol. Natural înseamnă ceva ce omul poate

face singur. Aceasta se numește natural. Dar ceea ce omul nu poate face este deja considerat ca fiind deasupra naturii.

De exemplu, dacă cineva este bolnav critic în casa unei persoane și toți doctorii l-au abandonat și au spus că nu pot ajuta acel pacient, atunci o persoană credincioasă spune Creatorului: „Dragă Doamne, acum nimeni nu mă poate ajuta în afară de Tine". Așa că cere Creatorului: „Fă o minune și vindecă această persoană bolnavă". Iar când bolnavul este vindecat, se numește "miracol din cer".

Prin aceasta putem înțelege semnificația unui miracol în spiritualitate. Atunci când o persoană se naște, înclinația rea se leagă imediat de ea, așa cum este scris: „Păcatul se ghemuiește la ușă" și înclinația bună vine după treisprezece ani. Înțelepții noștri au spus: „Este o prudență pentru o instanță de judecată să nu se audă cuvintele părții în litigiu în fața avocatului pârâtului", deoarece acesta va justifica argumentul reclamantului. În consecință, atunci când înclinația rea vine la o persoană cu argumente, ea este obligată să o asculte. Mai târziu, atunci când vine înclinația bună, cuvintele sale nu sunt auzite. Rezultă că înclinația bună este în exil, iar înclinația rea are control total asupra corpului. Asta este privită ca spiritualitate în exil, subordonată corporalității.

O persoană nu poate ieși singură din exil și numai Creatorul o poate elibera, așa cum au spus înțelepții noștri: „Înclinația omului îl învinge în fiecare zi și caută să-l omoare. Dacă nu ar fi fost ajutorul Creatorului, el n-ar fi trecut peste ea". Din aceasta vedem că doar Creatorul îl poate ajuta și de aceea se numește „miracol".

De *Hanuka*, spunem: „Împărăția rea a Greciei a venit peste poporul Tău Israel, ca să-i facă să uite învățătura Ta și să-i îndepărteze de legile voinței Tale". Aceasta înseamnă că exilul

era doar pe spiritualitate, să domnească peste poporul Israel cu filosofia lor.

Acesta este înțelesul a ceea ce spunem: „Grecii s-au adunat în jurul meu... și au rupt zidurile turnurilor mele". Sfântul ARI spune că *Homat* (zid) vine din cuvântul *Tehum* (arie / zonă), ceea ce înseamnă că poporul Israel are o limită a ceea ce îi este permis să gândească. Înseamnă că, trebuie să credem că, Creatorul conduce lumea cu îndrumare binevoitoare, chiar dacă nu o înțelegem.

Când o persoană are această limită, are un zid pe care dușmanii săi nu îl pot penetra. Asta înseamnă o protejare față de gândurile străine. Acesta este motivul pentru care credința este numită „zid". Grecii au spart acest zid și s-a produs un miracol și Creatorul i-a ajutat, după cum s-a menționat: „Dacă nu ar fi fost ajutorul Creatorului, el nu ar fi trecut peste ea".

Rezultă că miracolul de *Hanuka* a fost un miracol spiritual, iar în spiritualitate trebuie să ne întrebăm „Cum?" Sau nu simțim miracolul. Acesta este motivul pentru care ei au spus: „Ce este Hanuka?", Astfel încât fiecare să se întrebe despre miracolul spiritualității, adică să cunoască mai întâi semnificația exilului spiritual și apoi să poată fi răscumpărat spiritual.

Și din acest motiv trebuie să-l divulgăm public, să-i facem pe toți interesați. În caz contrar, nu simțim exilul sau răscumpărarea, deoarece exilul este o problemă de senzație. De exemplu, cine își vede prietenul care conduce o mașină de Șabat (evreii ortodocși nu conduc de Șabat) se apropie de el și-l întreabă: „Ascultă prietene, regreți că de Șabat conduci? Până la urmă, înțelepții noștri au spus: „Cei răi sunt plini de remușcări". Nu există nici o îndoială că el îl va ridiculiza. Deci, ce înseamnă că înțelepții noștri au spus că cei răi sunt plini de remușcări?

Mai degrabă, trebuie să spunem că cel care simte că este rău, regretă. Dar cel care nu simte, nu regretă. De aceea, persoana care

conduce de Șabat și nu regretă, cu siguranță nu simte că este rea pentru că nu crede în Creator, așa că nu se consideră drept rea pentru că de Șabat conduce.

Rezultă că o persoană nu poate fi în exil spiritual dacă nu îl simte. Acesta este motivul pentru care trebuie să ne întrebăm „Ce este Hanuka?”, Astfel încât omul să înceapă să reflecteze asupra lui însuși. Dar, de Purim, răscumpărarea este pe corp, așa că nu este nevoie să întrebi „Cum?”, Deoarece exilul corporal este ceva ce toată lumea știe și simte, astfel că atunci când miracolul este făcut public, toată lumea știe.

Prin urmare, de *Hanuka*, spunem: „Aceste lumânări... și nu avem permisiunea să le folosim”, deoarece miracolul a fost doar pe spiritualitate. Dar de *Purim* este scris: „sărbătoare și bucurie”, deoarece miracolul se află pe trupuri.

Fie ca Domnul să ne ajute să fim răscumpărați în spiritualitate și corporalitate, Amin.

De la prietenul tău care îți dorește ție și familiei tale ce e mai bun,

Baruch Șalom HaLevi Așlag

SCRISOAREA NR.69

17 februarie 1964

Pace și tot ce e mai bun prietenului meu, cel mai drag dintre oameni,

Înțelepții noștri au spus: «Este scris: „Nu răspunde unui nebun după nebunia lui, ca să nu fi ca el”. De asemenea, este scris: „Răspunde unui nebun după nebunia lui ca să nu fie înțelept în proprii lui ochi”. Aceasta nu este aceiași chestiune: una se referă la lucrurile Torei și una se referă la lucrurile lumești” ». RASHI a interpretat: „În ceea ce privește problemele Torei, i se permite să îi răspundă după nebunia lui” (Șabat, 30b). Trebuie să înțelegem interdicția de a răspunde în ceea ce privește problemele lumești; De ce trebuie să se teamă? Se pare că ar fi trebuit să fie contrariu, că în materie spirituală trebuie să ne temem pentru că nu este bine să ne certăm cu un nebun, dar de ce ar fi interzis să-i răspundem în chestiuni lumești?

De asemenea, Trebuie să înțelegem ceea ce au spus înțelepții noștri despre versetul „lasă-mă să cunosc căile Tale”. « El i-a spus: „Învățătorul lumii, de ce există un drept care este fericit și un drept care suferă, un păcătos care este fericit și un păcătos care suferă?” El i-a spus: „Moise, un drept care este fericit - un neprihănit, fiu al neprihănirii; Un drept care suferă - un om neprihănit, fiul celui rău; Un păcătos care este fericit - un om rău,

fiu al neprihănirii; Un păcătos care suferă - un om rău, fiu al celui rău" (Berachot, 7a) ».

În sensul său literal, acest lucru este greu de înțeles. Vedem că există și păcătos, fiul celui păcătos, care este fericit și cel neprihănit, fiul neprihănirii, care suferă.

Cu toate acestea, trebuie să interpretăm că acest lucru nu se referă la problemele providenței așa cum ele par, pentru că este scris despre aceasta: „Gândurile mele nu sunt gândurile voastre, nici căile voastre Căile Mele". Mai degrabă, spunând: „lasă-mă să cunosc căile Tale" se referă la căile de lucru ale Creatorului.

Se știe că scopul creației este de a face bine creațiilor Sale. Asta înseamnă că atâta timp cât cineva nu a obținut o stare în care este fericit în lume, trebuie să știe că nu a atins scopul pentru care a fost creat omul. O altă regulă pe care trebuie să o cunoaștem este că în materie de muncă tatăl și fiul sunt cauza și consecința. Adică, starea anterioară provoacă următoarea stare, în care prima stare se numește „tată", iar a doua stare se numește „fiu".

Prin aceasta vom înțelege toate cele menționate mai sus. O persoană obișnuită, care nu se angajează în Tora și *Mițvot*, dacă vede un om neprihănit care se angajează în Tora și vine și îl întreabă pe cel neprihănit: „Ce este această lucrare pentru tine?", nu există nici o îndoială că el vine să-l provoace în derâdere pe cel neprihănit să se angajeze în Tora și *Mițvot*. El cu siguranță nu dorește ca acesta să-i dea un răspuns real, care îl obligă să se angajeze și în lucrarea Creatorului, căci nu aceasta este intenția lui. De aceea, nu-i răspunde, căci el însuși nu vrea răspuns. Acesta este numit „păcătos".

Unul care se află într-o astfel de stare, în sensul că cei răi din lume instalează astfel de gânduri în mintea lui, nu le răspunde. Adică, nu trebuie să se țină seama de astfel de gânduri. Acest lucru este numit „cel rău, fiul celui rău". Acesta este sensul

„suferinței”, dacă astfel de gânduri îi vin în minte. „Nu răspunde” înseamnă că nu trebuie să răspunzi la astfel de întrebări, așa cum este scris, „ca nu cumva să fii ca el”. De aceea este privită ca „suferință” pentru că este absolut rău și nici un bine nu va ieși din asta.

Dar există și cineva care se angajează în Tora și *Mițvot* și atunci când începe să se angajeze numai *Lișma* (de dragul Său) și cu nici o intenție pentru binele său, întrebarea „Ce este această lucrare pentru tine?” vine de la El, ceea ce înseamnă că vei ieși la lucru numai pentru Creator. Acea persoană - a cărei intenție de a fi pentru Creator este ceea ce i-a determinat aceste gânduri - este „fericit”, deoarece acesta este un semn că el dorește cu adevărat să se angajeze pentru Creator, iar acesta este motivul pentru care trupul său nu este de acord să meargă cu el pe această cale.

De aceea, acea persoană dorește ca cei drepți să-i răspundă în mod clar, așa că va ști ce să răspundă trupului său și va avea ceva cu care să-l convingă. Prin urmare, „răspunde-i”. Acest lucru este considerat a fi permis să răspundă în chestiuni legate de Tora, deoarece el chiar vrea un răspuns.

Într-o astfel de stare, se numește „cel păcătos, fiul neprihănirii”, deoarece argumentul celui rău, „Ce este această lucrare”, vine la el ca să se angajeze în Tora și *Mițvot*. Se pare că el este privit ca fiind drept, iar faptul că el vrea să fie pentru Creator naște în el întrebarea: „Ce este această lucrare?” Acesta este motivul pentru care el este un „om păcătos, fiu al neprihănirii”. El este „fericit” pentru că este un semn că merge pe calea adevărului.

Acesta este sensul celor spuse de înțelepții noștri: „Înclinația omului îl învinge în fiecare zi și caută să-l omoare. Dacă nu ar fi fost ajutorul Creatorului, el nu ar fi trecut peste ea”. Doar Creatorul poate ajuta o persoană să poată intenționa de dragul

Creatorului. Când Creatorul îl ajută, el devine neprihănit și este răsplătit cu credință permanentă în Creator. În cuvintele înțelepților noștri, se cheamă: „Cel care învață Tora *Lișma* (de dragul Său)", ceea ce înseamnă că singurul său scop este de dragul Creatorului.

Totuși, aceasta nu atinge scopul creației, după cum este scris: „Dacă ai dreptate, ce-i vei da Lui?", Deoarece Creatorul nu are nevoie să lucrăm pentru El, deoarece a fost dată corecția lucrării *Lișma*doar pentru a evita pâinea rușinii. De aceea, pe de o parte, acea stare este considerată „neprihănit, fiu al celui păcătos", deoarece starea anterioară, înainte de a fi ajutat de Creator, a fost de păcătos, dar odată ce Creatorul l-a ajutat, el a devenit un om neprihănit. Acesta este motivul pentru care el este numit „neprihănit, fiu a celui păcătos". Totuși, el încă „suferă" pentru că nu a atins încă scopul creării sale.

Ulterior, el vine într-o stare numită „Tora", unde i se dezvăluie secretele Torei și întreaga lume merită pentru el. Tora este numită „dar", așa cum au spus înțelepții noștri despre versetul „De la Matana (Heb: dar) la Nahliel", deoarece este darul Creatorului. Adică, odată ce o persoană a primit credință, îi poate fi acordată următoarea stare.

Următoarea stare este numită „Tora". Diferența dintre credință și Tora este că știm că avem două chestiuni în căile Creatorului: 1) munca, 2) Tora. Diferența dintre Tora și muncă este aceea că munca înseamnă că o persoană nu se bucură de ceea ce face și nu face decât ca să fie răsplătită. Și din moment ce nu trebuie să muncești pentru a fi răsplătit, lucrarea lui se numește *Țedaka* (neprihănire / caritate). Acesta este motivul pentru care prima stare, care este credința, se numește „neprihănire", după cum este scris: „Și a crezut în Domnul și a privit asta pentru el ca neprihănire".

În schimb, Tora este numită „dar” pentru că se bucură de el. În caz contrar, nu este privită ca un dar, căci atunci când cineva primește un dar de la prietenul său, nu-i cere o recompensă pentru primirea darului de la el.

Astfel, atunci când cineva este răsplătit cu Tora, se consideră că a atins scopul său și, prin urmare, este „fericit”. Și pentru că în starea anterioară avea credință, care este privită ca fiind neprihănire, el este considerat un fiu neprihănit a celui neprihănit. Acesta este sensul „celui neprihănit care este fericit”, deoarece el a atins scopul creației și simte deja bunăvoința creațiilor Sale. În această stare el este numit „oaspete bun”, așa cum au spus înțelepții noștri: „Ce spune un oaspete bun? Tot ceea ce Gazda a trudit, a trudit numai pentru mine”.

Fie ca Domnul să ne ajute să ne fie acordat ceea ce ne trebuie și cu răscumpărare totală.

De la prietenul tău care îți dorește ție și familiei tale toate cele bune,

Baruch Șalom HaLevi Așlag,

Fiul lui Baal HaSulam

SCRISOAREA NR.70

20 noiembrie 1964

Pentru prietenul meu, cel mai drag dintre oameni,

Ce mai faci... Creatorul să te ajute în tot ceea ce dorești pentru totdeauna și să reușești oriunde te duci.

Este scris în sfântul *Zohar* (*VaIșlach*, 19-20): „Este mai bine să fii smerit și rob al Lui decât respectabil și fără pâine. Smerit înseamnă Iacov, care și-a coborât spiritul înaintea lui Esau, astfel încât, ulterior, Esau să fie sclavul lui" etc. De la versetul „Este mai bine să fii smerit", etc., acesta este Iacov, care și-a coborât spiritul înaintea lui Esau, iar după aceea, Esau va fi sclavul lui și va domni peste el și va exista în el: „Să-ţi fie supuse noroade, Şi neamuri să se închine înaintea ta!".

„Vino și vezi despre"... Pentru că Iacov știa că el e acum neputincios, a devenit smerit înaintea lui. Prin aceasta, el a fost mai înțelept și mai ager decât în orice altă faptă pe care o făcuse vreodată împotriva lui Esau", etc. Interpretare: „Pentru că Iacov știa că e neputincios, a devenit smerit înaintea lui. Prin aceasta, el a fost mai înțelept și mai ager decât în orice altă faptă pe care o făcuse vreodată împotriva lui Esau. Și dacă Esau ar fi simțit acest lucru, s-ar fi sinucis, așa că nu se va ajunge la asta".

Trebuie să înțelegem ce înțelepciune există în a se preda înaintea lui Esau acum, până la punctul în care *Zohar* spune că dacă Esau ar fi cunoscut despre acest lucru s-ar fi sinucis.

Trebuie să interpretăm acest lucru conform lui Baal HaSulam, adică prin etică, și anume că trebuie să știm cum să ne descurcăm în lucrarea Creatorului. Cu Laban a fost contrariu. Cu Esau, vedem că Iacov s-a predat înaintea lui și i-a dat daruri, dar Esau nu a vrut să le primească și i-a răspuns lui Iacov: „Am destule", până când Iacov a cerut să accepte darurile sale. În schimb, cu Laban vedem că Laban i-a spus opusul: „Fiicele acestea sunt fiicele mele, acești copii sunt fiii mei și tot ceea ce vezi este al meu".

Trebuie să știm că există două tipuri de înclinație rea, numite „două tipuri de *Klipot* (cochilii / coji)":

1) În primul rând, există acțiunea. Când o persoană dorește să facă o *Mițva* (bună faptă / poruncă) sau să studieze o lecție, ea vine și îi spune: „Nu ești demn de a face asta; După toate, ceea ce faci nu este pentru Creator; Faci asta numai pentru mine", însemnând pentru înclinația rea.

„Fiicele acestea sunt fiicele mele" înseamnă că toate înțelegerile pe care le ai în slujirea Creatorului sunt ceea ce ți-am dat și nu ai nici o viziune asupra Torei". Și tot ceea ce vezi este al meu", însemnând tot ceea ce vezi cu privire la Tora și *Mițvot* (porunci) este pe numele meu, și anume al înclinației rele. Așadar, de ce să exersezi atât de mult în Tora și în fapte bune, deoarece nu sunt oricum pentru Creator și lucrarea ta nu este acceptată înaintea Lui, deci nu vei avea nici o răsplată pentru asta. Prin urmare, nu trebuie să faci nimic bun.

În acel moment trebuie să o depășești și să-i spui: Ceea ce spui este incorect. Mai degrabă, fac totul pentru Creator și tot ceea ce fac este acceptat de către Creator și Îi oferă mulțumire. E de ajuns pentru tine să lucrez pentru tine, adică să-ți dau să

mănânci și să bei și așa mai departe. Dar în ceea ce privește servirea Creatorului, nu ai permisiunea de a interfera cu astfel de lucruri.

2) Odată ce a făcut faptele bune, este contrar, ceea ce înseamnă că atunci el trebuie să spună înclinației sale rele (care este numită apoi *Esau*, din cuvântul (ebraic), *Asu* (făcut / faptă), adică după faptă): „Îți dau totul". Asta înseamnă că tot ce am făcut a fost pentru tine, ceea ce este privit ca *Lo Lișma* (nu de dragul Său)". Acest lucru este considerat ca dându-i darurile, adică Tora și *Mițvot*, despre care el susține că aparțin lui Esau.

La acel moment, Esau pretinde contrariul: „Am destule și nu vreau Tora și *Mițvot*". Adică, Esau îi spune: „Ai făcut totul pentru Creator, deci ești un mare evreu, așa că trebuie să fii mândru față de toți prietenii tăi care nu lucrează pentru Creator, în timp ce tu, da. El dorește ca să ajungă la trufie.

Dar unul care se află într-o stare a lui Iacov argumentează altfel: „Tora și *Mițvot* îți aparțin". Acum trebuie să mă pocăiesc pentru că vreau să-L mulțumesc pe Creator și să-mi simt rătăcirea, că sunt încă departe de adevăr, de a fi capabil să îndrept toate lucrările mele către Creator".

Asta este diferența dintre Laban și Esau.

Fie ca Domnul să ne ajute să fim salvați de la Laban și de la Esau și să putem primi în curând o răscumpărare completă în zilele noastre, Amin.

De la prietenul tău care îți dorește ție și familiei tale toate cele bune.

Baruch Șalom Așlag,

Fiul lui Baal HaSulam

SCRISOAREA NR.71

22 ianuarie 1965 Pentru prietenul meu,

Aş dori mult să ştiu ce faceţi.

„Aşa să vorbeşti casei lui lacov si să spui copiilor lui Israel". RASHI a interpretat „casei lui lacov" ca fiind femeile - să le vorbeşti cu o limbă moale". Si să spui fillor lui Israel" - impuneri şi precizări - el a interpretat pentru bărbaţi, cuvinte care sunt la fel de tari ca tendoanele (*Mechilta*).

Se spune in *Zohar* (*Ietro,* punctul 161): „Asa să spui casei lui lacob", adică să spui, din partea judecăţii". Si spune copiilor lui Israel: „Fiii lui Israel înseamnă bărbaţii care vin de partea *Rahamim* (milei)".

Se pare din cuvintele *Zohar*-ului că femeile vorbesc, care este din partea judecăţii, din moment ce femeile sunt din calitatea judecăţii si bărbaţii, „spun", cu calitatea milei, pentru că Ei vin din calitatea milei.

Dar cuvintele lui RASHI implică contrariul, cu bărbatii vei vorbi in cuvinte la fel de tari ca tendoanele, iar femeilor trebuie sa le vorbesti cu o limbă moale.

Trebuie să interpretăm că ei spun acelasi lucru, dar mai întâi trebuie să înţelegem ce este judecata şi ceea ce este mila. Judecata este atunci and doi oameni se duc la tribunal, unul spune: „Totul este al meu", iar celălalt spune: „Totul este al meu".Adică cel care

susţine „Totul este al meu" este privit ca fiind judecată. Milostivirea înseamnă a da, asa cum spuneau înţelepţii noştri: „Precum este El de milostiv, aşa fii tu de milostiv". Din cele de mai sus rezultă că această calitate a judecăţii înseamnă cea care primeşte, iar mila este cea care dăruieşte.

O femeie este una care are o deficienţă, adică a primi, iar un bărbat este unul care este într-o stare de dăruire.

În consecinţă, rezultă că o femeie este judecată, adică primind. Dacă cuiva care primeşte i se spune să se angajeze în dăruire, nu poate face acest lucru pentru că este împotriva naturii sale. De aceea, cand vrem să se angajeze în lucrarea Creatorului, trebuie să vorbim cu el cu o limbă moale, adică cu o limbă pe care o înţelege, şi anume limba primirii. Acest lucru se datorează faptului că unul care este într-o stare de *Nukva* (femeie), care este judecată, este de acord sä lucreze numai pentru a primi recompensa. Aceasta se numeste ,,cu o limbă moale".

Pentru bărbaţi, care sunt consideraţi „dăruitori", este posibil să se vorbească cu o limbă „la fel de tare ca tendoanele; pentru că despre dăruire este dificil pentru corp să audă, de vreme ce corpul doreşte sä primească în mod special. Si fiindcă el este privit ca un bărbat, adică are puterea de a birui - de a învinge calităţile sale - îi vorbim din partea milei, pentru că îndurarea înseamnă dăruire.

Prin aceasta vom înţelege cuvintele lui RASHI: "casei lui lacov" sunt femeile; vorbeşte cu ele cu o limbă moale" Asta inseamnă cel care se af1ă într-o stare de feminin, care nu poate prevala asupra puterii trupului si se numeste femeie", ca în „El era la fel de slăbit ca o femeie; trebuie să vorbim cu el cu o limbă moale, şi anume pentru a primi recompense. Cu asta corpul este de acord.

Pentru bărbaţi, este cu o limba tare, şi anume dăruire, cu care este greu pentru corp de a fi de acord. Cu toate acestea, el

are puterea de a birui, astfel încât să putem vorbi cu el cu o limbă a milei, ceea ce înseamnă dăruire.

Fie ca Domnul să ne ajute să depăşim răul din noi şi să fim răsplătiţi cu primirea Torei. De la prietenul tău care aşteaptă să audă o veste bună de la tine,

Baruch Şalom HaLevi Aşlag

SCRISOAREA NR.72

26 aprilie 1965

Pace și tot ce e mai bun prietenului meu,

Te rog să-mi scrii frecvent despre ce mai faceți tu și familia ta, despre sănătatea și îngrijirea voastră, căci devin foarte îngrijorat dacă nu aud ceva de la voi.

Raban Gamlier ar spune: „Oricine nu a spus aceste trei lucruri la Paște, nu și-a îndeplinit datoria. Acestea sunt: *Pesah* (Paște), *Mața* (azimă) și *Maror* (plantă amară)". Trebuie să interpretăm ce înseamnă asta în etică. Se știe că ordinea lucrării este aceea că trebuie să înceapă și apoi vine ajutorul de sus. Așa cum au spus înțelepții noștri, „Înclinația omului îl învinge în fiecare zi și caută să-l omoare și dacă nu ar fi fost ajutorul Creatorului, el nu ar depăși-o". Aceasta înseamnă că numai atunci când cineva vrea să lucreze, primește ajutor de sus.

Cu toate acestea, există o regulă că cineva primește ajutor doar atunci când are nevoie de el, adică atunci când vede că nu poate face ceva singur. În caz contrar, cererea de ajutor nu este o solicitare veritabilă, deoarece știe că o poate face singur, dar este leneș, iar leneșii nu primesc nici un ajutor, deoarece doar cei care doresc Creatorul primesc ajutor, așa cum spuneau înțelepții noștri „ Fii la fel de feroce ca un leopard, la fel de ușor ca un vultur, să alergi ca o gazelă și la fel de puternic ca un leu".

Prin urmare, ordinea este că începutul este o stare de *Mața*, din cuvintele *Mața* și *Meriva* (ceartă), așa cum este scris: „Când s-

au luptat cu Domnul" și, așa cum au spus înțelepții noștri, „O înclinație bună față de înclinația rea, așa cum se spune: 'Fii supărat, dar nu păcătui'". RASHI interpretează: „Faceți război cu înclinația rea".

Atunci când o persoană face război cu ea în fiecare zi, dar vede că nu s-a deplasat nici un centimetru, ci dimpotrivă, starea s-a înrăutățit, începe să simtă amar. Aceasta se numește *Maror* (planta amară). Este, așa cum scria sfântul ARI, că la momentul răscumpărării Israel era în cele patruzeci și nouă de porți ale impurității, și apoi Creatorul le-a apărut și i-a răscumpărat.

Acest lucru este cu adevărat greu de înțeles: cum se poate spune că înainte ca Moise și Aaron să vină la poporul lui Israel ca mesageri ai Creatorului, ei nu erau atât de adânciți în porțile impurității, ci numai după ce au venit Moise și Aaron și au văzut toate semnele și dovezile care erau în Egipt, s-au adâncit în porțile impurității? Chestiunea este că totul depinde de senzație. Nu se poate simți adevărata realitate în sine, așa cum spuneau înțelepții noștri, „cineva nu-și vede propriile greșeli" și „cineva învață Tora numai acolo unde dorește inima". Prin urmare, el nu poate vedea adevărul așa cum este cu adevărat. Mai degrabă, capacitatea de a vedea adevărul este forma de ajutor de sus.

De aceea, înainte ca Moise și Aaron să vină, ei nu au văzut adevărul. Dar după aceea, când au văzut toate semnele, li s-a dat să vadă adevărul așa cum este. Adică, au văzut că au fost la cel mai mic nivel, în cele patruzeci și nouă de porți ale impurității.

Și apoi au fost răsplătiți cu răscumpărare. Adică, după ce au simțit amărăciunea, au putut să facă o adevărată rugăciune asupra situației lor. Rezultă că și *Maror* este un ajutor din partea Creatorului, adică prin Moise și Aaron, și semnele și dovezile pe care le-a arătat Creatorul.

Și apoi ei au fost răsplătiți cu *Pesah* (Paștele), ceea ce înseamnă că, Creatorul a trecut peste casele copiilor lui Israel. Acesta este sensul „sărind peste", numit „sărind peste grade".

În mod normal, cel care învață o înțelepciune adaugă treptat. Dar aici a fost opusul - de fiecare dată coborau câte puțin în impuritate și numai atunci când vedeau starea lor reală, puteau să ceară Creatorului printr-o rugăciune reală, iar atunci Creatorul i-a ajutat.

Acesta este sensul lui *Pesah, Mața și Maror*, care merg împreună. În caz contrar, nu este posibilă acordarea răscumpărării. Literele lui *Gola* (*galut*-exil) și *Gheula* (răscumpărarea) sunt aceleași (în ebraică), iar singura diferență dintre ele este *Alef*. Acest lucru ne arată că numai atunci când cineva simte exilul, îi este dezvăluit *Alef*, care este campionul lumii.

Prin aceasta vom înțelege ceea ce înțelepții noștri au spus: „Ce este *Maror*? *Hasa* (salată verde). Și de ce se numește *Hasa*? Fiindcă Milostivul (a avut milă) de noi".

Acest lucru este greu de înțeles, deoarece înțelegem că o indicație prin care Creatorul ne-a cruțat ar fi trebuit să fie cu ceva dulce și nu cu ceva amar. Dar așa cum am spus mai sus, pentru ca cineva să primească ajutor de la Creator, trebuie să simtă mai întâi amărăciunea situației și este imposibil să simți amărăciunea deoarece „cineva nu-și vede propriile greșeli". Numai prin ajutorul Creatorului se poate vedea o stare adevărată. Acesta este motivul pentru care există indicația de *Maror* - că Milostivul a avut milă de noi și ne-a arătat adevărata noastră stare, care este amară, iar apoi putem fi răsplătiți cu mântuirea și răscumpărarea.

Fie ca Domnul să ne trimită curând răscumpărarea completă.

De la prietenul tău care îți dorește ție și familiei tale pace, sănătate și multă mulțumire, Amin.

Baruch Șalom Așlag

SCRISOAREA NR.73

14 decembrie 1965

Permite-mi să clarific un pic cu privire la întrebarea ta: „Ce este decorarea asupra punctul de dorință”, despre care ai spus că a fost dificil să înțelegi.

Pentru a înțelege semnificația decorării, trebuie să înțelegem mai întâi că se referă la lucruri, ceea ce înseamnă că este dificil și se cer lămuriri.

Știm că în lume există doar două lucruri: Creatorul și creaturile. Aceasta înseamnă că Creatorul dorește să dea plăceri asupra creaturilor, după cum este scris: „Dorința Lui de a face bine creațiilor Sale”. Din acest discernământ, prima lume care a apărut este numită „lumea *Ein Sof* (fără sfârșit), Ceea ce înseamnă că, din moment ce El dorește să facă binele, El a creat „existența din absență” dorința de a primi plăcerea pe care El dorește să o dea.

Desigur, acea dorință avea tocmai dimensiunea potrivită pentru primirea întregii lumini, altminteri, adică dacă *Kli* (vasul) este mai mic decât lumina, creatura nu va ieși în întregime și Creatorul cu siguranță a creat ceva întreg, ceea ce înseamnă că El a creat dorința de a primi acea lumină specifică pe care El a alocat-o pentru creaturi.

Și, conform acestei dorințe, lumina s-a extins și a umplut-o complet. Asta se considerată ca o lumină superioară care umple toată realitatea, de aceea se numește *Ein Sof*, deoarece voința de a primi nu a oprit și ocluzionat lumina, ci mai degrabă s-a extins în vasul de primire. Adică, dacă acest discernământ ar fi fost retras, nu ar fi existat nici un loc în care să fi fost simțită Dumnezeirea în lume. Chiar și atunci când Adam a fost scufundat în pofta de a primi plăceri numai pentru el însuși, el a simțit totuși Sfințenia. Numai odată ce *Timțum* (restricția) asupra primirii cu intenția de a fi pentru el însuși a avut loc, s-a întâmplat că cel care este scufundat în pofte nu simte bunăvoința și începutul lucrării este să crezi că există în lume Sfințenie. Acest lucru este valabil numai datorită ascunderii făcute de *Țimțum*.

Am aflat că în lumea *Ein Sof* „a venit în voia Lui... și S-a limitat pe Sine". El interpretează că prin aceasta înseamnă că a existat o ascensiune a dorinței, deoarece voința de a primi este opusă dorinței de a dărui, de aceea a ales mai mult *Dvekut* (adeziune). *Dvekut* înseamnă echivalența formei și el dorea să fie similar cu cel care a dăruit, așa că s-a limitat. Aceasta înseamnă că în *Ein Sof* se pare că a existat o opoziție între *Kli* și dăruitor până la punctul în care trebuia să o corecteze, iar pentru această corecție el a înființat *Țimțum*.

El introduce *Pirkey* de Rabi Eliezer, unde este scris că, înainte ca lumea să fie creată, a existat „El și numele Lui sunt unul". Aceasta înseamnă că nu există nici o diferență între lumina, numită „El" și „Numele Lui", care este *Kli*, adică voința de a primi. El interpretează faptul că *Kli* este numit „Numele Lui", deoarece *Șmo* (numele Lui) în *Gematria* este *Rațon* (dorință). Dar, în conformitate cu aceasta, este derutant, pentru că dacă nu există o opoziție între *Kli* și lumină, de ce a existat o necesitate de a efectua o corectare încât să existe echivalență, până la punctul în care, pentru acest motiv, a realizat *Țimțum*? Acesta este

motivul pentru care explică faptul că această corecție nu se datora unei lipse, în care simțea că există o opoziție, ci pentru a decora.

Putem înțelege diferența dintre decorare și lipsă printr-o alegorie. Un rabin al orașului a făcut o convenție și a trimis vorbă către toți oamenii bogați și respectabili din oraș să se adune în sinagogă, pentru că voia să le spună ceva. Rabinul a venit pe podium și a ținut o predică sinceră despre mărimea și importanța carității. Apoi le-a spus că, de vreme ce un om bun, un ucenic înțelept, tocmai a sosit din străinătate și are copii și o familie de opt persoane și nu au mâncare pentru nici măcar o masă, nici un loc unde să rămână și familia este acum în secția de femei a sinagogii, așa că ar vrea ca fiecare să doneze mai mult decât poate pentru că este într-adevăr o chestiune de viață și de moarte, deoarece nu au unde să stea. Iar rabinul plângea amar.

Firește că oamenii din Israel sunt toți milostivi și fiecare a dat mai mult decât au putut și s-au strâns mii de lire pentru această familie, deoarece toată lumea a simțit lipsa și drept urmare, fiecare a participat la remedierea lipsei pe care o simțeau.

În anul următor, rabinul a adunat puternicul și respectabilul oraș și le-a ținut o altă predică de inimă și a plâns și a oftat cu atâta amărăciune încât putea să i se rupă inima. El a lăsat să se știe meritul *Mițvei* (faptă bună / poruncă) de milă - că prin milă vom ieși din exil și vom fi răsplătiți cu răscumpărare totală.

Apoi le-a spus că soția lui se afla la o nuntă a unui bogat care a venit din Statele Unite și a văzut acolo că soția bogatului avea o blană costisitoare care costa 3.000 de lire și un inel cu diamante care costa încă 3.000 de lire, așa că acum îi cere să-i cumpere aceste bijuterii de 6.000 de lire. Rabinul a plâns amar și le-au cerut să aibă milă de el și să-i dea acea sumă. El nu le-ar fi cerut dacă nu ar fi văzut că anul trecut i-au dat 6000 de lire pentru ca săracul

să poată trăi împreună cu familia lui și trebuia să fie așa pentru că au inimi milostive, așa că le cere aceeași sumă pentru bijuterii pentru soția sa, așa că a plâns și a strigat: „Iudei, O, iudei milostivi!”

Firește, cu cât rabinul a strigat mai mult, cu atât mai mult au râs de el și au spus: „Să ne simțim rău pentru nevasta ta, pentru că vrea să se decoreze? Ce milă există aici? Cu săracul a existat o necesitate și acest lucru se numește ’lipsă’. Am simțit cu toții lipsa, așa că fiecare dintre noi s-a simțit obligat să o repare”.

Din această alegorie putem înțelege diferența dintre lipsă și decorare: lipsa este atunci când ești suferind și lipsit; Atunci poți vorbi de milă. Dar când ai o casă bogată, dar nu bijuterii, care sunt accesorii pe care numai câteva persoane din generație le au, nu poți vorbi despre o lipsă, deoarece poți trăi și fără ele.

De asemenea, aici. Lumina a umplut toată voința de a primi până când nu a fost loc gol, fără abundență, așa cum este scris că lumina superioară a umplut toată realitatea și nu a existat nici un gol. Acesta este numit „El și numele Lui sunt unul”, când nu se discerne o diferență între lumină și *Kli*, deoarece fără *Kli*, lumina nu ar putea să se extindă, deoarece dorința de a face bine creațiilor Sale nu poate lucra fără existența dorinței de a primi. Prin urmare, nu exista nici o distincție între lumină și *Kli*, deoarece ambele sunt la fel de importante în ceea ce privește scopul.

Acest lucru ridică întrebarea: „De ce a existat un *Țimțum*?” Răspunsul este că *Țimțum* a fost pentru a decora. Aceasta înseamnă că sunt necesare decorațiuni pentru a îmbunătăți darul. Deși acum are abundență pentru că lumina umple întregul *Kli*, este încă posibil să o facem mai bine, ceea ce înseamnă că primirea abundenței nu va fi privită ca primire, ci ca dăruire, prin a face primire pentru a dărui, ceea ce este privită drept dăruire reală.

Acesta este motivul pentru care *Timțum* este privit ca o alegere liberă, ceea ce înseamnă că el a avut de ales să nu facă *Țimțum*, deci, cine l-a forțat? La urma urmei i-a fost dat și a primit, și dacă dorea, putea să rămână în acea stare și să aibă abundență. Cu toate acestea, el a ales că este mai bine să realizeze *Țimțum* și să primească numai pentru a da, pentru că el va fi egal cu Emanatorul.

Numai după aceea, după *Țimțum*, asta devine o lipsă, pentru că este o regulă faptul că o dorință din partea superioară devine o lege obligatorie în cea inferioară. Prin urmare, cel inferior nu mai are de ales, ceea ce înseamnă că, chiar și atunci când dorește, nu îi este dat. Rezultă că acum, după *Țimțum*, dorința de a primi este privită ca o lipsă pentru că nu mai poți primi nimic în ea și este considerată ca întuneric. Numai atunci când începem să facem lucruri pentru a dărui, începem să ne egalizăm în formă și să începem să ieșim din regula *Țimțum*. Apoi începem să simțim Dumnezeirea, în măsura în care putem lucra pentru a dărui.

Dacă ai mai multe întrebări pe această temă, scrie-mi locurile pe care le găsești confuze și voi încerca să le explic cât mai bine posibil. Dar, mai ales, trebuie să sperăm că Creatorul ne va da și dărui motivul celui superior astfel încât să putem înțelege și să învățăm să auzim, să învățăm și să ne învățăm pe noi înșine, să păstrăm, să facem și să păzim.

SCRISOAREA NR.74

13 februarie 1966

Pace şi tot ce este mai bun prietenului meu, pe care îl iubesc ca pe sufletul meu,

Îmi doresc să văd cum se întâmplă lucrurile la tine - cu sănătatea, supravieţuirea şi ce fac copiii tăi la şcoală. Nu am nici o ştire specială şi voi încheia scrisoarea mea cu cuvintele Torei.

Este scris în porţiunea săptămânală: "Şase zile să lucrezi, iar în ziua a şaptea să te odihneşti". Aceasta înseamnă că Şabat-ul a fost stabilit pentru odihnă, iar zilele săptămânii au fost stabilite pentru lucru. Asta înseamnă că trebuie să lucrăm şi cine nu lucrează în timpul săptămânii nu păstrează "Şase zile să lucrezi". Ce ar trebui să facă ucenicii înţelepţi, a căror lucrare este Tora?

Trebuie să interpretăm asta prin etică, precum şi să explicăm semnificaţia eticii. Asta înseamnă, ce se cere de la noi? Care este sensul păstrării Torei şi Miţvot (poruncilor)? Conform celor interpretate de Baal HaSulam, ele ne-au fost date ca un remediu prin care să realizăm scopul pe care trebuie să-l realizăm.

Prin urmare, mai întâi trebuie să înţelegem scopul creaţiei, motivul pentru care am intrat în această lume. Din cărţile sfinte se ştie că scopul creaţiei este de a face bine creaţiilor Sale (şi, conform regulii, vaca vrea să alăpteze viţelul mai mult decât vrea

viţelul să sugă). Deci cine ne reţine de la primirea încântării şi plăcerii pe care Creatorul vrea să ni le dea?

Ei au explicat că este pentru a evita pâinea ruşinii. Adică, cel care primeşte un dar de la prietenul lui este ruşinat de asta. De aceea, pentru a nu ne ruşina de primirea plăcerii, ni s-a dat munca în Tora şi Miţvot, astfel încât prin munca în Tora şi Miţvot vom fi răsplătiţi cu primirea recompensei. Aceasta înseamnă că odată ce avem Kelim (vasele) potrivite pentru a primi plăcerea şi abundenţă de la Creator într-un mod în care nu este nici o ruşine în primirea plăcerii, vom primi abundenţă şi încântare de sus.

Acum vom înţelege ceea ce am întrebat mai sus. Ni s-au dat şase zile să lucrăm la calificarea Kelim. Acesta este motivul pentru care Şabat este numit Şvita (încetare/odihnă) din lucrare şi toate Kelim care au fost pregătite în ajunul Şabat-ului sunt umplute de Şabat, căci Şabat este o "similitudine a lumii viitoare".

Conform celor de mai sus, vom înţelege etica în care trebuie să ne angajăm, înţelegând că avem nevoie de muncă pentru noi înşine, pentru a primi încântare şi plăcere, iar Creatorul ne va ajuta.

De la prietenul tău care îţi doreşte ţie şi familiei tale binecuvântări abundente şi succes, bucurie şi mulţumire,

Baruch Şalom HaLevi Aşlag

SCRISOAREA NR.75

24 mai 1966, Ajun de Şavuot

Pace şi tot ce e bun prietenului meu,

Îmi doresc să ştiu ce se întâmplă cu munca ta şi în special cu sănătatea ta.

"Dacă veţi urma legile Mele, dacă veţi păzi poruncile Mele şi le veţi îndeplini." RASHI interpretează: "Este aceasta păzirea Miţvot (poruncilor)? Când spune, "dacă veţi păzi poruncile Mele", atunci ne referim la păstrarea Miţvot. Deci, ce păstrează prin "Dacă veţi urma legile Mele"? - Că munceşte în Tora. Şi "Dacă veţi păzi poruncile Mele"? - Munca în Tora pentru "a păzi şi a păstra".

Ar trebui să înţelegem de ce a spus că versetul "Dacă tu... în legile Mele", înseamnă să munceşti în Tora. Nu putem să păstrăm "veţi păzi poruncile Mele", dacă nu respectăm studiul Torei pentru a şti ce trebuie să facem? La urma urmei, cum putem respecta Miţvot dacă nu păstrăm "veţi urma legile Mele"?

Cu toate acestea, putem spune, dacă versetul ne spune să păstrăm Miţvot, trebuie să învăţăm mai întâi Tora. Nu este scris că acest lucru este necesar pentru că este imposibil să păstrăm Miţvot dacă nu le cunoaştem.

Cu toate acestea, aici este o problemă diferită decât studiul Torei pentru a şti cum să păstrăm Miţvot. Adică, chiar şi atunci

când cunoaştem Miţvot, trupul nu vrea să le respecte. De exemplu, toată lumea ştie că există o Miţva de a iubi pe Creator, dar numai un număr de câţiva aleşi pot păstra Miţva de a iubi Creatorul, în timp ce întreaga lume se află sub conducerea iubirii de sine.

Pentru a putea observa Miţvot de dragul Creatorului, ni s-a dat remediul Torei, aşa cum au spus înţelepţii noştri: "Lumina din ea îl transformă". Acest lucru se face în mod special prin munca în Tora. În măsura în care se angajează în Tora, în măsura în care el atrage lumina Torei, prin aceasta va avea puterea de a păstra Miţvot.

Aceasta este precizarea lui RASHI: "Dacă veţi urma legile Mele, însemnând munca în Tora". Este aşa pentru că ştim despre învăţarea Torei pentru a cunoaşte Miţvot pe care ar trebui să le păstrăm din versetul "dacă veţi păzi poruncile Mele". Prin urmare, spunem că versetul "Dacă veţi urma legile Mele", vine să ne arate că trebuie să muncim în Tora.

RASHI interpretează despre aceasta: "şi să păziţi poruncile Mele" - să lucraţi în Tora pentru a păstra şi a păzi. Deşi nu pare să existe nici o legătură, ar trebui să trudim în Tora pentru a putea păstra şi păzi, deoarece prin muncă dobândim lumina Torei, iar lumina din ea reformează, de aici păstrarea şi păzirea.

Din toate cele de mai sus vedem puterea muncii - poate transforma tot răul din om în bine. De asemenea, ar trebui să facem două discernăminte în studiul Torei:

1) Să învăţăm legile pentru a şti ce trebuie să facem;

2) Să învăţăm Tora prin muncă, pentru a avea puterea de a păstra şi de a observa. În ultima parte, nu contează dacă învăţăm legi sau învăţăm Tora care nu vorbeşte deloc despre legi, ci doar că în Tora există loc de muncă, iar apoi Tora ne acordă lumina ei.

Fie ca Domnul să ne ajute să fim răsplătiţi cu lumina Torei.

Închei scrisoarea mea cu binecuvântarea Torei şi poate meritele Torei să ne protejeze şi să fim mântuiţi în orice fel, în corporalitate şi în spiritualitate. Fie ca în zilele noastre să fim recompensaţi cu răscumpărare totală, Amin.

Baruch Şalom HaLevi Aşlag

Fiul lui Baal HaSulam

SCRISOAREA NR.76

Mai, 1967

Pentru prietenul meu,

Îmi doresc să aud de tine și de familia ta, în general și în special.

„Dacă veţi urma legile Mele, dacă veţi păzi poruncile Mele şi le veţi împlini". Sfântul Zohar întreabă: «Când a spus deja: „urmați" și „păziți", de ce și „împliniți"? Se răspunde: „Cel care face *Mițvot*(poruncile) din Tora și merge în căile Lui, este ca și cum le-ar fi făcut Cel de sus. Creatorul a spus, „ca și cum ar fi făcute de Mine". Asta înseamnă „faceți-le" ca și cum ar fi făcute de Mine» (Behukotai, punctul 18).

Trebuie să înțelegem ce înseamnă că cel care merge în calea Creatorului face precum Creatorul. Cum se poate gândi așa ceva?

Se știe că „întregul pământ este plin de slava Lui". Aceasta este ceea ce fiecare persoană trebuie să creadă, așa cum este scris: „Nu umplu Eu cerurile şi pământul?". Cu toate acestea, Creatorul a făcut o ascundere, astfel încât să nu putem Să-L vedem, ca să aibă loc alegerea și apoi să existe loc de credință – ca omul să creadă că Creatorul „umple toate lumile și cuprinde toate lumile". Și după ce o persoană se angajează în Tora și *Mițvot* și păstrează porunca alegerii, Creatorul se revelează în fața lui, iar apoi el vede că El este conducătorul lumii.

Astfel, în acel moment o persoană îl face pe rege să domnească asupra sa. Adică, o persoană simte că, Creatorul este conducătorul lumii și acest fapt este privit ca o persoană care îl face pe Creator rege peste el. Atâta timp cât cineva nu a ajuns la un astfel de sentiment, regalitatea Creatorului este ascunsă. De aceea spunem: „În ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn şi Numele Lui va fi singurul Nume”. Asta înseamnă că slava împărăției Lui va apărea peste noi.

Aceasta este întreaga corecție pe care trebuie să o facem în această lume și prin aceasta noi extindem abundența în lume, pentru că toate darurile de sus sunt atrase prin angajarea în Tora și *Mițvot* cu scopul de a extinde regatul Său asupra noastră.

Acesta este sensul lui Moise, care condamnă poporul, așa cum este scris în porțiunea Ietro (Jethro): „Moise s-a aşezat să judece poporul, şi poporul a stat înaintea lui de dimineaţa până seara.. ... și eu judec între un om și vecinul său”. În etică, „între un om și vecinul său” înseamnă între înclinația bună și înclinația rea, pentru a le arăta statutele Creatorului, astfel încât să cunoască gândurile și dorințele înclinației bune și a gândurile și dorințele înclinației rele ca să știe ce să sorteze, pentru că omului îi este dificil să se controleze singur dacă înclinația bună îi vorbește sau că acestea sunt cuvintele înclinației rele.

Prin aceasta vom înțelege ceea ce au spus înțelepții noștri despre versetul: «”Cine este înțeleptul care poate înțelege acest lucru? ... De ce pământul este ruinat?” Rav Yehuda a spus: „Rav a spus că ei nu au binecuvântat mai întâi în Tora”. RAN introduce acolo în numele ravului nostru Jonah și acestea sunt cuvintele lui: „Acest verset este exact - Pământul a fost distrus pentru că ei nu au binecuvântat mai întâi în Tora. Dacă spunea „pentru că au părăsit legea Mea”, literalmente, că au părăsit Tora și nu s-au angajat în ea, când îi întrebăm pe înțelepți și pe profeți de ce nu au interpretat asta, este așa pentru că este revelată și

ușor de interpretat, și ei cu siguranță s-au angajat întotdeauna în Tora. Acesta este motivul pentru care înțelepții și profeții au fost nedumeriți de ce a fost distrus pământul?»

În cele din urmă, însuși Creatorul a explicat. El cunoaște adâncimile inimii – că ei nu au binecuvântat mai întâi în Tora. Aceasta înseamnă că Tora nu era suficient de importantă pentru ei încât să merite binecuvântare, adică nu se angajau în ea *Lișma* (de dragul Său) și, prin urmare, au desconsiderat binecuvântarea".

Aceasta înseamnă că studiul Torei și păstrarea *Mițvot* sunt în primul rând pentru a atrage descoperirea luminii feței Sale în jos. Acest lucru este privit ca „lumina din ea îl reformează", care apare prin alegere și atunci când omul se implică *Lișma*. În acel moment e ceea ce a spus Rabi Meir - „Secretele Torei sunt descoperite de cel care învață Tora *Lișma*". Acest lucru este considerat ca fiind împărăția Lui apărută mai jos, și asta înseamnă „faceți-le, ca și cum ar fi făcute de Mine".

Fie ca Domnul să ne ajute să merităm să continuăm, și slava Creatorului să poată să apară peste tot pământul în zilele noastre, Amin.

De la prietenul tău care îți dorește ție și familiei ta toate cele bune,

Baruch Șalom HaLevi Așlag

Fiul lui Baal HaSulam

SCRISOAREA NR.77

Bnei Brak, 18 februarie 1973

Pentru prietenul meu,

Am primit scrisoarea ta, împreună cu alte 18, etc., iar în ceea ce priveşte grupul, se ştie că e "Ca apa, faţă în faţă", etc., ceea ce înseamnă că atunci când o persoană îşi simte josnicia, este pentru că simte măreţia Lui.

Aceasta înseamnă că, în mod normal, atunci când ne dăruim unul altuia, dacă acesta este de grad inferior, darul său este, de asemenea, foarte mic.

Prin urmare, de obicei, atunci când colectăm donaţii, căutăm oameni influenţi şi responsabili, deoarece, în funcţie de importanţa primitorului, este măsura donaţiilor. Prin urmare, atunci când cineva vrea să dăruiască Creatorului, înclinaţia rea vine şi înfăţişează Şchina în praf. Adică, tot ceea ce dăm este suficient şi nu trebuie să dăm mai mult.

Dar pentru cel care doreşte să primească răsplata pentru munca sa, este contrar. El apreciază pe dăruitor şi îşi spune că El trebuie să fie binevoitor şi milostiv. El menţionează toate virtuţile dăruitorului pentru că doreşte ca El să-i dea abundenţă.

Prin urmare, toţi cei a căror lucrare se bazează pe răsplată pentru muncă, indiferent dacă recompensa este corporală sau spirituală - ceea ce se imaginează a fi spirituală, atât timp cât este

o răsplată pentru lucrarea lui - atunci printr-un pic de gândire poate aprecia şi preţui pe dăruitor.

Dar pe calea lui Baal HaSulam, unde întreaga temelie este că trebuie să ceri ca toate gândurile şi dorinţele să fie în beneficiul Creatorului, apare imediat o reprezentare a umilinţei numită Şchina în praf. Prin urmare, trebuie să fim impresionaţi de coborâre, deoarece mai mulţi bănuţi se alătură într-o mare sumă.

Aşa am aflat că, "nu există nici o absentă în spiritualitate", ci mai degrabă că a plecat temporar pentru a avea loc de lucru pentru a avansa. Acest lucru se întâmplă pentru că fiecare moment în care cercetăm în sfinţenie intră în domeniul sfinţeniei şi o persoană coboară numai pentru a sorta mai multe scântei de sfinţenie.

Cu toate acestea, există un sfat, că omul nu trebuie să aştepte până când gradul lui este redus pentru el şi atunci când simte josnicia el se ridică din nou şi această ascensiune este privită ca o sortare a unei părţi în sfinţenie. În schimb, el însuşi coboară şi ridică alte scântei şi le ridică în domeniul sfinţeniei.

Aşa cum au spus înţelepţii noştri: "Înainte de a pierde, eu caut" (Şabat, 152), adică înainte de a pierde situaţia în care mă aflu, încep să caut. Aşa cum a spus Baal HaSulam despre regele David, care a spus: "Voi trezi zorii". Înţelepţii noştri au spus: "Eu trezesc zorii şi nu zorii mă trezesc".

Prin urmare, păstrarea este în primul rând în timpul ascensiunii, şi nu în timpul coborârii. În timpul urcării trebuie să extindem frica, ca nu cumva să fim împinşi afară, Doamne fereşte. Dar, după toate acestea, tot ce ne trebuie este să strigăm către Împărat şi să cerem mila Sa asupra noastră odată pentru totdeauna.

Îmi voi încheia scrisoarea pentru că nu sunt obişnuit cu scrisorile.

Baruch Şalom HaLevi

Fiul lui Baal HaSulam

SCRISOAREA NR.78

Rav Baruch Șalom HaLevi Așlag,
Fiul lui Baal HaSulam,
Str. Minț nr.4, Bnei Brak

Cu ajutorul lui Dumnezeu,

Până în prezent nu ne-am angajat în construirea de clădiri și chestiuni care privesc publicitatea largă. Aceasta nu este calea noastră. Mai degrabă, singura noastră intenție este să răspândim învățătura despre teama de cer și să-l slujim pe Creator printre prietenii noștri, în special în înțelepciunea Cabalei și în înțelepciunea ascunsă a celor care umblă cu umilință și sunt demni de ea, așa cum am primit-o de la Baal HaSulam.

În această generație, când înțelepciunea săracilor este disprețuită și fiecare cetate este construită, în timp ce cetatea lui Dumnezeu este doborâtă la pământ, acesta este timpul pașilor lui Mesia, așa cum este cunoscut pentru cei care cunosc înțelepciunea ascunsă.

Prin urmare, am convenit de această dată la cererea prietenilor noștri care doresc să-și extindă rândurile și să construiască o sinagogă pentru Tora și rugăciune și să fie numită după marele om, Baal HaSulam, un loc din care fântâna sa va curge pe afară și înțelepciunea va cânta în stradă și toți cei care vor să-L primească pe Domnul pot veni și lua cu mare sfințire și pregătire corespunzătoare.

Cu aceasta aduc aminte tuturor fraților noștri din casa lui Israel că spiritul Domnului bate în ei și regretă exilul *Șchina*, pentru a ajuta pe constructorii care se angajează în această mare problemă. Prin acest merit vom fi răsplătiți cu răscumpărare totală, așa cum se spune în sfântul Zohar: "Prin aceasta copiii lui Israel vor ieși din exil".

Anticipând mântuirea generală și creșterea valorii Torei,

Prietenul tău în inimă și în suflet